

TABURDA ŞENLİK VAR

Ali Gül

Harp Sanat©

www.harpsanat.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Muhammed Yurt

Yayın Yönetmeni: Murat Şerefoglu

Son Okuma: Murat Şerefoglu

Mizanpaj Tasarım: Emir Tali

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-97268-5-4

Matbu Ajans / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Harp Sanat Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan
eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.

TABURDA ŞENLİK VAR

Ali Gül

İÇİNDEKİLER

Harp Sanat Yayınevinin Yayın Esasları	7
Yayınevinin Notu	11
ÖN SÖZ	15
SEN KOMANDO BURAYA GEL!	17
YORGUNLUK ADAMI SERSEME ÇEVİRİR	26
SERPİNTİ! SERPİNTİ! SERPİNTİ!	30
NE REKOR KIRDIK AMA!	32
ARKADAŞLAR CESARETLENDİ	36
GÖLE GİRME YANARSIN!	39
İP ÇEEEEK! İP ÇEEEEK!	43
ŞAŞKIN TİM	47
ON BİR NUMARAAAA! NİŞAN ALMAK YOOOK!	51
TAVUK KAFALI BOMBACILAR	59
BÜYÜK TRAVERSTE NELER OLDU NELER!	63
İSTİKAMET CAMİLİ YAYLA: MARŞ MAAARŞ!	70
BÜYÜK TATBİKAT	73
SIRTIMIZDAKİ YÜKLER KAT KAT	73
DETLİ NE ARARSIN SARIKAMIŞ'TA?	81
KAYAK YAPMAK YÜREK İSTER	87
TESADÜFLER ZİNCİRİ Mİ?	91
OPERASYON DENİLİNCE AKLIMA OPERA GELİR	100
ERZURUM OLUR'DA MANTAR YE NE OLUR	107
KAĞIZMAN'A ISMARLADIM NARGİLE NARGİLE	114
YILANLARLA DANS	119
RAP RUP RAP SAVAŞI	125
SON NÖBET: BASKIN BASANINDIR	131
EVİMİZDE ŞENLİK VAR: ASKER AĞA GELİYOR KOMŞULAR	138

HARP SANAT YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Harp Sanat Yayınevi, şanlı Silahlı Kuvvetlerimizde yıllarca görev yapmış olan emekli bir subay tarafından ülkemizdeki askeri tarih çalışmalarına katkı sağlamak için 2021 yılında kurulmuştur. Bilimin ışığını rehber edinen Yayınevimiz, Atatürkçü bir çizgide, bağımsız yayıncılık faaliyetlerinde bulunmayı temel ilke edinmiştir. Yayınevimiz, yayımlayacağı nitelikli eserlerle ülkemizde askeri tarih alanında hissedilen eksikliği gidermeyi amaçlamaktadır.

Bilindiği üzere toplumların tarihi incelendiğinde askerlikle ilgili hususların siyasi, sosyal ve kültürel alanlara doğrudan veya dolaylı etkilerinden söz edildiği görülmektedir. Bu etkilerin tespit ve değerlendirmesinin, günümüze ve hatta geleceğe bakan yönlerinin ortaya konulmasının fert ve devlet ölçeğindeki gelişime önemli katkılar sağlayacağı üzerinde durulmaktadır.

Sosyal bilimlerde askerî konulara ağırlık veren çalışmalar, Birinci Dünya Savaşı sonrasında önem kazanmaya başlamıştır. Zamanla genel tarih araştırmaları içinde kendine özgü bir anlayışa dönüşerek askerî tarih adı altında toplanan bu alandaki çalışmalar, Batı'da XXI. yüzyılda büyük bir hız kazanmışsa da Türkçe literatürde ne yazık ki henüz arzu edilen seviyeye ulaşamamıştır.

Karakter ve kültür kodlarımızda var olan askerliğe ve ona dair çalışmalara ivme kazandırılarak bu alandaki eksikliğin nitelikli eserlerle giderilmesine ihtiyaç duyulmaktadır. Aksi hâlde bu boşluğun

akademik olmayan, ideolojik birtakım amaçlarla, bilgi ve belgeye dayanmayan yorumlarla ve popülist eserlerle doldurulması başka sorunları da beraberinde getirecek, ortak tarih bilincinin oluşumuna zarar verebilecektir.

Yayınevi olarak bu bilinçle, imkânlarımız nispetinde faydalı çalışmalar ortaya koymayı arzu ediyoruz. Bu alandaki akademisyen ve yazarlarla koordineli çalışmalar yürüterek akademik, tarafsız ve güvenilir kaynaklardan oluşan yerli ve yabancı nitelikli eserlerle okuru buluşturmak istiyoruz. Kuramsal kaynaklardan edebî eserlere kadar geniş bir yelpazede yapacağımız yayınlarla, askerliği meslek olarak benimseyenlerin yanında askerî tarihe ilgi duyan herkese hitap eden akademik ve edebî eserler ile başvuru koleksiyonu oluşturmaya çaba sarf edeceğiz.

Tarihin tozlu raflarında unutulmaya yüz tutmuş, sandıklarda kitlitli kalan hatıraların, yazma eserlerin, baskısı tükenmiş kitapların; Yükseköğretim kurumlarında büyük emekler verilerek hazırlandıktan sonra atıl kalan değerli çalışmaların gün yüzüne çıkarılması için atacağımız adımlarla, bu türdeki yayınların ve disiplinler arası müşterek akademik çalışmaların artmasında teşvik edici bir rol üstlenmek istiyoruz.

Askerlik mesleğinin ilgi sahası içinde önemli bir yer tutan yönetim, liderlik, strateji ve organizasyon konularıyla yeni modellere ilham verecek çalışmaları okurla buluşturmayı da hedefliyoruz.

Askerî geleneklerin oluşturulması, geliştirilmesi ve sürdürülmesi amacıyla özellikle tarihe mal olmuş komutan ve stratejistlerin düşünce ve tecrübelerinin sonraki nesillere aktarılmasına hizmet edecek biyografi ve hatıratlarının yanında tenkit ve kritiklerini yayınlamayı amaçlıyoruz.

Harp tarihinin konuları dışında kalan ancak yazarı veya işlediği konu itibarıyla daha çok sosyal tarihin ve edebiyatın alanına giren eserlerin yayınlanmasının da önemli bir boşluğu dolduracağına inanıyoruz.

Her safhasını akademik bir titizlikle takip edeceğimiz, editörlük çalışmalarına önem vereceğimiz yayınlarımızda Türk Dil Kurumunun Yazım Kılavuzu'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edeceğiz.

Faydalı olabilmek niyet ve gayretiyle...

YAYINEVİNİN NOTU

Harp Sanat Yayınevi olarak askerî tarih hakkında kaleme alınmış telif eserler, hazırlanan çeviri metinler (Osmanlıcadan) ve yabancı dillerden yapılan çevirilerin yanı sıra telif hakkı bitmiş nitelikli eserleri yayımlamayı da amaçlamaktayız. Bu bağlamda Helmuth von Moltke, Colmar Von Der Goltz, Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak, Arif Baytın, İsmail Hakkı Berkok ve Ziya Yergök gibi komutanlar; Ebubekir Hâzım Tepeyran, Mahmut Esat Bozkurt ve Süleyman Kâni İrtem gibi devlet adamları; Eyüp Sabri Akgöl ve Suphi Nuri İleri gibi siyasetçiler ile Ali Haydar Alpagut, Fevzi Kurtoglu, Rıza Çavdarlı ve Sadettin Nüzhet Ergun gibi araştırmacılara ait eserleri de peyderpey yayımlamayı hedeflemekteyiz.

Bahsedilen eserlerin önemli bir kısmı 1930’lu ve bir kısmı ise 1940’lı yıllarda yayımlanmıştır. Bu dönemde basılan kitaplar -yaşanan alfabe değişikliği sebebiyle- hem imla kuralları konusunda yaşanan karışıklık hem de baskı tekniklerindeki yetersizlikten dolayı dilsel ve görsel olarak birtakım kusurlarla malul olduğu bilinen bir gerçektir.

Çok nitelikli kitaplar dâhil hemen hemen hepsinde görsel bakım-
dan (mizanpaj) tekdüzelik hâkimdir. Kitaplardaki “konuşma cümle-
leri, alıntılar, iç sesler vb.” genellikle punto büyüklükleri eşit olan aynı
fontlarla yazıldığından, ilgili kısımların nereden başlayıp nerede bit-
tiğini fark etmek ancak dikkatli okumalar sayesinde mümkün olabil-
mektedir. Yeniden yayımladığımız eserlerde bu sorunu gidermek için
şu tasarruflarda bulunduk:

1. Birkaç cümleden oluşan (bir paragraf oluşturacak kadar uzun olan) konuşma cümleleri ve alıntıları -karşılıklı konuşma arz etmiyorsa- ana metinden bir punto küçük ve soldan bir birim içeride, çift tırnak içerisinde müstakil olarak -yani ayrı bir paragraf olacak şekilde- yazdık.
2. Çift tırnaklı ifadeler içerisinde ayrıca vurgulanması düşünülen kelime ve cümleleri ise tek tırnak içerisinde gösterdik.
3. Güncelliğini yitirdiğini düşündüğümüz kelimelerin anlamlarını metin içerisinde vermeyi tercih ettik. Bunun için kelimenin ilk geçtiği yerde köşeli parantez içinde ve köşeli parantez işareti ile birlikte kelimenin anlamını ana metinden iki punto küçük yazdık. Böylelikle kelimenin anlamını bilenlerce metnin bölünmeden okunmasını sağlamaya çalıştık. Söz konusu kelime metinde birçok yerde geçiyorsa belirli aralıklarla birkaç kez aynı şekilde anlamını verdik. Eğer anlamı bilinmeyen kelime sayısı daha fazla ise kelime anlamları metin içerisinde değil dipnotlarda gösterdik.
4. Kitap, dergi, ansiklopedi, gazete isimlerini italik olarak yazdık. Gazete, dergi isimlerinin orijinalinde gazetesi, dergisi gibi kelimeler yoksa bu kelimeler küçük harfle ve düz olarak, ismin orijinalinde varsa italik ve baş harfi büyük olarak yazdık.
5. Dipnotları, ana metinden iki punto küçük ve ana metinle aynı yazı tipinde yazdık.
6. Cümle ya da paragraf içindeki -yani müstakil olmayan- konuşma cümlelerini çift tırnak içinde ve ana metinle aynı punto ile yazdık.
7. Karşılıklı konuşma cümlelerini alt alta, soldan bir birim içeriden ve başında konuşma çizgisi (uzun çizgi) olacak şekilde ve ana metinden bir punto küçük olarak yazdık.

8. Konuşma cümlelerine dâhil olmayan kelimeler (dedi, ekledi, ilave etti, söyledi vb.) ile konuşma cümlelerinin arasına virgül koyup bunları ana metinle aynı puntoyla yazdık.

9. “İç ses” türündeki konuşmaları ana metinle aynı büyüklükte ve italik olarak yazdık.

10. Köşeli parantez içinde yaptığımız -ana metne ait olmayan- ilaveleri ana metinden bir punto küçük olarak yazdık. Bunlar şiir açıklamaları gibi uzun olabileceği gibi cümledeki anlatım bozukluğunu gidermek için ekleme ihtiyacı hissettiğimiz bir kelime/kelime grubu da olabilir.

11. Kelimelerdeki “inceltme, kesme” işaretleri için Türk Dil Kurumunun güncel *Yazım Kılavuzu*’nu esas aldık.

12. Tarihî kaynaklarımızın genel itibarıyla Arap harfli metinlere dayalı olması nedeniyle kaynaklara gitmek isteyen okurların işini kolaylaştırmak ve akademik çalışmalarda takip edilen imla anlayışıyla uyumu sağlamak için tarihî şahsiyetlerin isimlerinin yazımında *Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi*’nin (TDVİA) imlasını esas aldık. Böylece isimlerin sonundaki “t”leri “d” olarak (Mehmet => Mehmed gibi); “p”leri “b” olarak (Recep => Receb gibi) yazdık. Yine Hayrettin => Hayreddin gibi. Keza isimlerdeki uzatma ve inceltme işaretlerinin kullanımında TDVİA’nın imlasını esas aldık. Mesela Pîrî, Kanûnî gibi.

13. -oğlu, -zade kelimelerini kendisinden önce gelen isimle birleşik yazdık. Mesela Müezzinoğlu Ali Paşa, Ömeroğlu Turhan Bey gibi.

Bu ölçütlere göre yeniden yayımlayacağımız eserlerin kültür hayatımıza katkı sağlamasını temenni ediyoruz.

ÖN SÖZ

Her Türk erkeğinin askerlik anıları vardır. İki erkek bir araya gelince hele askerlik yapmışlarsa anlatacak bol askerlik anısı bulunur. Yaş ilerlemişse başkalarının askerlik anılarını da kendileri yaşamış gibi anlatmaya başlarlar. Askerlik anıları güzeldir, ilginçtir. Ama defalarca anlatıla anlatıla kabak tadı verse de anlatan yine anlatmaya devam eder. Bir de askerliği döneminde çektiği fotoğraflardan oluşturduğu albümde öyle pozları vardır ki ısrarla göstermek isterler. Çünkü daha önce o fotoğrafları gösterdiklerini unutmışlardır.

Fotoğraflar başlı başına bir olaydır. Büyük bir obüs topunun başında iken bir bakarsınız diğer fotoğrafta bir tankın üzerine çıkmış, başka bir fotoğrafta ağır makineli tüfekle ateş ederken başka bir fotoğrafta ağzında Rambo bıçak, başında mavi beresi ile bir komandodur. Topçu mu, tankçı mı, komando mu anlayamazsınız. Hele roket atarı omzuna atmış ateş etmeye hazır pozları yok mu, başlı başına bir olaydır. Oysa birliğinde ya tuvalet temizliyor ya da tabur mutfağında patates soyuyordur.

Askerlik anıları bambaşkadır. İster yedek subay, ister kısa dönem, ister bedelli askerlik yapılınsın, yıllarca anlatılacak askerlik anıları birikir.

İçimizdeki silah tutkusu, kahramanlık tutkusu, vatan sevgisi en paspal adamı bile askerlikte kaplana çevirir. Askerliğimizi bizde yaptık. Tabii ki bizde de anılar bol. Durun, gitmeyin birkaç anı da

ben anlatayım. Anlattığım olayların tamamı gerçektir. Yer adları ve yazarın ismi dışındaki tüm isimler değiştirilmiştir.

Bu kitabın hazırlanmasında beni her zaman fikirleriyle destekleyen biricik eşim Nurgül'e, kitabımı inceleyen değerli askerî bilgileri ile katkı sunan aile dostlarımız emekli Astsubay İshak Yılmaz ağabeyime ve aile dostumuz emekli Subay Mehmet Kutlu'ya teşekkür ediyorum. Son olarak eserin yeniden yayımını gerçekleştiren Harp Sanat Yayınevinin yönetici ve çalışanlarına teşekkür ediyorum.

Ali Gül

Manisa, 09.12.2024

SEN KOMANDO BURAYA GEL!

Yaşım yirmi sekiz olmuştu. İki yıllık evliydim. Askerlik şubesine uğrayıp askerlik yoklamasını yaptırdıktan sonra Ankara'da gireceğim yedek subaylık sınavı için yola çıktım. Kara Kuvvetleri Komutanlığı genel merkezinde yapılacak sınavlar konusunda çok heyecanlıydim. Ankara'ya vardığımda önüme gelenlere sora sora sınavın yapılacağı merkeze geldim. Son derece heybetli kocaman bahçesi olan kocaman binanın karşısında ne kadar küçük ne kadar da zavallı kalmıştım. Kafamın içinde dolaşan yüzlerce umutsuz hikayelere dalmışken benim gibi orada bulunan yüzlerce genci fark edince kendimi toparladım.

Sınav saat 10.00'da başlayacaktı. Sınav için Türkiye'nin dört bir yanından gelen yüzlerce gençle binanın bahçesinde sınav saatini beklerken kapıda beliren subaylar bizleri içeri alıp sınav salonlarına dağıttılar. Bizim bulunduğumuz sınav salonundaki iki sınav görevlisinden birisi orta yaşlı, orta boylu, şişmanca, babacan görünümlü bir subaydı. Diğeri esmer uzun boylu genç ve sert görünümlüydü. Soru kitapçıkları dağıtıldı. Sınav soruları çok basitti. Ben cevap anahtarımda bulunan kişisel bilgilerimi yazdıktan sonra kağıdın sol alt köşesinde bulunan "askerlik tercihleri" kısmına "askerî öğretmen" tercihini işaretleyip sınav sorularını cevapladım. Sınav bittikten sonra da bir yere ayrılmamamız istendi.

Sınava gelen yüzlerce yedek subay adayı içinden üç genç dikkatimi çekmişti. Çok neşelilerdi. Birbirlerinden ayrılmayıp devamlı şakalaşıyorlardı. Onlarla tanıştım. Birisi Adanalı Muhsin, diğeri Gaziantep’li Ferhat, üçüncüsü de Hataylı Kerim’di. Bunların üçü de aynı üniversitenin aynı fakültesinden sınıf arkadaşımıymış. Ankara’ya birlikte gelmişler. O gençlere daha sonra hiç rastlamasam da o neşeli hâlleri ve ince şakaları uzun süre aklımda kaldı.

Öğle yemeği arasından sonra bizleri bir koridora aldılar. Uzun bir kuyruk oluşturduk. Kuyruğun başı bir odaya doğru gidiyordu. Sınava giren gençler odaya kırk kişilik gruplar hâlinde giriyorlardı. Bir an aklıma “Ali Baba ve Kırk Haramiler” hikayesi geldi. Gülümseyerek odaya girip çıkanları izliyordum. Odadan çıkanların ardından yeni bir grup giriyordu derken sıra bizim gruba da gelince odaya girdik.

Herkes birbirine şaşkınlıkla bakıyordu. İçeriye başında mavi beresiyle bir komando binbaşı girdi. Beyaz tenli iri yarı pek heybetliydi. Önce bizleri dikkatle tek tek süzdü. Sonra konuştu: “Arkadaşlar gözlük kullananlar lütfen dışarı çıksın.” dedi. On dört gözlüklü genç dışarı çıktı. Bizler komando binbaşının ne söyleyeceğini merakla beklerken konuştu: “Buradaki arkadaşlar hepiniz komandosunuz, hayırlı olsun.”

Buz gibi soğuk duş etkisi yapan bu sözleri söyleyip çıktı gitti. Herkes birbirine bakıyor... “Nasıl olur? Ben ‘Komando olmak istiyorum.’ tercihinne işaret koymamıştım ki! Olamazdı, yok, mümkün değil!” diye düşünmekten aklımı kaçıracaktım. Kapıda sonuçların ertesi gün açıklanacağı yazılmıştı. Bizler kafamızda bir sürü soru işaretiyle oradan ayrıldık.

Ertesi gün sınava girdiğim binaya geldim. Sonuçlar kapıya asılmıştı. Baktım ve şoke oldum. Temel eğitim görev yeri Eğirdir

Dağ Komando Okulu. Allah'ım bu nasıl iş! Komando binbaşının söyledikleri çıkmıştı. "Her şeyde bir hayır vardır." diyerek vakit kaybetmeden Isparta otobüsüne binerek yola çıktım.

Otobüste gece geç saatte pencereden dışarıyı izlerken yol kenarındaki evlerden sızan ışıklara dalıp uyumuşum. Rüyamda çok büyük ve çok geniş bir dağın zirvesindeyim. Elimde hem tüfek hem de roket atar özelliği olan bir silah, aşağıda ise bana doğru gelen silahlı ve dağınık bir kalabalık var. Çoğunun saç ve sakalı birbirine karışmış. Bir tanesi beni fark edip eli ile yanındakilere beni gösteriyor. Ben ise hiç gizlenmeye çalışmadan elimdeki silahla onlara nişan alıyorum. Fakat ateş etmiyorum. Ardından aşağıdaki kalabalıktan birisi bana ateş ediyor. Vuruluyorum ama ölmüyorum. Üstelik yaram hiç acımıyor. Tam tersi gıdıklanıp kahkahalar atmaya başlıyorum. Kahkahalar içerisinde uyandığımda beni uyandırmak için gelen muavinle göz göze geldim. Muavin benim uyandığımı görünce yerine döndü.

Sabah Eğirdir'e Dağ Komando Okuluna vardım. Okulun nizamiye kapısından içeri girmeden önce dönüp arkama baktım. Eğirdir Gölü bütün güzelliğiyle karşımdaydı. Üç aylık temel eğitim görevimi yapacağım yer burasıydı. Nizamiye kapısından içeri girdim. Benim gibi yüzlerce genç nizamiye kapısına yığılmıştı. Nöbetçi subay, bizleri gruplar hâlinde toplayıp başımıza bir asker verip gelenleri binaya gönderiyordu.

Hepimiz sarhoş gibiydik. Bir uğultu, bir karışıklık, ortalık mahşer yerine dönmüş. Ben de kenarda bir banka oturarak beklemeye başladım. Gelenler taburun bahçesine doluşuyordu.

Öğle üzeri kalabalık çok artmış, gençler tüm bahçeyi doldurmuştu. Keskin bir düdük sesi duyuldu. Bir üstegmen tüm gelenlerin yemekhaneye geçmesini, yemekten sonra yan taraftaki büyük

deponun önünde sıra olarak askerî kıyafet, iç çamaşırı ve postallarmızı almamızı söylüyordu. Yemekhaneye geçtik. Tabildot tepsileri ile yemek dağıtılan tezgâhlara itiş kakış vardık.

Yemek inanılmaz derecede görkemliydi(!). Domates çorbası, imam bayıldı ve bulgur pilavı. Hiçbirini de sevmem ama yemeye çalışacağım. Çünkü başka yiyecek yok. Zorladım bir şeyler atıştırdım.

Diğer gençlerle depo önünde sıraya girdim. Sıra bana geldiğinde depo görevlisi ikişer takım iç çamaşırı askerî üniforma palaska (kemer) bir çift postal (askeri bot) verdi. Elimizde askerî kıyafet paketleriyle bahçede beklememiz söylendi. Kulaklarım uğulduyor, sıcaktan bayılacak gibi oluyordum.

Yanımdaki iki kişinin konuşmaları dikkatimi çekti. Uzun boylu olanı:

“Ay kıız! Düğün kıyafetlerini nereden aldın?”

“Pierre Cardin’den şekerim. Peki, sen hangi mağazadan aldın?”

“Ben diktirdim ayooooool. Benim terzim senin giydiğin bu rüküşlerden dikmeeceez.”

“Hadi oradan kıskanç acuze.”

Hey Allah’ım bu zıyırları gönderip neşeme kavuşturduğün için sana şükürler olsun. Konuşmalarını dinledikçe bende ne bitkinlik ne de karamsarlık kalmıştı. Kıkır kıkır gülerken bir tanesi beni fark etti. Bana bakarak: “Ayyy! Şu yanımızdaki paçoz kazuleti üstümüze güldürdün ya bravo sana cadaloz.”

Tanıştık. İkisi de aynı şehirden, aynı üniversitenin aynı fakültesinden gelmişlerdi. İkisi de benim gibi yeni evliydi. Bu modern Hacivat’la Karagöz hemen neşeli bir ortam oluşturup yanlarındaki bulunan ben ve benim gibi karamsar görünen arkadaşları kısa

zamanda canlandırdılar. Ama bir hafta sonraki komando adayı seçmelerinde, İstanbul Tuzla Piyade Okuluna gönderileceklerini duyunca çok üzüldük. Kısa zamanda herkesin sempatisini kazanmışlardı.

Malzeme dağıtımı işi bitince iki üsteğmen herkesi bir araya topladı. Gelenlerin tamamını on dakikada boy sırasına dizdiler. Ben birinci bölük, birinci takım, on birinci sıraya düşmüştüm. Toplanmaları otuzar kişilik gruplar hâlinde koğuşlara çıkardılar.

Birinci kata geldik. Bir no'lu koğuşa geçtim. Şaşkın tavuk gibi elimde eşyalarla gezinirken bir astsubay benim yatacağım ranzayı gösterdi. O yatak da on bir no'lu yataktı. O nedenle on bir no'lu dolabın anahtarını verdiler. Başka bir ayrıntı daha dikkatimi çekti. Ayın on biri idi. Aynı zamanda o gün benim doğum günümdü. Bir an duygulandım. Bir astsubay otuz kişilik koğuşumuza geldi. Yataklarımızı nasıl toplayacağımızı uygulamalı olarak gösterdi. Arından askerî kıyafetlerimizi giyip sıraya girmemizi söyledi.

Üniformaları giymesine giydik ama sorun vardı. Çünkü verilen kıyafetler ve postallar ölçülerimiz göz önüne alınmadan dağıtıldığından, kimisi üstüne giydiği üniformanın düğmelerini iliklemezken, kimisi çuval gibi üniformanın içinde kayboluyordu. Koğuştakiler birbirleri ile eşyalarını değiştirip sorunu büyük ölçüde çözdüler.

Bu arada koğuşumuzdaki arkadaşlardan bir kısmı, “İçeride saçlarımızı nasılsa sıfır numara traş edecekler, hiç olmazsa biz dışarıda üç numara kestirelim de saçlarımız birazcık uzun kalsın.” diye düşünerek saçlarını kestirip gelmişler. Aramızda kel tavuk gibi gezinirlerken, hâllerine kıkır kıkır güldük. Hele bölük sırasına girmişken bir araya gelince acı gerçek meydana çıktı, ki pek eğlenceliydi, buraya gelenlerin hemen hemen yarısı saçlarını üç numara

kestirmişti. Allahtan ben babamın, “Saçlarını üç numara kestirip birliğine öyle git!” tavsiyesine uymamıştım. Uysaydım kelaynakların sayısında bir tane artış olurdu.

Dört beş gün taburun içerisinde aylak aylak gezdik. Meğer seçmeler yapılacaktı. Komando olmaya uygun adayları seçip uygun olmayanları da refüze edeceklermiş. (Yani eleyip Tuzla Piyade Okuluna göndereceklermiş.)

Komando seçmeleri başladı. Önce adayların sağlık durumu inceleniyordu. Askerî doktorlar çeşitli alanlarda muayene istasyonları kurmuşlardı. Yedek subay adayları, soyunup “Dâhiliye” istasyonundaki doktorun önünde sıraya giriyor, muayeneden sonra “Göz” istasyonuna, oradan “Kalp” istasyonuna, ardından “Ortopedi” ve “Üroloji” istasyonuna geçiyorlardı. Tüm gelenler, muayene istasyonlarından geçti. Bazıları gerçekten sağlık problemi olduğu için bazıları da yalan söyleyerek hasta numarası yaptıkları için elendi.

Sonrasında fiziki dayanıklılık ve spor testleri başladı. Şınav, mekik, barfiks ve kısa mesafeli koşularda, sağlık kontrolünde doktoru kandıramayanlar ve bu yarışlarda başarısız olmaya gayret gösteren isteksizler de elenince gelenlerin yarısından biraz fazlası Dağ Komando Okulunda kaldı. Ben de kalanlar içindeydim. Böylece yedek subay adaylarından birisi oldum.

Sıralama yeniden yapıldı. Benim yerim 1'inci bölük, 1'inci takım, 1'inci tim, 11. sıraydı. Bu kadar çok “bir” rakamı yetmez gibi bölük komutanımız yaka numarası takmamız gerektiğini söyledi. Yakalarımızın iki tarafına da numaramızı takacaktık. Numara 1100'den itibaren başlayacaktı. Benim numaram buna göre 1111 olacaktı. Kantinden yirmi tane “bir” rakamı alıp yakama, şapkama ve yedek subay üniformamın yakalarına takınca bütün bölük başıma toplandı. Bu kadar çok “bir” rakamını toplayarak kantinde “bir” rakamlı numara bırakmadığımı gülererek söylediler.

Bölük komutanımızla tanıştık. Güleç yüzlü, orta boylu, esmer ve zıpkın gibi bir genç. Mustafa Kemal isimli bölük komutanımız, “1'inci Bölüğün komutanı olmaktan gurur duyduğunu” belirten kısa bir konuşma yaptı. 2'nci Bölüğün komutanı da, Kürşat isminde bir üsteğmendi. 2'nci Bölüğün komutanını asık suratlı ve kibirli tavırlarından dolayı hiç sevmemiştik. Her bölük üçer takımdı.

Akşam banyo sırasında çıkan kavga hepimizin sinirlerini ayağa kaldırdı. Banyoda defalarca uyarılara aldırmaz etmeden uzun süre kalan bir arkadaşımız banyodan dışarı çıkarken, “Daha çokook beklersiniz enayiler sular kesildi.” diye şaka yapmaya kalkınca Bursalı Recai’nin ağız dolusu küfürlerine katlanamadı. Ortalık şenlendi. Neyse ki kavgayı büyümeden ayırıp gençleri barıştırdık.

Sabah koğuştaki arkadaşlarımızla uyanınca üzerimize aldığımız nevresimleri bize gösterildiği gibi katladık. Akşam yorgun argın koğuşa geldiğimizde bir de ne görelim! Çoğumuzun yatakları toplanıp kaldırılmıştı. Benim de yatağım yoktu. Yataklarımızın nevresimlerini iyi katlayamadığımız için ceza olarak alınıp götürüldüğünü öğrendik. Bu olaydan sonra benim nevresimlerimi, iyi nevresim katladığı için yatağı götürülmeyen Samsunlu Muhammet katlayarak beni cezalardan kurtardı. Ben de onun silah bakımını yaparak onu cezadan kurtardım. Muhammet her gün en az on kişinin yatağını bir sihirbaz gibi kısa zamanda katlayıp hazırlıyordu. İşin sırrını söylediğinde şaşırmadım. Üniversitede Turizm ve Otelcilik okumuş, uzun yıllar otellerde kat görevlisi olarak çalışmış. Bu yüzden de hepimizden daha becerikli olmuştu.

YORGUNLUK ADAMI SERSEME ÇEVİRİR

Seçmelerin ertesi günü ağır eğitim başladı. Sabah 06:00’da kalkılıp, 07:30 da kahvaltı bitmiş olarak tabur meydanında sıraya girilmesi ve yoklama yapılması, ardından sabah sporuna başlama, 10:00’da yarım saatlik dinlenme, 12:30-13:30 yemek molası. 13:30-15:30 derslerinin ardından yarım saatlik dinlenme ve akşam yemeğine kadar eğitim. Bu program eksiksiz uygulanmaya başlanınca bölüklerden teklemeler, çözümler başladı.

O kadar yoruluyorduk ki ayakta uyumaya başlamıştık. Eğitimlerden birisi yanaşık düzen hareketleri denilen “Rahat! Hazır ol! Tüfek omza! Tüfek indir! Yat! Kalk! Çömel!” gibi onlarca komutun nasıl verileceğinin, nasıl uygulanacağını gösterildiği derslerdi. Sıkıcı ve yorucuydu. Ders sırasında güneşin altında ayakta beklediğimizden sıcak ve yorgunluk bizi canımızdan bezdiriyordu. Ben “ayakta uyumak” deyiminin nasıl gerçekleştiğini orada gördüm ve yaşadım. Öyle bir an geliyor ki gözünüzü kapayıp açıyorsunuz ve o zaman zarfında ne rüyalar hem de ne rüyalar görüyorsunuz. Hatta ayakta uyurken horlayanları bile gördüm.

Komutan çağırıyor: “Asker, buraya gel!” işaret ettiği arkadaşım: “Emret komutanım!” diyerek koşuyor. Subayın karşısına gelince hazır ol vaziyetine geçip selam verdikten sonra adını, soyadını, hangi ilden olduğunu söylüyor ve tekrar “Emret komutanım!”

diye bağırıp elini indiriyor, hazır ol vaziyetinde bekliyor. Fakat bu sahneyi o kadar çok tekrarladık ki ardı ardına hatalar yapmaya başladık. Örneğin bölük komutanı çağırınca arkadaşımız koşuyor, su-bayın karşısına gelince, “Buyurun hocam.” diyor.

“Olmadı asker. Yerine geç, baştan ‘Emret komutanım!’ diyeceksin.”

Tekrar geliyor “Emret komutanım! Süleyman Çelik, Malatya, emret komutanım!” dedikten sonra selam veriyor.

“Olmadı. Tekrar yapacaksın Süleyman Çelik. Önce selam verilir. Sonra ad, soyad, memleket söylenir (Tekmil verilir.)”

Biz gülüşünce bölük komutanı tüm bölüğe 10 şnav cezası verdi. Arkadaşlardan birini çağırınca arkadaş, “Emyet komutanııııı!” diye bağırdı. Gülüşmeler nedeniyle 10 şnav daha ceza yedik. Tekrar çağrılınca arkadaş koştu.

“Emyet komutanım! Ayif Uçuyan, Eyzuyum, emyet komutanım.”

Kahkahadan ve 10 şnavdan öleceğiz.

“Olmadı. ‘Arif Uçuran, Erzurum’ diyeceksin. R’leri söylemeye çalış.”

“Emğedeğsiniz komutanım.”

Öğle yemeği molası verilince tuvalete koştuk. Herkes o kadar bitkin ve yorgundu ki arkadaşın biri elindeki sigaranın yanan yerini dalgınlıkla ağzına soktu, canı yandı çığlık attı. Bir tanesi kendi dolabı yerine başkasının dolabını açmak için uğraşırken anahtarı kırdı. Daha bunun gibi sayısız dalgınlıklara boyuna gülüyorduk.

20 dakikalık dinlenme molaları ayrı bir dramdı. Oturduğumuz yerde horlaya horlaya anında uykuya dalıyorduk. Uykumuzdan düdük sesi ile fırlıyor apar topar eğitim alanına koşuyorduk. Bu koşuşmalar sırasında birbirine takılıp düşenler, ters yöne koşanlar

ayrı bir komediydi. Çaylarımız, sigaralarımız yarım kalsa da en yakın dostumuz oluyordu. Hele geceleri otuz iki kişilik koğuşlar yorgunluğumuzun tam bir aynasıydı. Çorumlu Şahin, gündüz hangi dersleri görüyorsa tüm gece o dersleri bağırarak rüyasında yaşırdı. Ayağa fırlayıp selam durur: “Emret komutanım. Şahin Koruluk, Çorum, Emret komutanım!” der, ertesi gün harita dersinde gördüklerini anlatır sonraki gün uykusunda “Komando!” diye bağırarak barfiks veya şınav çekmeye çalışırdı. Başka bir arkadaş ortalığı ağır gaz bombalarıyla cehenneme çevirirken bir diğeri horlamaktan bize uyku uyutmazdı. Uykusunda dönüp duranlar, inleyenler, ağlayanlar, gülenler ilk başta beni uyutmasa da zamanla insan alışıp uyumaya başlıyor. Kim bilir! Ben uyuyunca neler yapıyordum.

Gece dersleri başlamadığı hâlde, gündüz dersleri pestilimizi çıkartmaya yetiyordu. Özellikle sabah sporunun ardından başla-

yan dersler ve öğle yemeğinden sonraki derslerin tamamının güneş altında yapılması ve sık sık tepelere keşif yapmaya gönderilmemiz bizleri çok hırpalamıştı. Beş haftada en az on kilo vermişimdir.

Hafta içi ağır eğitimden tere, toza battığımızdan keçiler gibi kokarken hafta sonları dinlenmemize müsaade edilince çamaşır ve kişisel temizlik işlerine daha fazla zaman ayırabiliyorduk. Yemin töreni zamanı da yaklaşıyordu. Yemin töreninden sonra hafta sonları hem askerî bölge (garnizon) dışına çıkabilecek hem de şehir dışına evlerimize gitme izni alabilecektik.

Artık bulunduğumuz ortama da alışmıştık. Komutanlarımız çeşitli derslerimize giriyor bizleri birliğimizi yönetecek, iyi bir takım komutanı olarak hazırlamaya çalışıyorlardı. Ağır spor ve sık sık verdikleri şınav cezaları ya da barfiks cezalarının aslında bizleri güçlendirmek için yaptıkları klasik uygulama olduğunun farkındaydık.

SERPİNTİ! SERPİNTİ! SERPİNTİ!

Dersler tüm hızıyla sürüyor. Sabah ağır spor etkinliklerinden sonraki derste “Nükleer saldırı alarmı ve kimyasal saldırı alarmı” eğitimi veren Serdar Yüzbaşı, uygulamalı olarak konuyu anlatıyor. “Sarı alarm, turuncu alarm ve kırmızı alarmda siren seslerinin aralıkları değişir. Kimyasal silah saldırısındaki hareket tarzı farklıdır. Fark edilmesi ile ilk yapılması gereken var gücümüzle üç defa ‘Serpinti!’ diye bağırıp yere yatmak ve yüzümüzü, solunum yollarımızı korumaktır.”

Defalarca yaptığımız uygulamadan sonra 10 dakika dinlenmemizi söylemek için “Rahat! Hazır ol! İstirahat et!” diye emir verdi. Bizler de hazır ol vaziyetinde “Sağool” diye kükredik. Tüm bölük, geniş bir gölgeliğin altına yerleştik. Bulunduğumuz yerin etrafı ve üstü yarı kapalıydı. Kimi sigaraya, kimi suya, kimi çaya saldırmışken muzip arkadaşlardan birisi var gücüyle “Serpinti! Serpinti! Serpinti!” diye bağırarak yere atladı. Gürültülü bir şekilde çıkarttığı gaz sesinin ardından ortalığa yayılan inanılmaz kötü koku bütün dengelerimizi allak bullak ederek burnumuzun direğini sızlatmıştı.

“Ulan bu sesi nasıl çıkarttın?”

“Borazan mı oldun mübarek.”

“Herif ne yemişse...!”

“Öğğk! Geberdik kokudan.”

“Allah seni bildiği gibi yapsın iğrenç herif!”

“Şimdi şaka mı bu?”

Zaten yorgunluktan ve sinirlerimizin laçkalığı yüzünden gülelim mi kızalım mı anlayamadık. Toparlanmakta geç kaldığımızdan ders komutanımızın 10 şınav cezasını bölükçe yedik. Ertesi gün, aynı dersin molasında dört arkadaşımız birden yere yatarak serpinti alarmı verince canımızı zor kurtardık.

“Yuuuuh! Ormanı yakanın elleri kırılsın!”

“Yahu yapmayın arkadaşlar vallahi ayıp oluyor.”

“Ulan kitle imha silahı mı yaptınız hödükler.”

“Ben duramayacağım tutmayın beniiii! Kaçıyorum.”

“Şimdi şaka mı bu?”

Son cümleyi söyleyen arkadaş Ankaralı Murat’tı. Dün de aynı şeyi söylemişti bugün de. Bizim şaklabanlar hemen Murat’a takıldılar.

“Şaka tabii ki! Beğenemedin mi!”

“Beğenemedim canım!”

“Beğenmek için beyimiz hangi şakayı ister?”

“Şimdi gelirim yanına şakayı da kakayı da gösteririm.”

Ortam gerilince hemen araya girdik. “Hooop! Beyler sakın olun büyütmeyin.” Biraz gülüş, biraz şamata anında ortamı yatıştırmıştı. Ama bu zıpır şempanzeler “Serpinti!” alarmını başka derslerde de sık sık vermeye devam ettiler.

Bir diğer gündemde olan şakamız daha çocukça olmasına rağmen hepimiz tarafından uygulanan şapkanın içine su doldurup arkadaşının başına geçirme şakasıydı. Benim de başıma en az on defa su dolu şapkayı geçirmişlerdir herhâlde. Benim elim armut toplamadığı için fazlasıyla karşılık verdim tabii ki!

NE REKOR KIRDIK AMA!

“Güç engelleri” dersinden, bölükçe zorlanıyoruz. Hele “yüksek merdiven engeli” var ki orasını aşmak başlı başına mesele. “İtalyan Çukuru, Tarzan Mani” gibi engellerle beraber ismini şimdi hatırlamadığım yirminin üzerinde engel var. Derste, dört subay görevliydi. Her biri değişik engelleri uygulamalı olarak gösterip ardından bizim yapmamıza yardımcı oluyorlardı.

O gün tüm bölük, güç engelleri istasyonlarını aşmaya çalıştık. Sonrasında da bu konudaki eğitimimizi geliştirme çalışmaları başladı. Aramızdan bir arkadaşımız ısrarla kaytarmaya çalışıyordu. Komutanlarımız, bu dersin sınavının yakında yapılacağını söylese de bu arkadaşım güç engellerine yanaşmıyordu. Tanıştım, benim hemşerimmiş. İleri derecede yükseklik korkusu olduğundan dolayı böyle davranıyormuş. Bende de yükseklik korkusu vardı. Ama onun kadar ileri değildi.

Sınav günü geldi çatdı. Derslerimize giren komutanlarımızdan Osman Yüzbaşımız, güç engelleri bitirme rekorunun 21 dakika olduğunu, bizlerin, sınavı 28 dakikada bitirebilirsek 100 tam puan alacağımızı, geciktiğimiz her dakikanın puanımızı düşüreceğini açıklaması, hemşerimi daha beter germişti. Ben ise sınavı beraber yaparsak ona yardımcı olabileceğimi söylesem de onu sakinleştirememiştim.

Sınav başladı. Önce 3.000 metre koşusunu yaptıktan sonra güç engelleri alanına vardık. Hemşerim, ilk engele takıldı kaldı. Uğraşıyor, uğraşıyor sonra ikinci engele geçip, oraya yapışıp kalıyor. Böyle takıla gide bazı engelleri yandan dolanıp sınavı bitirdik. Sınavın bitiş yerinde bekleyen Osman Yüzbaşı elindeki saate şaşkınlıkla bakıp “Duruuun!” diye bağırdı.”

“Emredersiniz komutanım.”

Telsizden sınavın başlangıç yerinde bulunan üsteğmene bizlerin güç engelleri koşusuna başlangıç zamanımızı sordu. Aldığı cevaba göre elindeki saate bakarak yanımıza geldi.

“Sizleri tebrik ediyorum 1111 ve 1129.”

“Sağolun komutanım.”

“Sizler bu okulun güç engelleri sınavındaki tüm zamanların rekorunu kırdınız. Şimdi ağlayacağım.”

“Sağolun komutanım.”

“Yahu bir de ‘Sağolun!’ diyorlar utanmadan. Sınavı bir saat, otuz sekiz dakikada bitirmişler. Yıkılın karşımdan.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Duruuuuun!”

“Emredersiniz komutanım.”

“10 tane sınav çekin öyle defolun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Kırdığımız rekor, bütün taburda dillere destan olmuştu. Bölük komutanımız Mustafa Kemal Üsteğmen, bizleri çağırtınca, “Emredersiniz komutanım.” diyerek yanına koştuk.

“Sizler bölüğün yüz karası oldunuz. Gücünüzü ortaya koymadınız.”

Arkadaş hemen atıldı. “Komutanım bir maruzatım var.”

“Söyle 1129.”

“Benim yükseklik korkum vardı. Ali arkadaşım bu korkumu yenmem için bana destek olmaya çalıştı ve bu nedenle böyle bir sonuç ortaya çıktı.”

“Peki, gerçek savaş veya çatışma sırasında da yükseklik korkunla mı boğuşacaksın? Bölüğünü tehlikeye mi atacaksın?”

“Tabii ki hayır komutanım. O zaman başka.”

“Tamam, gidebilirsin 1129. Sen bekle 1111.”

“Emredersiniz komutanım.”

Arkadaşım, bölük komutanımızı selamlayıp döndü. Ben başıma geleceklerden habersiz beklemeye başladım.

“1111 arkadaşının söyledikleri doğru mu?”

“Evet komutanım.”

“Sana bu nedenle ceza vereceğim. Akşam dokuz buçukta koğuşuna çıkmadan önce yanıma gel!”

“Emredersiniz komutanım.”

Akşam yemeğinden sonra kantine geçtik. Çay kahve alıp televizyon izlemeye başladık. Saat dokuz buçukta, nöbetçi subay koğuşlarımıza çıkmamızı emretti. Arkadaşlar koğuşlara çıktılar. Ben, kantinde ön sıralarda oturan bölük komutanımın yanına gidip selam verdim.

“Komutanım akşam ceza vermek için yanınıza gelmemi emretmişsiniz.”

“Haaa! Tamam. Al şu parayı, sana da, bana da birer tane kahve al gel.”

“Emredersiniz komutanım”

Parayı alıp İki kahveyle geldim. “Buyurun komutanım” diyerek kahveyi uzattım. Kahvesini içerken: “Yanıma otur sana ne ceza vereceğimi düşüneceğim.” dedi. Gece 11.30’a kadar televizyon izledikten sonra gidip yatmamı, ceza işini yarın düşüneceğini söyledi. Ertesi gün aynı durum yaşandı. Ertesi gün de ceza vereceğini söyleyerek akşam yanına çağırdı. Bölük komutanım Mustafa Kemal Üsteğmen’im ile aşağı yukarı aynı yaştaydık. Esmer, orta boylu, atletik vücutlu dört dörtlük bir komandoydu. Birçok operasyona katılmış başarılı bir askerdı. Zaten dağ komando okulumuzdaki bizleri eğiten komutanlarımızın tamamı seçkin ve mesleğinde son derece başarılı subaylardan oluşuyordu. Bol bol sohbet ettik.

Temsilî cezamı çekemedem eğitimime döndüm. Güç Engelleri dersinden aldığımız notlar uzun süre alay konusu oldu. Osman Yüzbaşı’mız da bizleri nerede görse “Beni ağlatan rekortmenler merhaba.” diye bizi selamlıyordu. Neyse ki utanç rekorumuz çabuk unutuldu.

TUGAY KOMUTANI GELDİ. ARKADAŞLAR CESARETLENDİ.

Bölük komutanımız geldi. “Arkadaşlar tugay komutanımız gelip sizlerle görüşecek, istek ve ihtiyaçlarınız varsa yazılı ya da sözlü olarak kendisine bildirebilirsiniz.” dedi.

Hepimiz heyecanlandık. Bazı arkadaşlarımız hemen şikâyet dilekçeleri hazırlamaya başlasalar da şikâyetlerin konuları genellikle kolaylıkla çözülecek problemlerdi. Öğleden sonra tuğgeneral geleceğinden eğitim saat 11:30’da sona erdi. Koğuşlarımıza çıkıp temizlik yaptık.

Yemeğe indiğimizde tam yemekleri almıştık ki yemekhanede görevli nöbetçi subay “Dikkaaaaat!” diye bağırdı. Hepimiz gürültülü bir şekilde ayağa kalktık. Gelen tugay komutanımızdı. Bizlerle beraber öğle yemeği yiyecekti. Orta boylu, beyaz tenli, babacan bir tipi vardı. Yemekhanenin ortasına kadar geldi ve bağırdı. “Merhaba asker!” Biz de aynı güçle karşılık verdik “Sağoooool!”. Ardından yemek duasını yapması için bir subaya işaret etti.

Subay hazır ol vaziyetinde ciğerlerini şişirdi ve tüm yemekhaneyi kaplayan sesiyle bağırdı.

“Tanrımıza Hamdolsuuuuuuun!”

Bizler de hazır ol vaziyetinde söylenenleri tekrarlıyoruz. “Tanrımıza Hamdolsuuuuuuun!”

“Milletimiz var olsuuuuun!”

“Milletimiz var olsuuuuuun!

Subay son sözü söylemesi için Tugay komutanımıza döndü. Tugay komutanımız da “Afiyet olsun!” dedi. Biz yine “Sağooooo-ol!” diye bağırдық. Yanındaki askerlerden birisi tabildot yemeğini alıp getirdi ve tugay komutanımızın önüne bıraktı. Selam verip geri döndü. Komutanımızın bizlerle beraber masaya oturup yemesi pek hoşumuza gitmişti.

Yemek bitince yerimizde beklemememiz söylenmişti. Tugay komutanımız yemeğini bitirince kalktı ve bizlere yüksek sesle hitap etmeye başladı. Dağ komando okulunun Türkiye’de tek olduğunu, aldığımız eğitimle kısa zamanda mükemmel bir savaşçı ve takım komutanı olacağımızı, ülkemizin bizlerden çok şey beklediğini, terör örgütüne ancak bizim gibi iyi eğitilmiş takım komutanlarıyla kayıp vermeden başarı ile hareket düzenleneceği gibi bizleri öven bir konuşma yapınca onlarca şikâyet dilekçesi yazan arkadaşlardan kimse o dilekçeleri komutanımıza veremedi.

Tugay komutanımız gitmeye hazırlanırken gür sesiyle konuştu: “Arkadaşlar herhangi bir şikâyeti olan varsa yazılı ya da sözlü olarak bizzat bana teslim edebilirler. Yok mu şikâyeti olan?”

Kimsede çıt yok. Komutanımız bizleri aslan yaptı, kaplan yaptı. O kadar övgüden sonra hangi şaşkın çıkıp da “Sular arada bir kesiliyor, banyomuzu istediğimiz gibi yapamıyoruz.” diyecek ya da kıldan tüyden şeylerden şikâyet edecekti.

“Peki madem şikâyeti olan yok o zaman sorun da yok. Yalnız bir konu daha var. Onu da belirtip gideyim. Üstleriniz olan komutanlarınızdan sizlere eğitim sırasında kötü sözler söyleyen, hakaret eden, kaba davranan ya da şiddet gösteren olursa hiç tereddüt etmeden bana bildirebilirsiniz. Bunu özellikle belirtiyorum. Sizler bizlere ailenizin emanetisiniz. Ama sizlerden de üstlerinize saygıda kusur etmemenizi bekleriz.”

Bu sözleri söyledi ya, tugay komutanımız hepimizin gönlünde taht kurdu. Aslında derslerdeki komutanlarımızdan hiçbir şikâyetimiz olmasa da arkamızda tugay komutanımızın olduğunu bilmek bizleri daha da rahatlatmıştı.

O günden sonraki eğitimlerde bazı arkadaşlarımızın tugay komutanımızın kanatları altında daha rahat hareket ettiğini gördüm. Kimi arkadaşlarımız da eğitim subaylarımızdan duydukları her sözü, her benzetmeyi, hakaret sayılır mı, sayılmaz mı, diye tartışmaya başladılar. Bu arada birkaç defa şikâyet dilekçesi yazanlar da oldu. Ama önemsiz şeyler olduğundan herhangi bir sonuç çıkmadı. Aynen ileri-ki zamanlarda Kürşat Üsteğmen'imizi şikâyet etmemiz gibi...

Akşam yatağında horultular arasında dönüp dururken bir türlü uyku tutmayınca aldım kara kaplı defterimi bir güzel döktüm içimi. Nedense tadım kaçmıştı.

KARAMSARLIĞIN DİBİ

Hiçbir gün yüzüm gülmez.
 Endişe bulutlarında yüzerim.
 Bir defa rastlasam umut beyazına,
 Onu gönderip karalar giyerim.
 Kanım çekilmiştir damarlarımda.
 Solunum yapamaz boğulurum.
 Küçük neşe kırıntıları görsem,
 Kapımdan hemen siler süpürürüm.
 Kös kös bakan suratlar içindeyim.
 Homurdanan kıskançların dilindeyim.
 Bahçemde çiçekler bitmez, kuşlar ötmez.
 Cesedim soğuyor mezarımda ölümdeyim.

GÖLE GİRME YANARSIN!

Yakın dövüş dersi eğitimi için, Eğirdir Gölü kıyısına gideceğiz. Yakın dövüş dersi hocamız Ahmet Üsteğmen, iki bölümü de alıp bizi, göle 500 metre kadar uzaklıkta düz ve geniş bir alana getirdi. Ders alanı düzlük deyince yanlış anlaşılmasın. Sivri çakıl taşları ve sert çalılıklarla, dikenlerle dolu bir alandan bahsediyorum. Etrafındaki kayalıklardan yansıyan güneş, bütün sıcaklığını doğrudan yüzümüzde ve tepemizde hissettiriyor.

Ahmet Üsteğmen esmer, uzun boylu, iri yarı orta yaşlı sert görünümlü bir subaydı. Biz ilkokul çocukları gibi şakalaşarak dersi işleyeceğiz sanıyoruz. Göl kenarında belediye plajı var. İnsanların cıvı cıvı neşeli sesleri geliyor. Fakat bizlere göle girmek kesinlikle yasak olduğundan, yutkunarak insanları uzaktan izliyoruz. Saat 10:00 civarında komutanımız bizleri sıraya dizerek “Beni rahatta dinleyin!” dedikten sonra dersin bizlere kazandıracağı davranışları anlatmaya başladı.

Sıcak artarken Ahmet Yüzbaşı’nın sesi ve görüntüsü yavaş yavaş siliniyor. Bütün tabur ayakta uyuyorduk. Birden bağırdı: “Çööök!” Bazılarımız ayakta uyuklarken bazılarımız çöktü. Ahmet Üsteğmen tekrar bağırdı: “Çök diyorum, çök!” Herkes bulunduğu yere çökmüşken tekrar bağırdı: “Kaaaalk!” Herkes kalktı. Ders devam ederken yine arkadaşlar yavaş yavaş uyuklamaya başlayınca tekrar bağırdı: “Çöööök!” Herkes çökünce “Kaaalk!” diye bağırdı.

Sıcak, sıcak, sıcak... Sonunda komutan, “Rahat! Hazır ol! İstirahat et!” dedi. Herkes yere çöktü. Zaten sığınacak bir gölge ve içecek suyumuz yoktu. Ders alanının köşesindeki minicik çeşmenin önünde sıraya girdik. Çeşmeden mataramıza (su kabı) doldurduğumuz su, âdeta kaynıyordu. Buna rağmen, mataramızdaki suyu kana kana içmek yasaktı. Ağzımızı ıslatıp matarayı indireceğiz. Suyu dikkatli kullanmayı alışkanlık hâline getirmemiz isteniyordu. Güneşe dayanıklılığımızın artması için özellikle böyle ortamlar tercih ediliyordu. Dağlık alanlarda kilometrelerce yürütülmemizin nedeni de dayanma gücümüzü arttırmaktı.

Ahmet Üsteğmen düdük çalarak bizlere “Koşarak toplan!” işareti yaptı. Buna rağmen yürüyenlere 10 şnav cezası verdi. Ders,

uygulamalı olarak başladı. Timler yan yana dizilmiş arka arkaya yürürken: “Çök!” diyor, çöküyoruz. “Çömel!” diyor, çömeliyoruz. “Yat!” deyince taşların, dikenlerin üzerine kendimizi atıp “Sürün!” deyince de kan ter içinde sürünüyoruz.

Güneşin altında fokur fokur kaynarken üsteğmenimiz arkadaşlarımızı beşer kişilik timlere ayırarak göl kenarında bulunan tepelere gönderdi. “Marş marş!” deyince timler kendilerine gösterilen yönler dağıldılar. Bizim gideceğimiz tepenin hemen aşağısında Eğirdir Gölü tüm güzelliğiyle bize göz kırpyordu. Tepedeki eğim yüzünden komutanımız bizi göremiyordu. Grubumuzdaki İbrahim isimli arkadaşımız apar topar soyundu.

“Ne yapıyorsun İbrahim göle girmek kesinlikle yasak. Ceza yeriz.”

“Ben yasak masak anlamam kardeşim. Girmezsem gözlerim açık ölürüm.”

“Olmaz İbrahim yapma! Komutan yakalarsa seni de bizi de yakar.”

“Siz söylemezseniz anlamaz. Yeter ki düdük çalınınca bana haber verin.”

İbrahim neyine güveniyordu bilmiyorum ama göle girmenin kesinlikle bize yasak olduğu söylendiğinden emri dinlemeyip girersek ceza olarak yemin töreni yapıldıktan sonraki hafta sonu izinlerimizin tümü iptal edilecekti. Buna rağmen göle giren İbrahim, cezaya da razıydı.

İşte ben o zaman içimden şöyle geçirdim: “Bu göle isterse yüz sene sonra da olsa inşallah gelip gireceğim ve yüzeceğim.”

Zaten bu göle girme yasağı birçok arkadaşımızın hafta sonu iznini yakmıştı. Yasakları çiğnemenin tadı başka olduğundan hafta sonu izinleri için yemin töreni yapıldıktan sonra çarşı iznini alıp

dışarı çıkan arkadaşlar tarafından, bu yasaklar sık sık çiğneniyordu. Komutanlarımız, her defasında göle giren arkadaşlarımızı yakalıyor ve cezayı basıyorlardı.

Tam on yedi sene sonra Akdeniz'den Ege bölgesine giderken yanımda eşim ve iki kızım varken, onlara Eğirdir Gölü'ne mutlaka girmem gerektiğini söylediğimde yolumu 300 km. uzatmamı anlayışla karşıladılar. Göle girdiğimde vücudumdan “cossss” diye ses geldiğini bile hissettim. Bir an gözümün önüne çıplak vaziyette suya girmeye çalışan İbrahim'in hayali geldi. Gölün serin sularına titreye titreye batıp batıp çıkıyordu.

“Heeey! Adanalı İbrahim, benden on yedi sene öndesin ne diyeyim.”

Komutan bütün timlere düdük çalarak toplanmaları işareti verdi. İbrahim'e seslendik. Hemen sudan çıkıp üzerini giyindi. Yine de geç kaldığımızdan dolayı 10 şınaf çekme cezasından kurtulamadık. Akşam yatmadan önce kara kaplı defterimi açıp şiirimi yazdım.

ÖRTÜLÜ SAATLER

Saatler ne zaman gece on'u çalsa
Kar fırtınalarının uğultusu içime işler
Tuhaf bir sessizlik pınarından akan yaşlar
Bardağımı doldururlar aynı sessizlikle
Yaptığımız bozduğumuz kumdan kaleler
Her gün biraz daha yaşamamızı gölgeler
Ah saate bakıyorum ki gecenin on'u
Bitmiyor şu saatlerin çılgin oyunu

İP ÇEEEEK! İP ÇEEEEK!

Dersimiz, “dağcılık”. Eğitici komutanımız Cengiz Yüzbaşı, iki bölüğü topladı dağcılık eğitim alanına götürdü. Hepimizi yere oturtup 15 metre kadar yükseklikte duvar gibi dimdik bir kayaya, gözümüzün önünde tırmandı. Bir yandan tırmanma inceliklerini açıklıyor, bir yandan da örümcek gibi tıkr tıkr tırmanıyordu. Daha sonra yukarıdan beline ip bağlayarak 15 metrelik düz kayadan koşarak indi.

Allah’ım, bu nasıl bir şey! Üstelik bizim de rahatlıkla yapabileceğimizi söylüyor. Biz nasıl yapacağız ki!

“Arkadaşlar sizlerin beline ip bağlayacağız. Bu ipi altı arkadaşınız sıkı sıkıya tutacak. Siz tırmanırken zorlanınca: ‘İp çek!’ diye bağıracaksınız, arkadaşlarınız, sizi bir metre yukarı çekecek. Sıkıntılı bölgeyi aştıktan sonra: ‘İp gevşet!’ diyeceksiniz ipi gevşetecekler, sizler de rahatlıkla yukarı tırmanacaksınız. Korkacak hiçbir durum yok. Belinize bağlanan ip, hem çok sağlam hem de altı arkadaşınızın beline bağlı. Haydi, göreyim sizleri! Yukarı çıkanlar: ‘Komandooo!’ diye bağırıp ipi kollarının arasından beline dolayıp benim gibi koşarak aşağı inecekler ve ‘Komandooo!’ diye bağıracaklar. Aynı tırmanışı ve inişi akşam karanlığında da yapacağız. Sorusu olan var mı?”

“Komutanım biz çıkmadan önce vasiyetimizi yazdırmak için avukat getirebilir miyiz?”

Hepimiz sesin geldiği tarafa doğru baktık. İstanbullu İsmail gene şakacılığını göstermişti ama Cengiz Yüzbaşı da az değildi. Elini kulağına götürerek:

“Efendiiiiim! Yukarı tırmanmadan önce 10 şınav mı çekecek-sin? Peki, seni mi kıracağım? Gel 10 şınavını çek. Ardından ipi beline bağla tırman!” dedi.

Bu defa daha büyük bir kahkaha dalgası ortalığı kapladı. İsmail, espri yaptığına pişman “Emret komutanııım!” diye bağırıp şınav çekmeye başladı. Ardından ipi beline bağlayıp dik kayaya tırmandı.

İsmail 1,90 boylarında yaklaşık 100 kilo ağırlığında tam bir insan azmanıydı. Onun böyle kolayca tırmanması bizi hem şaşırttı hem de cesaretlendirdi. Üstelik sadece bir defa “İp çek!” diye bağırdı. Yukarı çıkınca “Komandooo!” diye bağırıp aşağı da koşar adım inince hepimiz İsmail’i alkışladık.

Arkadaşlar üçer beşer kayalıklara tırmanırken sıra bana ve yükseklik korkusu olan hemşerime geldi. Ben hayatımda ağaca bile çıkmadığımdan beceremeyeceğimi tahmin ediyordum. İkimiz ayrı taraflardaki iplere tırmanmaya çalışırken daha iki metre ancak tırmanmıştım kesildim: “İp çeek!” Bir metre çektiler. Uğraşıyorum ama olmuyor: “İp çeek!” Kollarımda derman yok: “İp çeek!” Bir an gözüm yükseklik korkusu olan hemşerime takıldı. Herif kedi gibi tırmanıyor. Bense çırpınıyorum ama boşuna çabalıyorum. Çünkü sülük gibi kayalara yapıştığımdan bir türlü kendimi yukarı çekemiyorum. Yine “İp çeek!” diye bağırınca yukarıdan ses geldi. “Zıkkımın dibiiii!” Ben ise duymazdan gelerek seslendim:

“İp çeek!...”

Aşağı yukarı on defa “İp çeek!” diyerek yukarı çıktığımda arkadaşların hâlini görünce gerçekten üzüldüm. Hepsi kan ter içinde kalmıştı. Hemen bana söylenmeye başladılar.

“Yahu hiç mi kuvvet yok sende?”

“Mahsus mu yapıyorsun?”

“Geberdik ulan. Şu ellerimizin hâline bak su topladı.”

Ben arkadaşları duymazdan gelerek “Komandooo!” diye bağırdım ama arkadaşların çenesi durmadı.

“Hadi be ne komandosı korkak herif...”

“Hem korkudan koala gibi ipe yapış hem de ‘Komando!’ diye bize yuttur. Hadi oradan ödle!”

Beni yukarı çeken arkadaşları gülererek yatıştırdım:

“Yahu arkadaşlar haklısınız ama ben hayatımda ağaca bile çıkmadım. O nedenle kayalıklara tırmanamıyorum. Aşağı inince ben-den birer kahve içelim ödeşelim. Hem söz ben de sizi yukarı kadar çekeceğim.”

Gülüşmeler arasında aşağı inmek için harekete geçtim. İnmesi gerçekten çok kolaydı ama bakalım akşam tırmanması nasıl olacaktı.

Akşam yemekten sonra Cengiz Yüzbaşı’nın kontrolünde kayalıklara gittik. Ben etrafı göremeden tırmandığımdan kayalara yapışmadan bir defa bile “İp çeeek!” demeden tırmandım. Ama yükseklik korkusu olan hemşerim dokuz kere “İp çeeek!” diye bağırdı. Hele İsmail, o koca gövdesiyle kayalıklara kene gibi yapışıp vücudunu da külçe gibi salınca onu yukarı çekmeye çalışan arkadaşların hâline pek acıdık.

Ertesi gün dağcılık dersinde kimse beni yukarı çekecek grupta yer almak istemiyordu. Oysa kendimi daha fazla geliştirmiştım. Sadece yedi kere “İp çeeek!” diye bağırdım. Aynı günün akşamı kayalıklara kedi gibi tırmanıp, maymun gibi de aşağı koşarak indim. Bir hafta sonraki sınavda geçer not almayı başardım. Bu dersimizi de kazasız belasız atlattık ama İstanbullu İsmail, nerede sarkan bir ip parçası görse “İp çeeek!” diye bağırma alışkanlığı edindi.

ŞAŞKIN TİM

Dersimiz; “harita okuma eğitimi”. Komutanımız Binbaşı Orhan. Gündüz bu dersi görüp akşamları da bu dersin devamı olan “Tra-vers” (verilen noktayı açık arazide arama) uygulaması var.

Dersimize gelen Orhan Binbaşı, kumral, beyaz tenli, uzun boylu, yakışıklı ve davudi sesliydi. Son derece babacan ve şakacı olduğu her hâinden belliydi.

Büyük bir sınıfa girdik. Sıralara oturduk. Orhan Binbaşı, harita okumayı ve harita ile ilgili çeşitli coğrafik terimleri, şekilleri ve hesaplamaları açıklamaya başladı. Fakat son derece renksiz anlatımına davudi kalınlıktaki sesi de eklenince koca bölük uyuklamaya başladık. Orhan Binbaşı uyuklayanları fark edince var gücüyle bağırdı:

“Kaaaalk!”

Paldır küldür ayağa kalktık beklemeye başladık.

“Otuuur!”

Gürültüyle oturduk. Sonra tekrar anlatmaya başladı. Beş dakika geçmeden uykucuların kafaları önlerine düşünce bağırdı:

“Kaaaaalk!”

Korkudan yüreğimiz ağızımıza gelerek ayağa fırladık.

“Otuuuuur!”

Öğle yemeğine kadar kim bilir kaç kere “Kalk! Otur!” komutları yiyerek dersin birinci bölümünü bitirdik. Öğleden sonra

Eğirdir Gölü'nün kenarına gittik. Oradaki yakın dövüş dersinden de turşumuz çıktı.

Akşam yemeğinden sonra yine Orhan Binbaşı'nın nezaretinde Travers uygulaması yapacağız. Bu ders nasıl olacak? Şöyle ki: Beşer kişilik timlere (gruplara) ayrılıyor. Elimize bir pusula veriliyor, bir küçük fener alıyoruz. Komutanımız, timlere görev kâğıtlarını dağıtıyor. Kâğıtta bulmamız gereken beş tane bölgenin koordinatları -ne tarafta olduğu bilgisi- veriliyor. Örneğin 35 derece güney yazıyor, pusulayı 35 derece güneye getirip o yönde karanlıkta ilerliyoruz. Bir süre yürüdükten sonra karşımıza bir ağaç veya büyük bir kaya geliyor. Feneri yaklaştırıp üzerinde ne yazdığını araştırıyoruz. Bir rakam ya da harf veya kelime okuduğumuzda onu ilk koordinatın karşısına yazıp bulunduğumuz yerden ikinci koordinat olan 55 derece batıya gidiyoruz. Beş koordinatı bulmamız için de zamana karşı yarışıyoruz. Örneğin 45 dakika ya da 1 saat süre veriliyor. O süreyi aşınca eklenen her dakika alacağımız puanı azaltıyor.

Travers uygulaması (açık arazide verilen noktayı bulma) başladı. Tim liderimiz, Trabzonlu Cemil. Karanlıkta elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz. Bu arada birbirimizi kaybettik. Uzaktan arkadaşların sesi geliyor: "Aliiiiiii! Bekiiiiiii!" Biz de karşılık veriyoruz: "Cemiiiiii! Muhammeeeeet! Cafeeeeer!" Orhan Binbaşı bağırıyor: "Kim o şaşkın tiiiiim!"

Sesimiz bıçak gibi kesildi. Deli koyun gibi kör karanlıkta birbirimizi ararken tim liderimiz Cemil'in elindeki feneri yakmak, bir türlü aklına gelmiyor. Orhan Binbaşı'nın ünlü opera sanatçısı Pavarotti'yi kışkandıracak sesi devreye girmese biz daha çooooook birbirimizi arardık.

"Birbirinizi kaybedince tim komutanınız feneri yakıp yakıp söndürsün şaşkınlar timiiii!"

Tim komutanımız Trabzonlu Cemil, feneri yakıp söndürünce birbirimize uzun yıllar hasret kalmış sevgililer gibi kavuştuk.

5. Koordinatı da bulduk. Büyük bir kaya idi. Üzerinde kocaman bir “Z” harfi bulunuyordu. Yalnız, 1 saatlik süreyi yaklaşık 45 dakika fazladan geçtiğimizden, zayıf puan almayı garantilemiştik.

Timlerin büyük bir kısmı toplanma noktasına gelmişti. Sonra diğer timler de geldi. Yalnız 2. bölükten bir tim, ortalıkta görünmediğinden bütün tabur o kaybolan timi kızgınlıkla beklemeye başladık. Nasıl kızmayalım! Onların yüzünden gecenin yarısında dağın başında tir tir titreyerek beklemek kolay mı?

Uzaktan sesleri geldi. Geç kaldıklarının farkında olduklarından, karanlıkta toplandığımız noktaya doğru görmeden koşarak geliyorlar. Ama hesaplamadıkları bir durum var. Orhan Binbaşı'nın

haki renkli (zeytin yeşili) askerî minibüsü gecenin karanlığında fark edilmiyor ve minibüs tam önlerinde. Çarpışmak üzereler.

Beklenen çarpışma, büyük bir gürültüyle oldu. Minibüsün içerisinde uyuklamakta olan Orhan Binbaşı'nın kalın sesi, olanca heybetiyle gecenin koyu karanlığında yankılandı.

“Kim o şaşkın tiiiiim! Füze saldırısı sandıııım! Benim uykumu bölen tiiiiim!”

“Özür dileriz hocam, komutanım bey. Şey... Biz yanlışlıkla şeytmiştik. Hocam bey..komutanım efendim.”

Gülmekten yerlerdeydik, koskoca alanda, koca minibüsü görmeyen tim, üstüne üstlük minibüse yaya olarak çarpmayı da becermişler iyice komik duruma düşmüşlerdi. Şaşkın tim, ceza olarak 10 şınav çekerken, kahkahalarımızı duyan Orhan Binbaşı, kulaklarımızda çınlayan sesiyle bizleri de şınava davet etti: “Bölükleer! 10 şınav çekilececek! Şınav vaziyeti al, başla! Biiir, ikiii, üüüüç.....”

Ertesi gün bütün tabur çalkalanıyordu. Orhan Binbaşı'nın haki renkli minibüsüne de “karanlıklar prensi” adını koymuştuk.

ON BİR NUMARAAAA! NİŞAN ALMAK YOOOK!

Dersimiz, “silah ve muharebe”, eğitim subaylarımızın başında Osman Yüzbaşı var. Bir gün öncesinden silahlarımızı depodan aldık. Tüfeklerimiz, G-3 piyade tüfeği. Osman Yüzbaşı, iki bölüğü takımlara ayırdı. Her takımın başına birer tane astsubay gönderdi. Tüfeğimizi tanıtmaya başladı. Tüfeği defalarca söküp takmayı gösterdi. Bizlerin de tüfeğimizi söküp takmamızı istedi. Zamanında söküp takamayan arkadaşlarımıza bağırmmaya çalıştığı her hâlden belliydi.

Çeşitli marka ve çapta 5-6 tane tabanca tanıttı. Tabancaları söktü-taktı. Bizlere getirerek söküp taktırdı. Tabancalara, mermilerin nasıl koyulacağını tarif ettikten sonra, tabancalarla hedeflere ayrı ayrı defalarca ateş etti. Hepsini de tam isabet ettirerek hayranlığımızı kazandı.

Öğle yemeğinden sonra bizlere de tabanca kullandırdı. Çoğumuz gibi ben de hayatımda ilk defa elime tabanca alacağım için çok heyecanlıyım. Bütün gün güneş altında piştiğimiz hâlde atış yapma hevesiyle yorgunluğumuzdan eser kalmamıştı.

Brovning ve Kolt tabancaları ile üçer tane mermi sıktık. Hedefe nişan alıp vurabilirsek ödül olarak Smith-Vesson tabanca ile de üç mermi daha sıkacaktık. Hedefi vuramazsak cezamız belli, 10 sınav.

Ben tabancayı elime aldığımda, Osman Yüzbaşı ile göz göze geldim. “Haydi, komando hedefi vur!” dedi. Bizim güç engelleri yarışmasında kırdığımız gecikme rekorunu unutmuştu. Ben üç

atıştan ikisini isabet ettirip 10 şnav çektim. Ardından Kolt tabancayı uzattı. “Bu defa affetme komando!” dedi.

Ben, ne kadar dikkatli nişan aldıysam da iki tane isabet ettirebilirdim. Tabancayı alırken “Neyse yine de iyi sayılır. Hiç olmazsa güç engelleri dersinin rekorunu kıramadın.” deyince bizleri hiç unutmadığını anladım.

Ertesi gün piyade tüfeklerimizle atış yapacak olmamız bütün günün yorgunluğunu unutturmuştu. Sabah erkenden, spor için bölük komutanımız nezaretinde tepelere doğru koşuyoruz. Mustafa Kemal Üsteğmen’imiz, yanımızda koşarken yüksek sesle türkü söylüyor ve her söylediğini tekrarlamamızı istiyor.

“Derelerde saz olur. Oy na na nay.”

Tüm bölük ciğerlerini açmak için aynı anda söylüyor.

“Derelerde saz olur. Oy na na nay.”

“Gül açılır yaz olur. Oy na na nay.”

Tüm bölük büyük bir uğultuyla:

“Derelerde saz olur. Oy na na nay.”

“Gül açılır yaz olur. Oy na na nay.”

“Ben yârime gülüm demem. Oy na na nay.”

Bölüğün hoşuna gittiğinden iyice coştı:

“Ben yârime gülüm demem. Oy na na nay.”

“Gülün ömrü az olur. Oy na na nay.”

“Gülün ömrü az olur. Oy na na nay.”

Bölük komutanımızı gerçekten çok seviyorduk. Ama düşünüyorum da biz aslında tüm komutanlarımıza hayrandık. Bölük komutanımız seslendi: “Duuuur!” Hepimiz durduk. “Arkadaşlar, bölüğü marş veya türkü söyleyerek tempolu koşturacak olan varsa komutayı devralabilir.” Sekiz, on arkadaş elini kaldırdı. Komutanımız, Yozgatlı Nuri’yi seçti. Nuri, Genel Kurmay Başkanı’yımsı gibi kasılarak komutanımızın yanına geldi. Orta boylu, esmer, koca kafalı ve koca ağızlı olması yüzünden -ne ilgisi varsa- arkadaşlar ona “Düdüklü Tencere Nuri” lakabını yakıştırmışlardı.

Bölük komutanımız kısa zamanda çoğumuzun adını, memleketini öğrenip ismimizle seslendiğinden bizim tekmil vermemize gerek kalmıyordu.

“Gel bakayım Yozgatlı Nuri.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Bölük rahat! Hazır ol!!! Koşar adınımm marş marş!”

Bizler koşmaya başlayınca bizim Nuri türküsüne başladı:

“Ay akşamdan ışıktır. Yaaaaylalar yaylalar.”

Bölük komutanımız, bu türküyü duyunca yüzünü ekşiterek araya girdi: “Ulan bula bula bu türküyü mü buldun! Bizi bayıltacak mısın! Bin yıldır söyleniyor bu türkü. Başka bir türkü bul!”

“Başka türkü aklıma gelmiyor komutanım.”

“Arkadaşlar komutayı ele alıp türkü söyletecek olan varsa gel-sin!”

Üç tane arkadaşımız öne çıkınca içlerinden Rizeli Cemal’i seç-ti. O da “Emret komitanim!” diye koştu Rizeli Cemal, sarışın, mavi gözlü, sarı kaşlı ve sarı kirpikli olduğundan, ona da “hilal kaşlım Cemal” diyorduk. “Hilal kaşlım Cemal” komut verdi. “Bölük rahat! Hazir ol!!! Koşar adiiiiim marş marş!”

“Ağasarin balini de cel salini salini.”

Bölük sevinçle gürledi: “Ağasarin balını da gel salını salını.”

Hilal kaşlım Cemal: “Adam cebinde taşır, senin cibi celini.”

Bölüğün sevdiği türkü olduğundan hep bir ağızdan...

“Adam cebinde taşır senin gibi gelini.”

“Adam cebinde taşır de senin cibi celini de oy oy sevdiğim oy oy.”

“Adam cebinde taşır da senin gibi gelini de oy oy sevdiğim oy oy.”

“Kız Asiye Asiye, tütün koydum kesiye.”

“Kız Asiye Asiye, tütün koydum keseye...”

Bölük, bayıla bayıla bu türküyü söylemiş, komutanımız da bölüğünü iyi idare eden Cemal’i beğenmişti.

“Aferin Cemal, sağ ol! Sırana geçebilirsin.” dedi. Cemal “Emredersiniz komutanım!” deyip yerine geçti.

Trabzonlu Cemil durur mu? Laz damarı kabarmıştı.

“Komutanım ben de bir türkü diyeceğidim.”

“Gel türküne başla Cemil.”

“Emredersiniz komutanım! Bölük rahat! Hazir oll! Koşar adiiiiim, marş marş!”

Bakalım hangi türküyü söyletecek?

“Çayelinden öteyi, cidelum yali yali, cidelum yali yali, cidelum yali.”

Bölük bu hızlı türküyü söyleyeceğim diye nefessiz kaldı.

“Çayelinden öteyi, gidelim yali yali, gidelim yali yali, gidelim yali.”

“Sırtındaki sepetun ben olayım hamali, ben olayım hamali, ben olayım ha...”

“Sırtındaki sepetin ben olayım hamali, ben olayım hamali, ben olayım ha...”

Mustafa Kemal Üsteğmen, Cemil’e hiç müdahale etmedi. Arkamızdan koşarken kıs kıs gülüyordu. Cemil, o hızlı tempodaki türküyü coşkuyla söyledi ve söyletti. Ciğerlerimiz döküldü. Cemil, bir türkü daha söylemek istedi. Komutanımız izin verince hızlı tempolu diğer türküsüyle canımızı çıkardı.

“Oynayın kız oynayın durmanın ne kari var. Ha bu çöyün içi-nun acaup bekari var. Derule del derule, derule del derule.”

Türküye eşlik edeceğiz diye soluksuz kalmıştık.

“Oynayın kız oynayın durmanın ne kari var. Ha bu çöyün içi-nun acaup bekari var. Derule del derule, derule del derule.”

“Oy kemañceci dayi, soktu gözüme yayi. Çör ettun cözlerimi cörmeyurum dünyayi. Derule del derule, derule del derule.”

O türküyü, öylesine şevkle söyledi ki yetişeceğiz diye birkaç arkadaşımızın gerçekten nefesi kesildi. Yine bir türkü için izin isteyince araya girip engel olduk. Koşarken bu türküyü söylemenizi hiç tavsiye etmem.

İki bölük, Osman Yüzbaşı gözetiminde tüfekle atış talimi yapacaktık. Osman Yüzbaşı, her zamanki sinirli hâliyle dişlerini sıkarak bizimle konuşuyordu.

“Arkadaşlar, tüfekle toplam dokuz mermi sıkacağız. Bunlardan üç tanesi ayakta komando atışı denilen kalçadan atış, üç tanesi dizinizi yere koyarak atış, üç tanesi de yere yatarak atış. Yerdeyken her atış öncesinde yuvarlanıp öyle ateş edeceğiz. Yalnız özellikle belirtiyorum. Atışların hiçbirisinde hedefe nişan alınmayacak. Sadece, tüfeğin namlusunu hedefe doğrultup vurmaya çalışacaksınız. Kesinlikle nişan almak yok.”

Tahmin ettiğiniz gibi 11 numaralı hedef benimdi. Elimde tüfekle yürürken, hedef aniden önüme çıktı. Ben tüfeği yan tarafıma tutarak ateşledim. Bu arada Osman Yüzbaşı hatalı atış yapan arkadaşları uyarıyor. “Sekiz numaraaaa tüfeği gevşek tutuyorsuuun. Üç numaraaa elindeki kürek değil tüfek, dipçiğin ucundan tutmaaa!”

Ben, diz çökerek atışa geçince, elimde olmadan gözümü namlu üzerindeki nişan alma kanalına yaklaştıırıp nişan aldım. Hedefi nişan alarak vurmaya çalıştığımı Osman Yüzbaşı fark edince bağırdı. “On bir numaraaaa nişan almak yooook!” Tüfeğı omzumdan indirip tekrar omzuma yerleştirtince hedefi vurma hırsıyla çaktırmadan nişan almaya çalışırken ikinci uyarı geldi. “On bir numaraaaa nişan almaaaaa!”

Üçüncü atışında nişan almadım. Son bölümde “Yat!” komutuy-la yattım. Yerde bir tur yuvarlanıp namlunun nişan alma kanalına gözümü yaklaştıırıp nişan alarak ateş ettim. Ama Osman Yüzbaşı, ne kadar belli etmesem de kartal bakışlarını üzerime diktiğinden bağırdı. “On bir numaraaaaa derhal buraya geeel!”

“Emredersiniz komutanıım.”

Elimde tüfekle yanına koştum. Karşısına geçince hazır ol vaziyetine geçip selam durarak bekledim. Deliye dönmüştü. Sıcakın da etkisi, öfkesini katmerli hâle getirdiğinden âdeta burnundan soluyordu. Sakin olmaya çalışarak yüzünü, yüzüme yaklaştırdı. Burnu neredeyse burnuma değecek kadar yaklaşmıştı. Tıslayarak konuştu:

“On bir numara neden emirleri dinlemiyorsun. Ben seni ne yapayım şimdi!”

Cevap vermeden put gibi duruyorum. Osman Yüzbaşı, her an kendine hâkim olamayıp üzerime bir kaplan gibi atılacak sanki.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun on bir numara? Ahmak mısın sen? Söyle, ahmak mısın?”

Cevap vermiyorum. İçimden “Osman Yüzbaşı inşallah sakinleşir.” diye dua ediyorum. İkimizde, kımıldamadan duruyor arada bir titriyoruz. Ama ben korkudan titrerken Osman Yüzbaşı öfkeden titriyor.

“Yat yere yirmi şınav çek!”

“Emredersiniz komutanım!”

Yirmi şınavla kurtulmuştum. Bir daha nişan almak mı tövbe, hatta o zamandan beridir nişan törenlerine bile gitmiyorum.

Osman Yüzbaşı’dan boşuna çekindiğimizi ve ne kadar yufka yürekli olduğunu ancak temel eğitimin sonunda yapılan mezuniyet töreninde komando belgemizi alırken, hepimize gözleri yaşlı olarak tek tek sarılınca anladık. Bana sıra geldiğinde “1111, gittiğin yerde uyuklama, dikkat et! Allah seni korusun.” dediğinde o kaya gibi sert Osman Yüzbaşı’nın benimle dualar ederek vedalaşması bizleri hem şaşırtmış hem de çok duygulandırmıştı.

TAVUK KAFALI BOMBACILAR

Yeni dersimiz “plastik patlayıcılar ve bombalar” eğitimi. Bu derse gelen Mehmet Yüzbaşı tam bir dev, beyaz tenli, yassı burunlu, tepeden tırnağa kaslarla dolu esnek vücuduyla, Helenistik dönemden kalan bir heykel gibi karşımızda hepimize gürül gürül sesiyle anlatıyor.

“Arkadaşlar, ilk önce sizlere el bombası atmasını göstereceğiz. El bombaları iki çeşittir: Savunma ve taarruz bombaları. Bunlardan savunma el bombası daha ağırdır. Üzerindeki otuzdan fazla küçük parça patlama sırasında mermi etkisi yaparak çevreye dağılır. Çok tehlikelidir. Şimdi bu el bombalarının maketlerinden atacaksınız. Otuz beş metreyi geçen tüm arkadaşlar gerçek el bombası atmaya hak kazanacaklar. Atmayı beceremeyen “tavuk kafalılar” da ağzını ayırıp şaşkın şaşkın arkadaşlarını izleyecekler.”

Arkadaşlar arasında kim otuz beş metreyi geçecek diye bahse girenler oldu. Antalyalı Bilal, bu konuda çok iddialıydı. “Beni geçecek olan adamın elini öperim. O maketi fırlattığımda o kadar uzağa gidecek ki ardından teleskopla bakacaksınız.” diyordu. Ben, taşı sol elim ile fırlatıp yazıyı sağ elim ile yazabildiğim için dikkat çekiyordum. Adıyamanlı Galip ile Çorumlu Şahin, iddianın dozunu kaçırarak yeni bir öneriyi ortaya attılar. Kaybeden kim olursa tüm bölüğe çay ısmarlayacaktı. Hiçbirisi de otuz beş metreyi aşamadı.

Sıra bana geldiğinde, dökümden yapılmış el bombası maketini kavrayıp geri çekildim. Derin bir nefes alıp koşmaya başladım. Atış çizgisine vardığımda “Ya Allaaah!” deyip bombayı var gücümle ileri savurdum. Otuz beş metreyi geçmişti. Benden sonra on sekiz arkadaşım daha gerçek el bombası atmaya hak kazandı.

Mehmet Yüzbaşı, gerçek el bombası atılacağından, en küçük bir hatamızın ölümle sonuçlanabileceğini, bu nedenle çok dikkatli olmamızı, söylenenleri dikkatle uygulamamızı belirterek maket el bombalarını gerçek bombaymış gibi bizlere defalarca attırdı.

Büyük an gelmişti. Ben ve on sekiz arkadaşım sıramız geldikçe bölüğün otuz beş metreyi geçemeyen “tavuk kafalılarının” kös kös bakışları altında el bombalarımızı başarıyla atıp patlattık. Mehmet Yüzbaşımız, yarın yapılacak tüfek atış eğitimlerinde dokuz atıştan

en az altı atışı hedefe isabet ettirenlere ödül olarak tüfek bombası attıracağını söyledi.

Ertesi gün, atış talimleri başladığında hepimiz tüfek bombası atış fırsatını kaçırmamak için dikkatimizi atışlara vermeye çalışıyorduk. İzmirli Aykut, “sineği gözünden vuracak kadar iyi atıcı” olduğunu söyleyince, serpinti korosunun iblis üyeleri hemen bombardımana başlayarak Aykut’u bu iddiasına pişman ettiler. Rizeli Cemal, “her Karadenizlinin silah konusunda bir efsane olduğunu, bölükte ne kadar Karadenizli varsa hepsinin de tüfek bombası atmaya hak kazanacağını” söylerken serpinti korosunun bombardımanına maruz kalınca ne yapacağını şaşırdı.

Atışlar başladı. Atış sırasında her atış yapanın yanında bir arkadaşımız başındaki şapkayı çıkarıp, tüfekten fırlayan boş mermi kovanını şapkanın içine düşürerek mermi kovanlarının kaybolmasını önlüyordu. Ben, dokuz atıştan, altısını isabet ettirdim. Rizeli Cemal, Trabzonlu Cemil, Samsunlu Muhammet ile beraber yirmi üç arkadaşımız tüfek bombası atışı yapmaya hak kazandık. Öğleden sonra Mehmet Yüzbaşı bizlere tüfek bombasını tanıtırak nasıl atılacağını gösterirken tüfek bombası atamayacak arkadaşlara bakarak “Siz becerikli arkadaşlarınızı izleyin tavuk kafalılar.” demeyi de ihmal etmedi.

Tüfek bombalarıyla atış bittikten sonra da bu grubu dört ayrı time bölüp bu timlere havan topu mermisi attırınca, bizim tavuk kafalılar kıskançlıktan çatladılar. Bu şapşalların daha çok iddia çaylarını içtik.

Birkaç gün sonra Mehmet Yüzbaşı’mız ve Osman Yüzbaşı’mız bizleri patlayıcılar konusunda eğitmek için topladılar. Osman Yüzbaşı elindeki macuna benzer bir maddeyi bizlere tek tek göstererek: “Arkadaşlar bu elimde gördüğünüz bir patlayıcıdır. Camcıların

kullandığı cam macununa benzer. Kokusu badem kokusunu andırır. İsmi C4'tür. Çok tehlikeli bir patlayıcıdır. Tahribatı oldukça yüksektir. Şimdi şu elimde gördüğünüz fünye denilen patlayıcıyla bu küçük C4 parçasına bir patlatma düzeneği kuracağım patlamanın şiddetini o zaman daha iyi anlarsınız.”

Osman Yüzbaşı, patlatma düzeneğini hepimize göstererek hazırladı ve yumurta büyüklüğündeki plastik patlayıcıyı patlattı. Teröristlerin kullandığı bu patlayıcının etkilerini o zaman daha iyi anladık. Bu patlayıcılar teröristlerin eline nasıl geçiyordu? Kaç askerimiz, kaç vatandaşımız bu patlayıcı yüzünden şehadet şerbetini içmişti? Yıllardır süren terörle mücadele neden sona ermemişti? Ve asıl bu soruların cevabını bilemeyenler tavuk kafalıydı.

BÜYÜK TRAVERSTE NELER OLDU NELER!

Ve büyük travers geldi çattı. Orhan Binbaşı, 10 subay ve astsubay nezaretindeki iki bölük, üstü kapalı kamyonlarda yola çıkacağız. Gideceğimiz yer, taburun 60-70 km güney batısında. Beşer kişilik timler hâlinde bizi yola bırakacaklar. Ormanlık ve dağlık alanlarda karşılaşılabileceğimiz vahşi hayvanlara karşı kullanmak için tüfeklerimizin şarjörlerine beşer tane eğitim mermisi koyduk. Elimizde bir pusula var, fener kullanmak kesinlikle yasak. Geniş bir dağlık arazide bize koordinatı verilen noktayı bulunca, orada bizi bekleyen komutanlarımızdan birisi, bize yeni bir koordinat verecek, yeni koordinatı bulduğumuz yerde bizi bekleyen komutanımız bize başka bir koordinat verecekti. Böylece beş hedefi akşam saat 21:30'dan sabah 06:30'a kadar bulabilirsek 100 tam puan alacağız. Bulamaz geç kalırsak her geciktiğimiz dakika puanımız biraz daha düşecekti.

Sırtımızdaki çantada 4-5 tane konserve, çikolata, ikiyeşer ekmek, battaniye ve paço (yağmurluk) vardı. Gece kamyonlardan önceden belirlenen yerde inip kâğıtta yazılı koordinatı pusula ile hedefleyip hızlı adımlarla verilen noktayı aramaya başladık. Hava bulutluydu. Karanlıktan, göz gözü görmediğinden pusulanın ibresini ancak fener yardımıyla görebiliyorduk. Ekim ayının keskin soğukları, dağlarda haykırırken bizler dağlara, kayalıklara tırmanacağız diye terliyorduk. Saatlerce yürüyünce, gece 24:00 sıralarında ileride bir ateş gördük. Yaklaşınca Cengiz Yüzbaşımızı tanıdık. Elimizdeki

koordinat kâğıdını aldı. “Hımmmm doğru gelmişsiniz. Şimdi size yeni koordinatı veriyorum.” dedi.

Tekrar koşturmaca başladı. Bir saat sonra yemeğe oturduk. Çok acıkmış olduğumuzdan hem dolma hem de tavuk konservesini yedik. Üzerine ayranla meyve suyunu içip çikolatamızı da yiyince midemiz cayır cayır yanmaya başladı. Beşimiz de kıvranıyorduk. Sırtımızda çanta, elimizde tüfekler gecenin karanlığında taşlara takıla düşse, çalılıkaların arasında ilerlemeye çalışıyoruz. İlerde gördüğümüz köy ışıkları ve duyduğumuz köpek havlamaları bizi biraz canlandırmıştı. Köyün dışından geçerken tuvalet molası verdik. Fakat tekrar bir süre yürüdükten sonra üzerimde bir hafiflik hissedince tüfeğimi orada unutmuş olduğumu anladım. Hemen geri döndük. Allahtan tüfeği buldum. Yalnız tüfeği ararken birisinin kakasına basmam dışında sorun yaşamadım. Bu arada midem yanmaktan küle dönmüştü.

İkinci noktayı ve üçüncü noktayı bulmamız çok zor olmuştu. Karanlıkta dördüncü koordinata doğru dere yatağından ilerlemeye çalışırken bir homurtu duyduk. Adıyamanlı Galip tüfeği havaya doğrultup ateşleyince çalılarının arasından bir karaltı çıkıp bizim aksi yönümüzde koşmaya başladı. Koşan karaltı, yaban domuzuna benziyordu. Biz de korkuyla o karaltının kaçtığı yönün ters tarafına sıvıştık. Hele yürüyüş sırasında çakal ulumalarına benzer sesler duyunca iyice gerildik. Beşimiz tüfek elde adımlarımızı ölçerek ilerliyoruz. Tim komutanı benim. Adıyamanlı Galip, Vanlı Cevat, Adanalı Sedat, Malatyalı Ekrem karanlıkta yüksek sesle şarkılar söyleyerek yürürken uzaklardan bir ses geldi.

“Heeey! Anırmayı kes ve buraya gel assolist tiiim!”

Sesin geldiği tarafta bir ateş yakılmış olduğundan, orası kolayca seçilebiliyordu. O tarafa yöneldik. Ateşin başında oturmuş Osman Yüzbaşı, ufak tefek cüssesinden daha büyük çıkan sesiyle kükremeye başladı.

“Tim komutanı buraya gelsin!”

“Emret komutanım!” diyerek Osman Yüzbaşının karşısında hazır ol vaziyetinde kendimi tanıttım: “Ali Gül, Mersin, emret komutanım!”

Beni tanıdı. “Ali ne yaptığınızı sanıyorsunuz. Işık kullanmak, ses çıkartmak yasak. Siz emirleri neden dinlemiyorsunuz? Sesiniz ta nereden duyuluyor. Şarkı söylemek de neymiş!” dedi.

“Komutanım, vahşi hayvanlar bizden uzaklaşsın diye şarkı söylüyorduk.”

“Vahşi hayvanlar uzaklaşsın, teröristler yaklaşp pusu kursun diye değil mi?”

“Ama komutanım burası güvenli bölge, burada terörist ne arar?”

“Biz sizlere bu eğitimi ne için veriyoruz? Ömür boyunca burada mı kalacaksınız? Gittiğiniz yerde şarkı söyleyerek mi teröristleri kaçıracaksınız? Gerçi doğru yapıyorsunuz. Bu berbat sesinizi duyan hiçbir terörist yaklaşmaya cesaret edemez. Sınırları da şarkı söyleyerek korursunuz. Hem düşmanlarımız yaklaşamaz hem de hiç masraf ettirmeden, mermi israf etmeden görevinizi yaparsınız değil mi?”

Hiç cevap vermedim. Sessizce Osman Yüzbaşı'nın vereceği cezayı bekliyordum.

“Sizlere ceza vermeyeceğim. Ama söylediklerimi birkaç gün sonra tekrarlamanızı isteyeceğim. Çünkü kendini koruyamayan vatanını hiç koruyamaz. Şimdi size yeni koordinatinizi veriyorum. Alın ve anırmadan gidin!”

Cezadan kurtulmuştuk. Komutanımız yüzde yüz haklıydı. Bu söylediklerini unutmadan tekrarlamalıydık. “Sağ olun komutanım!” diyerek yola çıktık.

Sonunda hiç dinlenmeden yürüyerek saat 07:30'da toplanma noktasına vardık. Geç kaldığımızdan, zayıf not almıştık. Bizden önce gelen, sekiz tim vardı. Bunlardan sadece üçü, zamanında gelmiş, diğerleri gecikmişti. Bizden sonra gelecek diğer timleri beklemeye başladık.

Timler, birer ikişer bitkin bir vaziyette geliyor, grubun ismini komutana yazdırıp bir köşeye uzanıyorlardı. Gelenler, yaşadıkları çeşitli olayları abartarak anlatmaya başladılar. Ne hikâyeler, ne hikâyeler! Bir timin elemanları ayı görüp havaya ateş etmişler. Ayıyı kızdırınca ayı da peşlerinden koşmuş. Bunlar da çılgınlık atarak kaçarlarken, başka timlerle karşılaşmışlar. Herkes, birbirini korkutarak sağa sola kaçırmış. Bir arkadaş, kaçacağım diye yerlerde yuvarlanmış. Sonunda timleri önüne katıp kovalayan ayının İstanbullu İsmail olduğu ortaya çıkınca, İsmail, Orhan Binbaşı'nın yanına sığınmak zorunda

kaldı. Orhan Binbaşı, olayı öğrenince boyundan büyük kahkahalar attı. Bu arada İsmail'e otuz şınava cezası vermedi de unutmadı.

Öğlen olduğu hâlde yetişemeyenler vardı. Güneş tepemizde bizi eritirken, açlık, yorgunluk, temizlenme ihtiyacı bizi iyiden iyiyeye bunaltıyordu. Saat 16:00 olduğu hâlde, timlerden birisi gelmediğinden iki bölük de bitkin ve kızgın bir hâlde o timi bekliyorduk. 15 dakika sonra, dağ komando okulundan bir askerî araç geldi. O kayıp tim elemanları, bütün gece yürüyerek Antalya merkeze varmışlar. Oradan okulu telefonla arayarak yanlışlıkla buraya geldiklerini, otobüse binip Eğirdir'e geleceklerini söylemişler. Yani salaklığın bu kadarına pes dememek elde değil. Bulunduğumuz yere Antalya en azından 65-70 kilometre uzaklıkta. Üstelik dağlık arazide ilerlemek bu kadar zorken bunlar bu kadar uzağa gitmeyi nasıl başarmışlar? Bu tim de kırdıkları salaklık rekoruyla Dağ Komando Okulunun tarihine geçmiştir herhâlde.

Askerî kamyonlara binip iki saat kadar sonra Dağ Komando Okuluna vardık. Öylesine bitkin, öylesine acıkmıştık ki dağınık bir şekilde koğuşlarımıza doğru yürürken 2'nci Bölük Komutanı Kürşat Üsteğmen arkamızdan avaz avaz bağırdı:

“Duuuuur! Ne bu hâliniz? Ne biçim komandosunuuz? Rahaaat! Hazır ol!!! Geriye döööön! İleri maaaaarş! Kır'a dur! Bir kiîî! Tek kol aralığı hizaya geeeç! Çabuk ol! Fransız lejyoner askeri değîlsin, komandosun seen! Çök! Yat! Kalk! Şınava vaziyeti aaaaa! On beş şınava. Biiir, ikiiii, üüüç... Kıvrınma yerde hamile kadınlar gibi. Kaaaalk! Yaaaat! Sürüüüün!”

Zaten canımızdan bezmişiz. Bir de Kürşat Üsteğmen'in yağmur gibi emirleri, bizi süründürmesi, hakarete varan sözler söylemesi canımıza tak ettirmişti. Eskişehirli Abdullah, herkes sürünmeye çalışırken ayağa kalkıp hazır ol vaziyetinde bekleyerek

seslendi: “Komutanım bir maruzatım var.” dedi. Kürşat Üsteğmen gürledi! “Önce kendini tanııt!”

“Emredersiniz komutanım! Abdullah Varlı, Eskişehir. Bir maruzatım var komutanım. Bizi süründürmeniz yasal ama bize hakaret etmeniz nedeniyle sizi tabur komutanımıza şikâyet edeceğim.”

Kürşat Üsteğmen şaşırmıştı. “Ben size hakaret etmedim. Hangi sözümün hakaret olduğunu anladın?”

“Hamile kadınlar gibi kıvrandığınızı söylediniz.”

“Eeeee! Bu hakaret mi şimdi?”

Abdullah cevap vermeden bekledi. Kürşat Üsteğmen tekrar bağırdı. “Kaaaalk! Pançoları yere ser! Tüfeğini sök, parçalarını temizle! Temizlik bittikten sonra koğuşlara gidilecek.”

Biz, homurdanarak söyleneni yaptık. Hepimiz, Eskişehirli Abdullah’a destek olmaya kararlıydık. Abdullah, hukuk fakültesi mezunu olduğundan hak arama konusunda bizden daha iyiydi. Hemen tabur komutanlığına verilmek üzere bir şikâyet dilekçesi hazırladı. Elden götürüp verdi. Biz sonucu merakla bekliyorduk. Tabur komutanımız, bu dilekçedeki suçlamanın önemsiz olduğunu, gereksiz alınganlık gösterildiğini, yine de dilekçeyi işleme koyacağını, Kürşat Üsteğmen’in görevini tam yaptığını ve bu sözlerinin hakaret sayılamayacağını söylemiş.

Hayal kırıklığına uğrasak da, pes etmemeye kararlıydık. Samsonlu Muhammet, pek ateşliydi: “Arkadaşlar akşam yemeğini yemeyerek protesto edelim.” dedi. Çoğumuz bu öneriyi benimsemiştik. Bir kısmımız akşam yemeği boykotunu yaparak boşu boşuna aç kalacağımızı söyleyerek protestoya karşı çıktılar.

Akşam olunca, iki bölükten büyük bir grup yemeklerini alıp masanın üzerine bırakarak masaya oturdu. On dakika beklemeden Kürşat Üsteğmen ile bizim Bölük Komutanı Mustafa Kemal

Üsteğmen geldi. Önce Kürşat Üsteğmen konuştu: “Arkadaşlar, bu yaptığınız suçtur. Beni şikâyet ettiniz tamam ama bu yaptığınız eylem ile haksız duruma düşüyorsunuz. Ben görevimi yaptım diye ceza almam. Ama siz çok ciddi ceza alırsınız.”

Kimse yerinden kımıldamadı. Herkes öfkeyle Kürşat Üsteğmen’e bakıyordu. Ardından Mustafa Kemal Üsteğmen konuştu: “Arkadaşlar, bu yaptığınız yanlış. Askerlikte boykot yapmak, hiçbir şekilde cezasız kalmaz. Aklınızla hareket edin. Biz sizleri tehdit için değil uyarmak için geldik. Uyarılarımızı dikkate alırsanız protestonuzu görmezden geleceğiz. Aynı zamanda unutmayın ki Kürşat Üsteğmen hakaret etmek maksadıyla o sözleri söylemedi. Hamile kadın ağır hareket eder. Kolayca eğilip kalkması pek mümkün değildir. Hamile kadınlar, hepimizce kutsal varlık sayılan anne adaylarıdır. Bu kadar gereksiz alınganlıkla hareket etmeniz mantıklı değil.” dedi.

Dikkati çektiğimiz ve acıktığımız için eylemi sonlandırdık. Herkes tabildot tepsilerindeki yemeklere yumuldu. Yemekhane çıkışında, ikinci bölükten İzmirli Nevzat yeni bir öneri ile geldi:

“Arkadaşlar! Yarın sabah sporundan sonra keşif harekâtı ders için araziye çıktığımızda bir araya gelerek ‘Kürşat’ yazısını oluşturacağız. Bir arkadaşımız da bizlerin oluşturduğu yazının fotoğrafını yüksek bir yerden çekecek, bizlere anı olarak dağıtacak. Fotoğrafta yer almak isteyenler yarın hazırlansın.”

Ertesi gün, ders nedeniyle araziye çıkınca İzmirli Nevzat’ın önerisini gerçekleştirdik. “Kürşat” yazısını bütün haşmetiyle oluşturduk. Yaptığımız o çocukça eyleme rağmen o fotoğraf, derslerin yorgunluğunu bir anda unutturdu. Bu fotoğraftan bir tane de Kürşat Üsteğmen’imize postaladık. Fotoğrafı alınca yüzündeki ifadeyi hep merak etmişimdir.

İSTİKAMET CAMİLİ YAYLA: MARŞ MAAARŞ!

Bölük komutanımız Mustafa Kemal Üsteğmen, sabah sporundan sonra bizleri topladı. “Arkadaşlar bugün yeni bir derse başlıyoruz. Akşama kadar normal eğitim yapacağız. Yemekten sonra akşam sekizde taburun dağ tarafında toplanacağız. Buradan sekiz kilometre uzaklıkta olan, Camili Yayla eğitim alanına yürüyerek gideceğiz. Eğitimimiz bittikten sonra yürüyerek geri geleceğiz. Bu eğitim, on beş gün sürecek. Bu eğitim, hem gece hareket yeteneğimizi geliştirecek hem de dayanıklılığımızı arttıracak.”

Yeni uygulama nasıl olacak diye bütün gün merak içinde eğitime devam ettik. Akşam yemeğinden bir süre sonra toplanmaya başladık. Bölük komutanlarımız Mustafa Kemal ve Kürşat Üsteğmenler gelip iki bölüğü toparladı. Dağlara doğru sırayı bozmadan toprak yoldan ilerliyoruz.

Önümüzde Kürşat, arkamızda Mustafa Kemal Üsteğmenler akşam 21:30’da Camili Yayla’ya vardık. Orada bizi bekleyen başka komutanlarımız vardı. 15 dakikalık dinlenmeden sonra bizleri timlere ayırarak tepelere keşif yapmaya gönderdiler. Tepelerde bir süre bekleyip telsizden verilen “Dön!” emri üzerine tekrar toplandık.

Dönüşümüzde komutanlarımız bizleri serbest bırakıp kendileri Orhan Binbaşı’nın “Karanlıklar Prensi” askerî minibüsüne bindiler. İki bölük toprak yoldan gecenin ikisinde aşağı iniyoruz.

Hepimiz yorgunluktan geberiyoruz. Toz toprak ve kan ter içinde ilerlerken hepimizin gözünde bir banyo ve sıcacık yatağımız tütüyor. Dağın ayazında hızlı yürüdüğümüz için terleyerek tabura doğru inerken arkadaşlardan birkaç tanesi kikirdeyerek konuştuktan sonra haykırdılar:

“Serpintiiii! Serpintiii! Serpintiiii!” sonrası malum. Gaz sesleri arkasından feci koku. Homurdanmalar, kahkahalar, bağırırlar...

Tabura vardığımızda, bitkinlikten konuşamıyorduk. Duş sırasına girdik. Sabahın dördü olduğunda ancak yatağımıza girdik. Saat 06:30 olduğunda “Kaaaalk!” komutuyla ayağa fırladık. Kahvaltı sonrasında sabah sporu, ardından eğitim nedeniyle akşama kadar pelte hâline gelmişken yemekten sonra taburun dışında toplanıp tekrar yola düzüldük. Dönüş saati 02:00, başımızda komutanlarımız olmadığından, şaklabanlığın bini bin para. Bu arada şar-

kıları türkülerini koro hâlinde söylüyoruz. Tabura varınca duş sırası yok. Herkes ölü gibi yatağına serildi.

Üçüncü gün, iki bölükten on iki arkadaşımız doktora gitti. On ikisinin de ayakları su toplamıştı. Bir günlük izin aldılar. Ertesi gün on beş kişi daha bitkin vaziyette doktorun yolunu tuttu. Ben sekizinci güne kadar dayanabildim. Yorgunluktan her tarafım ağrıyordu. Askerî doktor, beni muayene ettikten sonra ağrı kesici iğne yaptı. Bir günlük dinlenme izni verdi.

On beş günlük Camili Yayla eğitimi, iki bölüğün de canına okumuştur. Bu dersi de geçmiştik. On beş günlük eğitimde telef olduğumuzu düşünüyorduk ama yıllar geçtiği hâlde oradaki dayanıklılığımızı arttırma eğitimi ve iş disiplini bugün bile beni ayakta tutuyor. Dile kolay, bütün günün yorgunluğu üzerine sekiz kilometre dağlara doğru yürü, oradan karşı tepelere en az üç kilometre tırman, dönüş üç kilometre ve oradan tabura sekiz kilometre daha yürü. Yorgunluk, sıcak, soğuk, açlık, susuzluk, uykusuzluk, hastalık gibi durumlar, bugün bile beni fazla sarsamıyor. Taş gibiyim taş. (Öhö, öhö öyleyimdir galiba. Aman nazar değmesin!)

BÜYÜK TATBİKAT SIRTIMIZDAKİ YÜKLER KAT KAT

Sonunda büyük tatbikat geldi çattı. En az üç gün sürecek tatbikat sonunda temel eğitim sona erecek. Hepimiz heyecanlıyız. İki bölük, ayrı bölgelere kamyonlarla götürüldü. Öğleden önce tatbikat alanına vardık. Hava buz gibiydi. Ekim ayının sonunda olduğumuzdan yağmur bekleniyordu. Nihayet beklenen yağmur, çiseleme ile başladı. Bizim bölük dağların arasında bir alana yayılıp karargâhı kurdu. Tatbikatta görevli komutanlarımızdan çoğunu tanımiyorduk.

Sırt çantamızdaki dört günlük konserveler, ekmekler, içecekler, çikolatalar, helvalar, çadır, panço, rulo yapılmış pet ve hatırlayamadığım bir sürü yükke çok zorlanarak yürüyorduk. Çadırlarımızı kurduk. Komutanlarımız tarafından tepelere keşif yapmaya gönderildik. Akşama kadar kaldığımız tepeden, ancak telsizden verilen emirle karargâha döndük. Akşam yemeği bitti. Hemen timler nöbete gitti. Bizim timde, İzmirli Aykut, Artvinli Semih, Giresunlu Kamil, Konyalı Sami ve ben vardık. Tim komutanımız, bu defa İzmirli Aykut olmuştu. Siperlerin arkasında tam dört tim nöbet bekliyor. Hava iyice soğudu. Hepimiz titriyoruz. Gece ikide nöbet değişimi olacak. Saat daha 21:00, bir türlü zaman geçmiyor. Soğuk arttıkça yağmur çiselemeye başladı.

Bizlere verilen emir gereği, nöbet tutarken temsili teröristler baskın yapacak bizler de onları geri püskürtmeye çalışacağız. Dört timin komutanları, önceleri nöbet tutan diğer tim elemanlarını kontrol ederken gecenin saatleri ilerleyip soğuk arttıkça yavaş yavaş görevlerini gevşettiler. Benim yanımdaki Giresunlu Kamil ile beraber memleketten, ailemizden bahsederek uyumamaya çalışıyoruz.

Saat 23:00 civarında arka taraftaki nöbet yerinde pusuya yatmış timin oradan silah sesleri geldi. Temsili teröristler, sızma girişiminde bulunmuşlar o timin komutanı İstanbullu İsmail parola sormadan temsili teröristlerin üzerine ateş emri vermiş. Kuru sıkı

eğitim mermileri patladı. Temsilî teröristler başlarında Kürşat Üsteğmen'imiz olduğu hâlde kaçtılar.

Hepimiz, İstanbullu İsmail ve timini kutladık. 15 dakika geçmemişti ki bu defa Mustafa Kemal Üsteğmen'imizin komutasındaki temsilî terörist grubunun saldırısını, Adanalı Sedat'ın timi geri püskürttü. Arkadaşlar, Sedat ve timini tebrik ederken hep beraber "Serpinti!" alarmı vererek burnumuzun direğini kırdılar. Tekrar pusu kurduğumuz yerde bekliyoruz.

Yağmur iyiden iyiye hızlandı. Temsilî baskınlar nedeniyle uyularımız kaçmıştı. Üşümekten içimiz dışımıza çıkmıştı. Yağmurun hızlanmasıyla pançolarımızın içine büzüştük. Yarım saat sonra uyuklamaya başladık. Yan tarafımızdaki Samsunlu Muhammed'in timinin oradan sesler geldi. Toparlanana kadar başlarına silahlar dayanmıştı. Onların kısmetine Osman Yüzbaşı'nın komutasındaki temsilî terörist kuvvetleri düşmüştü. Tim komutanı Samsunlu Muhammet, bir kayanın dibine kıvrılmış uyuklarken diğerleri de nöbet tuttukları yerlerde kestirmeye dalınca yakalanmışlardı.

Osman Yüzbaşı tıslayarak konuştu: "Paspal ahmaklar, böyle mi nöbet tutulur?" Timdekiler hemen ayağa fırladı. Hazır ol vaziyetinde bekliyorlar fakat Osman Yüzbaşı'nın öfkesini de iliklerine kadar hissediyorlar. Osman Yüzbaşı kükreyerek konuşmaya başladı:

"Sizler komando olamazsınız. Yarın emrinize bir takım verildiğinde takımınızdaki askerlere böyle mi komuta edeceksiniz? Sizler uyursanız asker tabii ki uyur. Bir komandonun verilen görevi en iyi şekilde yapacağını anlamadınız mı? Bu mu sizin görev anlayışınız? Bizlerin uykusu gelmiyor mu? Bizler acıkıyor muyuz, susamıyor muyuz, yorulmuyor muyuz? Bizler makine değiliz. Ama elimizden gelenin en iyisini yaparak hayatta kalmayı başardık. Şimdi nasıl hayatta kalabileceğinizi gösteriyoruz ama nerede o kafa? Şehit ha-

berlerinden biri olmaya bu kadar mı gönüllüsünüz? Ama bilin ki böyle bir şekilde öldürülürseniz bu şehitlik değil ahmaklık olur. Hem kendi hayatını hiçe say, hem de sana emanet edilecek vatan evlatlarının canını tehlikeye at! Bu durumunuz cezasız kalmayacak tatbikatı bırakıyorsunuz. Sizleri yanımızda götüreceğiz.”

Osman Yüzbaşı'nın temsili terörist grubu, uyuklayan timi aldı götürdü. Sonra o timdekilerin komando adaylığından elenip İstanbul'a gönderildiklerini öğrendik.

Gece iki olduğu hâlde, nöbetimizi devralacak tim bir türlü gelmiyordu. Sabaha karşı saat 04:30 sıralarında yanımıza Bekir Astsubay geldi. “Arkadaşlar nöbet değişimi yaptınız mı?” diye sordu. Bizler “Gecenin 21:00'inden beri buradayız.” deyince inanmadı.

“Yahu nasıl olur? Bir yanlışlık olmasın. Sizin gece 02:00'de nöbet değişimi yapmanız gerekiyordu.”

Değişim olmadığını anlayınca, geriye gidip beş kişilik bir tim getirdi. Nöbetimizi devredip çadırlarımıza doğru beş dakika uyumak ümidiyle giderken ne kadar üşüdüğümüz ve ne kadar hasta olduğumuz o zaman ortaya çıktı. Hepimiz yaprak gibi titriyorduk. Hem soğuk hem de yağmur içimize kadar işlemişti. Benim ateşim çıkmıştı.

Başımızdaki Bekir Astsubay'ımıza durumu anlattım. Yatıp uyuyunca bir şeyimin kalmayacağını söyledi. Çadıra geçtim ama titremekten uyumanın imkânı yok. Bir saat kadar uyumaya çalıştım. O sırada "Kalk!" emri geldi. Kahvaltımızı yaptık. Başımızdaki komutanımız, karşı tepelerde keşif yapmamızı emretti. Bölük komutanlarımız dörder timi birleştirip karşıımızdaki tepelere gönderdiler. Oluşturduğumuz takımın başına, Muzaffer Teğmen'i verdiler. Muzaffer Teğmen, esmer, uzun boylu, zayıf, sessiz ve kendi hâlinde biriydi. Hemen önümüze geçen Muzaffer Teğmen, bizimle beraber tepeye çıktı.

Yağmur bir türlü kesilmediğinden, ıslanmadık yerimiz kalmamıştı. Ben, ateşimi açıkça hissediyordum. Saat 11:00 sıralarında üşümekten midem kalktı ve kustum. Komutanımıza söyleyince o da telsizle durumu komutana bildirdi. Komutan, "Beklesin, iyileşmezse haber verin!" diye cevap vermiş. Ah! Bizim taburun komutanlarını şimdi gel de arama. Bizlerden birisinin hastalandığını duyar duymaz hemen ilgilenirlerdi. Ama şimdi buradakiler, "Beklesin!" demişler. Yağmurun altında titreyerek ne kadar zaman bekleyeceğim? Ateşim yükselmiş, başımdan neredeyse dumanlar çıkacak.

Zaman geçmiyor. Saat öğleden sonra 15:00 sıralarında Muzaffer Teğmen'imiz, tekrar telsizle arayarak benim sağlık durumumun daha da kötüleştiğini söyleyince karargâhtan "Hastayı aşağı gön-

der!” emri geldi. Ben, ayakta duramadığımdan birkaç arkadaşımın yanımda gelmesini beklerken Muzaffer Üsteğmen, komutanın benim tek başıma gitmemi emrettiğini belirtti.

Tepeden aşağı inerken hastalığın verdiği öfkeyle hırşımdan ağlıyordum. İnerken tökezliyor kalkıp yürümeye devam ediyordum. Aşağısı çamur deryası hâline gelmişti. Sonunda komutanlık çadırına bata çıka vardım. Çadırın bez kapısından içeri girdiğim anda sıcacık hava yüzüme çarptı. İçeride iki binbaşı, üç yüzbaşı vardı. Elllerinde sıcak kahveler, çaylar bir yandan da sigaralarını tütürüyorlar. Hazır ol vaziyetine geçip “Bir maruzatım var komutanım.” dedim. Yüzbaşılardan birisi bana döndü. Kim bu herif bu saatte der gibi yüzüme baktı.

“Söyle, ne istiyorsun?”

“Çok hastayım komutanım. Ateşim yükseldi. Ayakta duramıyorum.”

“Tamam. Sen şimdi çık, dışarıdaki asker seni ileride bulunan araca götürsün. Yok, duuuur! Askeri buraya çağır gelsin.”

İlgisizlik, canıma tak ettirmişti. Askeri çağırdım. Yüzbaşı, askere benim ilerideki araca gideceğimi, o aracın yerini bana tarif etmesini söyledi. Asker, “Emredersiniz komutanım!” dedi, selam verip çıktı. Ben de “Sağ olun komutanım!” dedim. Selam verip çıktım. Asker bana işaret parmağıyla uzaktaki tepede bekleyen üstü kapalı askerî kamyonu göstererek, “Komutanım şu kamyonu gördünüz mü? İşte o kamyonu bineceksiniz.” dedi. Allah’ım bu eziyet ne zaman bitecek. Kamyon yaklaşık bir kilometre ilerdeki tepede. Oraya nasıl gideceğim? Her taraf çamur deryası. Çamurlara bata çıka yürürken öylesine öfkelenmiştim ki hem başıma gelenlere hem benim için kılını kıpırdatmayan o yüzbaşıya hem de çamura, kamyonu, ağaca, soğuğa ağlayarak söyleniyorum. Bir saatte kamyonu zor vardım.

Ambulans yedi kilometre ileride ama her taraf yağmur çamur olduğundan, bizim karargâha gelemiyormuş. Kamyondaki askere, aşağıdan beni gönderdiklerini, hasta olduğumdan, beni ana karargâha götürmesi emrini ilettim.

Ana karargâha varınca inip ambulansa gittim. Ön koltuktaki doktor yüzbaşıya durumumu anlattım. Beni muayene edip ağrı kesici iğne yaptı. Ambulansın arkasına geçip orada uyumamı söyledi.

Bunlar olurken, yağmur bir an olsun azalmamıştı. Bütün gece yağdı. Ambulansın arkasına geçip biraz ısındım. Ardından doktor yüzbaşı beni ön tarafa çağırdı. Orada bir süre çay içip sohbet ettik. Bu arada, benim gibi birer ikişer gelen hasta askerlere birer iğne yapıp geldikleri yerlere gönderiyordu.

Sabah saat 09:30'da tatbikat sona erdi. Tatbikata katılan bütün bölükler, Merkez Komutanlık alanına geldiler. Tatbikat eleştirisi yapılacağı için beni de apar topar birliğime gönderdiler. Tatbikatı yöneten komutanımız, tüm katılanların yere oturarak eleştiriler yapmasını ve yapılan eleştirileri diğerlerinin dikkatle dinlemesini istedi. Biz yere oturur oturmaz uyumaya başladık. Komutanın aslan kükremesini andıran sesi bile horultuları engelleyemeyince Orhan Binbaşı haykırdı: "Kaaaaaalk!" Bütün tatbikata katılanlar paldır küldür ayağa kalkmaya çalıştılar. "Çööööök!" Herkes yere yığıldı. Yaklaşık bir saat horultular eşliğinde yapılan konuşma sonunda bizi almaya gelen kamyonlara binerek taburumuza geldik. Herkesin üstü ıslak ve herkes çamura batmış ıslak farelere dönmüş. Buna rağmen dağınık değil düzgün bir şekilde toplanmış olarak bölük komutanlarımızı bekliyoruz.

Bölük komutanlarımız gelince, hemen pançolarımızı yere serdirip üzerine silahlarımızı koydurdular. Silahlarımızı söktük temizledik. "İstirahat et!" komutu veren bölük komutanımıza "Sa-

ğooooool!” diye cevap vererek koğuşlarımıza çıktık. Banyo sırası, yemek sırası, çay sırası, kantin sırası derken akşama doğru hepimiz bakımlı pırıl pırıl görüntümüzle yemekhaneye indik. Bu tatbikat son dersimizdi. İki gün sonra görev yeri için kura çekilişine kadar tamamen serbesttik.

Görev yeri kurası çekme günü geldi çattı. Bu nedenle taburumuza tanımadığımız yüksek rütbeli subaylar da gelmişti. Kura çekiminde tugay komutanımız, alay komutanımız, tabur komutanımız, bölük komutanlarımız, eğitim komutanlarımız da hazır bulundular. İsmi ve numarası okunan arkadaşımız gidiyor, içinde görev yerleri bulunan torbadan bir rulo yapılmış kâğıt çekiyor, roluyu açıp yüksek sesle gideceği görev yerinin ismini okuyor, biz de o arkadaşımızı alkışlıyorduk.

Sıra bana geldiğinde, ben “Sarıkamış Dağ Komando Taburu” kurasını çektim. Nasibime çıkacak görev yerim için önceden bildiğim bütün duaları okumuş ve şükretmişim. İnsan ne kadar kendisini en kötüsüne hazırlasa da iyi bir durumla karşılaşınca “keşke daha iyisi olsa” deme acizliğine düşüyor. Benim çektiğim yer de orta hâlli bir görev yeri olmasına rağmen içimden ben de “Keşke daha iyi bir yer çekebilseydim!” diye düşünmüştüm.

Kura çekimi bitince, bizi serbest bıraktılar. Herkes telefon sırasına girerek yakınlarına kurada çektiği görev yerini bildirmeye başladı. İki gün sonraki mezuniyet törenimiz çok görkemliydi. Tüm komutanlarımız, bizlere mezuniyet belgelerimizi verip bizleri tebrik ettiler. Bana belgemi başta da belirttiğim gibi Osman Yüzbaşı verdi. Yaşlı gözlerle sarıldı. “Allah sizleri korusun!” diyerek o sert görünüşün altından çıkan yufka yüreğiyle herkesi şaşırttı. Temel eğitim sona ermişti. Arkadaşlarla vedalaştık. Herkes görev yerlerine “kaderini yaşamaya” gitti.

DETLİ NE ARARSIN SARIKAMIŞ'TA?

Kars'ın Sarıkamış ilçesi, deniz seviyesinden oldukça yüksek, etrafı çam ormanlarıyla çevrili küçük bir yerleşim yeridir. Burada, kışlar çok sert ve karlı geçer. İlçede askerî ve sivil kayak tesisleri var. Benim için Sarıkamış'ın önemi, Birinci Dünya Savaşının Kafkas Cephesi'nde, Ruslara karşı yapılan Sarıkamış Harekâtı'nda yaşanan faciadan dolayı çok büyük. Çünkü buradaki Tendürek ve Allahüekber Dağlarında on binlerce şehidimiz yatıyor. Bir gazetede okuduğum ve şimdi ismini hatırlayamadığım bir Sarıkamış Gazisi'nin anılarını okurken dayanamayarak sarsıla sarsıla ağlamıştım. O ana kuzularının, açlıktan, soğuktan ve bitlerden yayılan tifüs salgını yüzünden tek mermi atamadan kar denizinin üzerine birer birer devrilmesi beni âdeta alt üst etmişti. Görevlendirildiğim taburum Sarıkamış'ın dışında, yüksekte ormanın içinde bulunan topçu alayı ile birlikte. Topçu alayının etrafı ise alçak dikenli tellerle çevrili. Giriş yeri olan nizamiye kapısının yanında nöbetçi subay kulübesi ile 20 kişilik silahlı kuvvetin hazır beklediği genişçe bir oda bulunuyor. Kapıdan içeri girdiğinizde tüm taburların sabah toplandığı geniş bir düzlüğün sonunda topçu ve komando taburlarının koğuşlarının bulunduğu dört katlı çok büyük bina var.

Alay komutanımız Hamdi Albay, benim gibi yeni gelen diğer asteğmenlerle tanıştı. Hamdi Albay, orta boylu, beyaz saçlı, beyaz tenli, babacan bir subaydı. Komando taburuyla pek ilgisi yoktu.

Topçu sınıfından olduğundan komando taburu daha çok tabur komutanımız Naki Binbaşı'dan soruluyordu.

Naki Binbaşı, iri yarı, beyaz tenli, yakışıklı bir o kadar da asık suratlı sert bir subaydı. Bizlerle tanışırken tek tek ellerimizi sıktı. İsmimizi, cismimizi, mesleğimizi, memleketimizi, soyumuza solumuza kadar sordu. Biz, sorduklarını cevaplarken yüzünde neza-ket gülümsemesinden eser olmaması, bizleri ister istemez tedirgin etmişti. Sonraları, bu tavrının nedeninin yakın zamanda yapılan

operasyonda taburdan bir subayının teröristlerce şehit edilmesinin getirdiği burukluk olduğunu öğrendik. Fakat yine de ben terhis olduğum güne kadar tabur komutanımızın güldüğünü veya gülümsediğini doğru dürüst görmedim. Sadece operasyonlarda neşelenirdi. Bu yüzden tabur komutanımızın lakabı “güleryüz” oldu.

Tabura yeni gelen asteğmenler ile terhis zamanı yaklaşan asteğmenler kısa sürede kaynaştık. Zaten yeni gelenlerle Eğirdir Dağ Komando Okulu’ndan tanışıyorduk. Arkadaşlardan İsmet Denizli’den, Özcan Samsun’dan, Bülent Trabzon’dan, Ufuk Afyon’dan, Sedat Eskişehir’den gelmişlerdi. Ben de Mersin’den buralara teşrif buyurmuştum! Yeni gelen asteğmenleri bölüklere ikişer kişi olarak dağıtan tabur komutanımız, Denizlili İsmet ile beni, üçüncü bölüğe verince bende “1 rakamı” takıntısı sona ermişti.

Bölük komutanımız Aziz Üsteğmen, benimle yaşıt, esmer, orta boylu atletik yapılı çok şen bir subaydı. Aynı Mustafa Kemal Üsteğmen’imiz gibi son derece başarılıydı. Zaten onunla sınıf arkadaşlığı olduklarını öğrendiğimde hiç şaşırmadım.

Yeni gelen arkadaşlardan Afyonlu Ufuk ile Trabzonlu Bülent’ten bahsetmezsem çatlarım. Bülent; sarışın, uzun boylu, zayıf koca çeneli, at dişli, bet sesli ve çok gürültücü bir gençti. Konuşurken o kadar bağırarak konuşurdu ki karşısındaki ile kavga ettiğini sanırdınız. Ufuk; oldukça kısa boylu, seyrek saçlı, karga burunlu, yuvarlak kafalı, tıknaz ve esmer bir gençti. En çok dikkat çeken özelliği ön üst dişleri arasındaki eksik dişıydı. Kendisi ile pek barışık olduğundan kendi boyu ve eksik dişi ile dalga geçerdi. Ufuk’a “altın dişi” Bülent’e “Avarel” diyorduk.

Ufuk, “Arkadaşlar bir çatışma olsa benim yatıp sürünmeme gerek yok, koşa koşa çatışma alanından her yere gidebilirim. Nasılsa bu boyla beni kimse görüp de vuramaz.” derdi. Biraz durup ikinci

espri bombasını patlatırdı: “Arkadaşlar sizlere güveniyorum. Ben bu eksik ön dişimi taktıramadan çatışmada ölürsem siz beni eksik dişimi taktırıp öyle gömersiniz.”

Aziz Üsteğmen'imiz, beni ve İsmet'i bölükteki askerlerle tanıştırdı. Bölük astsubayları Attila ve Kenan da bizlere “Hoş geldiniz!” dediler. İkisi de uzun boylu, esmer, iri yarı, çok becerikli, tecrübeli ve işinin ehli askerlerdi. Kenan Kayserili, Attila Eskişehirliydi. Kenan Astsubay'ı ne zaman görsem arkasında ufak tefek, kara kuru bir askerle geziyor olurdu. Bir gün sordum:

“Kenan Astsubayım yanındaki arkadaş kim?”

“Bu benim hemşerim asteğmenim. Ben buna göz kulak oluyorum. İsmi Cafer.”

“Oooo merhaba Cafer. Nasılsın bakayım?”

Cafer, gevrek gevrek cevap verdi:

“Sağolun gomutanım. Kenan Gomutan'ım sayesinde çok eyiyim.”

“Kenan Astsubayım, köylüne iyi bakmışsın.”

Kenan Astsubay göz kırptı. “Bakmaz olur muyum? Ben Cafer'e zeytin veririm. Peynir, fındık, fıstık veririm değil mi lan Cafer?”

Cafer iyice gevşeyip Kenan Astsubay'a sarılarak “He valla gomutanım, seni pek tahdir ediyom.” deyince Kenan Astsubay bağır-
dı. “Hööööyt bu ne laubalilik ulan! Çek elini ayağını hazır ola geç çabuk.”

Cafer toparlandı. “Emredersiniz gomutanım!”

Attila Astsubay, eğitim alanında meşhur Eskişehir Çi Börek kızartırdı. Bizlere de ikram ettiğinde tüm arkadaşlar bu böreği çok beğenmiştik. Askerler, subay ve astsubaylardan çok çekinirlerdi. Bizim gibi asteğmenlerden ise hiç çekinmezlerdi. Bizler yedek subay olduğumuzdan, geçiciydik. Bu nedenle düzen ve disiplin yönünden askere gevşek ve samimi davranmamız erleri bizlere yak-

laştırıyordu. Bu konuda yapılan toplantı, önce biz asteğmenleri çok şaşırtsa da sonradan bu toplantının yabana atılmayacak kadar önemli yararlarını gördük. Toplantının konusu, asteğmenlerin erlere samimi davranması ve disiplinsizliklerini görmezden gelmesinin sonuçları idi.

Toplantıda tabur komutanımızın yetki verdiği Aziz Üsteğmen konuşuyordu: “Arkadaşlar, erlerin en çok sevdiği subaylar yedek subaylardır. Neden? Çünkü asteğmenler erlere yumuşak davranırlar, eğitimlerini savsaklamalarına göz yumarlar. Erlere göre yedek subaylarımız baba adamdır, kafa adamdır. Arkadaşlar birilerinin sizden baba adam diye bahsetmesi hoşunuza gitse de unutmayın ki bir operasyon sırasında takımınızdaki askerlerinize hâkim olamazsınız. Onlara söz geçiremezsiniz. Emirlerinizi dinlemezlerse de pisi pisine şehit olurlar. Sizi çatışma alanında bırakıp gidebilirler. Çünkü orada baba adamların, kafa adamların askere bir faydası yoktur. Tüm asteğmenlerimizin görevlerini layıkıyla yapmaları hem kendilerinin hem de takımdaki erlerin hayatta kalmaları açısından önemlidir. Onlara olan sevginizi saygınızı ihmal etmeyin. Ama sorumluluklarını yerine getirmelerini de isteyin. Ölçünüzü saygınlığınızı koruyun.”

Aziz Üsteğmen’in konuşması özet olarak böyleydi. Toplantı sona erince asteğmen arkadaşlar kendi aralarında önce homurdanarak konuştularsa da bu toplantının amacına ulaştığı belliydi. Çünkü hepsi takımlarındaki erlerle içli dışlıydılar. Erler bizlerden birisini gördüğünde gayet serbest ve gevşek davranırken aynı toplantı erlerle de yapılıncı davranışları daha farklı ve olumlu oldu. Aramızda en çok Ufuk bu durumdan memnun olmuştu. Çünkü bölüğündeki askerlerle yüz göz olduğundan dolayı boyu ve eksik dişi ile dalga geçmeye başlamışlardı. Çok rahatlamış bir şekilde

konuştu: “Arkadaşlar, takımdaki erler yanlarına gelirken ‘Bodur asteğmenimiz geliyor.’ diye benim duyacağım şekilde bağırarak açıkça alay etmeye başlamışlardı. Birkaç tanesine çıkışıysam da beni pek ciddiye almadılar. Bu toplantı çok etkili oldu. Şimdi daha saygılılar. Baba adam filan demiyorlar ama emirlerimi yerine getirirken daha dikkatli.”

Birkaç gün sonra tabur komutanımızın tabur meydanında tüm erler ve subayları toplayarak yaptığı konuşmada çok etkili olmuştu. Özellikle askerler arasında aynı dönemde askere gelenlerin oluşturduğu “devrecilik” kavramı can sıkıcı boyutlara gelmişken durum düzeldi. Oraya önce gelmiş askerler kendilerine “dede” sonradan gelen askerlere “torun” diyorlardı. Askerlikte temel eğitimini tamamlayıp birliğe yeni gelen “torun” dedikleri erler, her pis ve zor işe gönderilir, başkalarının yerine nöbet tutturulur, türlü eziyetler yapıldı. Önceden birliğe gelmiş, terhisi yaklaşan dedeler, kurdukları bu feodal düzeni işleterek -eğer astsubaylar ve subaylar onlara karışmazlarsa- sonradan gelen acemi erlere çok kötü davranırlardı. Bu durum da askerler arasında düşmanlıkları körüklediğinden, dayanışmayı azaltıyordu. Tabur komutanımızın, tecrübeli askerlerin “dede-torun” yakıştırması ile “devrecilik” yaparak yeni gelen askerlere eziyet etmeleri hâlinde sonucuna katlanacaklarını söylemesi de haddinden fazla etkili olmuştu. Taburda biz asteğmenlerin fark etmediği “dede-torun” didişmesi büyük oranda azaldı.

KAYAK YAPMAK YÜREK İSTER

Kar, Kuzey Doğu ve Doğu Anadolu'nun vazgeçilmezidir. Sarıkamış'a da kar erken ve normalden fazla yağdığından, oradaki askerî birliklere kar ile yaşama eğitimi verilir. Bizlere de karda hareket tarzı ve kayak eğitimi verilecekti. Askerlere kayak takımları hazırlandı. Kayak eğitim alanına bölükler dizildi. Bölük astsubayları kızakları ayaklarına takarak nasıl takılacağını gösterip kar üzerinde kaymaya başladılar. Daha sonra erlere uygulama yaptırdılar.

Ben Mersinli olduğumdan hayatımda hiç kayak yapmamıştım. Üç gün süren kayak eğitimi sonunda, tüm askerler gibi ben de kaymayı öğrendim. Bölük komutanımız Aziz Üsteğmen'in isteğiyle tüm asteğmen arkadaşlarla hafta sonu kayak yapmak için tabura gelmeyi kararlaştırdık. Kar üzerinde kaymak, gerçekten çok farklı ve hoş bir duyguymuş.

Hafta sonu, altı asteğmen taburdaki askerî kayakevine geldik. Oradaki kayak takımları daha kaliteliydi. Üstelik orada her türlü kayak yapma imkânı vardı. Bülent Asteğmen, kızakları ayaklarına, kayak gözlüklerini başına takıp batonlarını (kayak çubukları) kavramış bizi bekliyordu. Hepimiz kayak için hazırlanınca at dişlerini göstere göstere kahkahalar atarak aşağı hızla kaydı.

Bu arada kayakevinde başka birliklerden subaylar, astsubaylar da eşleri ve çocuklarıyla ailecek kayak için geldiklerinden kayak pisti oldukça kalabalıktı.

İsmet Asteğmen, aşağı doğru hızla kayarken bile ciddiyetini bozmuyor. Özcan kayarken ağzına dolan rüzgârla neredeyse yükselip yamaç paraşütü yapacak. Sedat, peşinden kayarak hızla geliyor. Ufuk her zamanki gibi en komiğimiz. Eksik dişi görünmesin diye ağzını kapalı tutmaya çalışırken paldır küldür düşüp karlara gömüldü. İnatçılığı tuttuğundan tekrar tepeye çıkıp kaymaya çalışırken pantolonu patladığı hâlde inadından vazgeçmedi. Patlak pantolonla aşağı hızla kayarken ben de peşinden geliyorum. Müziplik olsun diye “Ufuuuuk arkadayım ve neler görüyorum neler!” deyince pantolonunu kapatmaya çalışınca dengesi kayboldu. Karların içine daldı. Ben kayak pistinin sonuna kadar yalpalaya yalpalaya gelip zorla durabildim. İkinci denememde de çok istediğim gibi iyi kayamamıştım. Aziz Üsteğmen’imiz, alay komutanımız şiir gibi kayıp gidiyorlar ben ise tekleye yuvarlana aşağı kayıyorum. Sonunda diğer asteğmen arkadaşlar da kayak yapmayı pekiştirdiler. Benim teklediğimi gören Altın diş Ufuk yanıma geldi ve bana kendince akıl verdi:

“Ali, kayarken gövde ağırlığını öne doğru verdiğin için hata yapıyorsun. Başını öne doğru eğdiğinden kayaklara bağlı ayakların geride kalıyor. Oysa doğrusu tam tersi olacak. Yani başın geride ayakların ilerde olacak. İşte o zaman yağ gibi kayar gidersin.”

“Ama olmaz ki Ufuk bize böyle öğrettiler.”

“Yanlış anlamışsın kardeşim. Öyle söylemediler. Baş geride göğüs ve ayaklar ilerde.”

“Allah Allah! Ben de neden iyi kayamıyorum diyordum meğer ondanmış. Sağ ol Ufuk.”

“Ne demek kardeşim, görevimiz. Hadi kay şöyle şampiyon kayakçılar gibi de Avarel Bülent çatlasın!”

Altındış Ufuk'un dediği gibi yaptım. Kayak pistinden kendimi aşağı bıraktım. Ayaklarımdaki kızaklar önde başım arkada, yel olmuş uçuyorum. Öylesine dengesiz gidiyorum ki ne kontrol kalmış ne ayak freni. Ne yapsam olmuyor. Hızım arttıkça artıyor. İşin daha da kötüsü bütün hızımla alay komutanının üzerine gidiyorum. Çarpışma olsa ikimiz hastanelik olacağız. Alay komutanımız Hamdi Albay'ın etrafındaki askerler beni fark edince seferber oldular. O ise gayet soğukkanlı bir vaziyette gülerek beni izliyor. Her saniye kaçınılmaz çarpışmaya biraz daha yaklaşıırken ben, bütün gücümle ayak freni yapmaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıp çarpmanın şiddetine kendimi hazırlamışken Hamdi Albay bağırdı: "Bırakıının gittiği yere kadar gitsiiiiin!" Ardından da ben üzerine

hızla gelirken arenada boğa güreşi yapan matador gibi yana çekili-verdi. Albayımın çevikliği ve soğukkanlılığı beklenen çarpışmayı savuşturmuştu. Boğazıma kadar yumuşak karlara gömüldüm. Karların arasından çıkarken aynen bir kutup ayısına benziyordum.

Altın diş Ufuk, gülmekten kaskatı kesilmişti. Ahmakça kandığım kayak bilgileri şakası yüzünden neredeyse büyük bir kaza yaşanacaktı. Neyse ki korktuğum felaket olmamıştı. Hamdi Albay yanıma geldi. “Bir şeyin yok ya asteğmenim?” dedi. Ben, ilgilendiği için teşekkür ederek oradan ayrıldım. Ama kayak yapmaktan da vazgeçmedim.

TESADÜFLER ZİNCİRİ Mİ?

Buraya gelişim, üçüncü ayını doldurmuştu. Eşim öğretmen olduğundan, Şubat tatilinde on beş günlüğüne Sarıkamış'a yanıma geleceğini telefonda bildirdiğinde, dünyalar benim olmuştu. Sayılı günler çabuk geçermiş, geçti de. On beş gün göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Cuma akşamı, Erzurum'a gidip subay orduvinde kalacağız. Cumartesi, bütün gün Erzurum caddelerini, sokaklarını gezdikten sonra aynı gün akşamında eşim otobüse binip, Ankara'ya doğru yola çıkacaktı.

Nitekim aynen planladığımız gibi oldu. Eşim otobüsün içinde gözyaşlarına boğulmuş vaziyette bana el sallarken, ben ise ayrılık acısını göstermemek için yalandan gülümsemeye çalışarak ona bakıyordum. Otobüs ağır ağır hareketlenirken kar yağmaya başladı. Ben, gözümde yaşlarla subay orduvine doğru yürürken kar iyice hızlandı. Odama gelip pencereden dışarıyı seyretmeye çalıştıysam da, kar tanelerinin pencere camlarına savrulmasından başka bir şey göremeyince yatıp uyudum.

Ertesi gün, saat sekizde uyandım. Kahvaltı salonunda benden başka kimse yoktu. Kahvaltımı yapıp Sarıkamış'a gitmek için orduveinden dışarı çıktım. Kar, tipiye dönüşmüş caddeleri diz boyu doldurmuştu. Otobüs terminaline bata çıka vardığımda, ortalık ana baba gününe dönmüştü. Otobüsler ve insan toplulukları üst üste yığılmış yerlerinden kımıldamıyorlardı. Hemen telefon kulübesinden eşimi aradım. Şükür, Ankara'ya sağ salim varmıştı. Erzu-

rum'dan sonraki yolların tamamı kapanmıştı. Yolu açma çalışmaları, tipi yüzünden bir türlü bitmiyordu.

Saat on ikiye doğru, terminalden yolların açıldığı anonsu ile insan yığınları, karaya vurmuş balinalara benzeyen otobüslere doluştu. Ben de bir otobüse zorla binebildim. En azından otuz kişi otobüste ayaktaydık. Kimse inmeyi göze alamıyordu. Ben ertesi günün sabahında birliğime yetişemezsem ceza alacağımı düşünerek ayakta gitmeye razıydım. Otobüste yarım saat beklememize rağmen diğerleri gibi bizim otobüs de hareket etmiyordu. Derken ikinci bir anons durumu anlaşılır hâle getirdi. Yollar tipi dolayısıyla tekrar kapanmıştı. Herkes otobüslerden homurdanarak iniyor. Milletin canı burnuna gelmiş.

Öğleden sonra saat dört civarında tekrar bir anons “Erzurum-Kars yolu açılmıştır. Yolcular otobüslerine binsin lütfen!”

Hızla, önüme çıkan ilk otobüse doğru fırladım. Otobüse binerken altı kişi ile aslanlar gibi boğuşarak koridora çıktım. Sanki İstanbul fatihiyim. Ortalarda bir boş koltuk gözüme ilişince o koltuğa yöneldim. Aynı anda aynı koltuğa doğru hamle yapan dört kişiyi ite kaka, ayaklarına basa basa boş koltuğa yerleştim. Bir yandan otobüs penceresinden dışarıdaki keşmekeşi izliyorum. Yirmi beş-otuz otobüs, kapılarına yığılan insanlarla bana mahşer yerini anımsatıyor. Nihayet bindiğim otobüs hareketlendi.

Terminalden ağır ağır çıkıyoruz. Tipi hızını kesmiş. Saat 16:45. Hava kararmaya başladı. Ancak on beş dakika kadar gittikten sonra yanımdaki genci fark edebildim. Pencere kenarına sinmiş kısa traşlı, ufak tefek esmer genç -muhtemelen asker- dalgın dalgın dışarıyı seyrediyor. Laf açmak için çantamdan bir paket bisküvi çıkartıp gence uzattım.

“Yer misiniz?”

Şaşırmış ve telaşlanmıştı.

“Şeyyyy... Teşekkür ederim. Almayayım.”

Konuşmaya çekiniyordu. Ben ise çok istekliydim.

“Sarıkamış’a mı gidiyorsunuz?”

“Yok, ben şeyy... Ben Kars tarafına gidiyorum.”

“İyi o zaman ben de Sarıkamış’a gidiyordum. Karslı mısınız?”

“Ben şeyy. Karslı değilim. Başka bir şehirdenim.”

Neredeyse “Anladım uzaylısınız!” diyeceğim. Genç belli ki korkmuş, sinmiş bir şey söylemiyor.

“Asker misiniz?”

“Yok, asker değilim de başka bir işim vardı. Ben orada şeyyy.”

Şimdi bayılacağım. “Sen neyyy?” desem mi?

“Ben Sarıkamış’ta yedek subayım. Şimdi oradaki taburuma yetiştirileceğim inşallah.”

Yedek subay, tabur kelimeleri ilgisini çekmişti.

“Sarıkamış’ta hangi taburda yedek subaysınız?”

“Komando taburundayım.”

“Komando taburunda mı? Öyleyse size birini sorsam, benim için çok önemli.”

“Kim? Sarıkamış’ta bir tane komando taburu var. Erlerine kadar herkesi tanırım.”

“Ben, Ali Gül’ü arıyordum. Onu tanıyor musunuz?”

Gence şaşkınlıkla baktım. Beni, bana soruyordu. Acaba şaka mı yapıyordu? Yok, genç pek saf ve temiz yüzlüydü. Ben ise o kadar dikkatle baktığım hâlde onu hiç tanımadığıma emindim. Koskoca Erzurum’da sabah otobüse binememiş, anons yapıldığında bir otobüse atlamış ve ikinci anonsla otobüsten inmişim. Yolların açıldığı duyurusu, akşam saat dörtte yapıldığında ben önüme çıkan onlarcasından ilk otobüse atlamış ve ilk boş koltuğa oturmuştum. Bu kadar tesadüf sonucunda yanımdaki genç bana “Ali Gül’ü” soruyordu.

“Ali Gül benim.”

Genç şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

“Nasıl yani, sen... siz... Ali Gül... yani nasıl... siz burada...”

Müsaade etsem şaşkınlıktan daha ne sesler çıkaracak. Cüzdanımdan askerî kimliğimi çıkarıp gösterince titreyerek aldı baktı, baktı. Sonra bana tekrar baktı. Şaşkınlığını gidermek için atıldım:

“Vallahi Ali Gül benim birader. Ama kusuruma bakma seni tanıyamadım. Beni neden arıyordun?”

“Eğirdir Dağ Komando Okulundan Denizli’li Abdullah’ı tanıyor musunuz?”

“Evet. Eğirdir Dağ Komando Okulunda temel eğitim döneminde tanışmıştık. İyi tanırım.”

“İşte ben onun halasının oğluyum. Adım Murat. Abdullah, benim dağıtımda buraya gönderildiğimi duymuş. Sizin de Sarıkamış’ta olduğunuzu bildiğinden sizi bulup selamını söylememi ve bana yardım edebileceğinizi söyledi.”

“E hani sen Kars’a gidiyordun. Hani asker değildin?”

“Bizimkiler bana, yolda kim olduğumu saklamamı tembihlediler. Teröristler bilgi toplayıp yolda saldırıyorlarmış. Onun için asker olduğumu ve Sarıkamış’a gittiğimi söyleyemedim.”

“Sana hangi konuda yardımcı olayım?”

“Ben bundan bir sene önce on günlük iznim nedeniyle memlekete gitmiştim. Askerliğimi bitirmeme dört ay kalmıştı. Memlekette ceviz toplarken ağaçtan düştüm. Sonra Erzurum askerî hastanesinde şimdiye kadar kaldım. Vücudumda birçok kırıklar vardı. Aylarca bu hastanede kaldım. Kırıklarım iyileşti fakat sol yanımda kısmi felç geçmedi.”

Gerçekten dikkatle bakılınca yüzünün sol tarafındaki gerilme fark ediliyordu. Sol omzu da düşüktü.

“Eee! Sen bu durumdayken, seni nasıl askerlik görevini tamamlamaya gönderdiler?”

“Yok, komutanım kimse beni göndermedi, ben gönüllü geldim.”

“Nasıl yani?”

“İyileşmiştim. Arada bir hastane içerisinde yürümeye başlamıştım. Benim tedavimi üstlenen doktor binbaşı gelip ‘Evladım senin sağlığın askerlik yapmaya uygun değil. O yüzden seni taburcu edince memleketine gidebileceksin. Kalan askerlik süreni yapmayacaksın.’ deyince ben, !Komutanım bizim köyde askerlik yapmayana kız vermezler ben ne yapayım şimdi?’ diye ağlamaya başladım. Doktor binbaşı ‘Evladım sen zaten askerliğini yaptın. Dört ayın eksik diye

neden üzülyyorsun? Köyündekiler sana kızlarını verirler.’ diyor ben “Vermezler, vallahi de billahi de vermezler. Ne olur komutanım beni askere yollayın!” diye ağlıyorum. Binbaşı elindeki sağlık raporunu bana veriyor, ben ağlayarak “Ne olur komutanım sağlık raporuma askerliğe uygundur yazın.” diye yalvarıyorum.

“Peki, o zaman!” dedi. Yanımdan söylenerek uzaklaştı. Yarım saat sonra elinde başka kâğıtlarla gelerek kâğıtlardan bir tanesini “Al şu raporu oku, sonrada imzala!” diyerek bana uzattı. Kâğıtta “Sağlığım askerlik yapmaya uygun olmasa da doktorumun ‘Askerlik yapamazsın, sağlığın elverişli değil!’ uyarılarına karşın kendi isteğimle askerlik yapmak istediğimden doğacak her türlü sorumluluk ve sorunlar tarafıma aittir.” yazıyordu. Sevinçle imzaladım. Bir belge daha uzattı. Alıp okudum. ‘Buradan kendi isteğimle ayrılıyorum. Kendi isteğimle askerlik yapacağım.’ Yazılı o belgeyi de imzaladım. Binbaşım bana hem acıyor hem de kızılıyordu. Ha bire söyleniyordu. ‘Tamam oğlum. Madem belanı arıyorsun. Allah sana katmerlisini verir merak etme!’ diyerek beni taburcu etti.”

Ben, Murat’a gülmemek için kendimi zor tutuyordum ama ne-reye kadar. Çocuğun anlattıkları tam komedi. Kız vermezlermiş falan. “Yahu sen gerçekten belanı aramışsın. Komutanın senin durumunu bildiğinden sana yardımcı olmak istemiş. Sonra ne oldu?” dedim.

“Gideceğim birlik Sarıkamış’ta olduğundan, ben yola çıkarken halamın oğlu Abdullah yanıma gelip bana sizden bahsetti. Benim sol tarafım kısmi felç olduğundan sıcak yerde bulunmam gerekiyor. O yüzden revir ya da mutfakta kalmam, soğuk havada dışarı çıkmamam gerekiyor. Bu konuda sizden yardım isteyecektim komutanım.”

“Tamam Murat, yardımcı olmaya çalışırım. Doktor asteğmen arkadaşım var. Ona gönderirim seni. İşini halleder herhâlde. Bu arada, seni tanıştırmak istediğim benim bölükte takım komutanı olan arkadaşım Asteğmen İsmet de var. Denizli’den senin hemşerinin. Beden eğitimi öğretmeni. Yarın seni mesai çıkışında tanıştırayım. İyi arkadaşıştır.”

“Sağolun komutanım.”

Sarıkamış’a varmak üzereydik. Kış olduğundan, hava erken karmıştı. Bindiğimiz otobüs Kars tarafına gittiğinden Sarıkamış dışından geçen çevre yolunda otobüsten indik. Ben yine Asteğmen İsmet’ten bahsediyordum ki ne göreyim, İsmet karşımızda.

İsmet öyle ilginç bir arkadaş ki her zaman aynı yoldan aynı saatte geçer. Aynı şeyleri aynı zamanda yer içer. Aynı giysileri giyer, aynı şeyleri söyler. Aynı şeyleri düşünüp söyler, aynı davranışları gösterir. İsmet’in yaşamında sürpriz yoktur. Farklılıklardan nefret eder. Hayatında gri ya da yeşil, kırmızı gibi renkler yoktur. Ya siyahtır ya da beyaz. Kısacası bizim İsmet akşamın o saatinde orada olmasına imkân yokken oradaydı. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Olmaz böyle şey.

“İsmet, İsmet sen misin?... Bu saatte buradasın.”

İsmet de akşamın o saatinde bizi karşısında görmekten şaşkındı.

“Valla ne bileyim sıkıldım. Değişiklik olsun diye bu tarafa doğru yürümeye başladım. Bir de baktım sen karşıdan göründün. Hayırdır, bu saatte burada ne arıyorsun?”

Durumu anlattım. Murat’ı İsmet’le tanıştırdım. Birbirlerine pek ısındılar. Akşamın sekizinde hiç gelmediği ve gelmeyeceği yerde karşılaştığım İsmet, sırf değişiklik olsun diye oraya kadar yürümüş hem de Sarıkamış’ın dış mahallelerine kadar gelmiş. Sarıkamış’ta

arayacağı kişinin, Erzurum'da o kadar otobüs içinde kendi yanındaki koltuğa oturması ne kadar imkânsız ise tanıştırmak istediğim İsmet'in de günün o saatinde orada olması o kadar imkânsızdı.

“Murat bu ne şans, Allah her zaman işini böyle rast getirsin!”

“Sağ olun komutanım!”

İsmet yanımıza katıldı. Hep beraber yemek yedik. Murat'ı gideceği piyade alayına bırakıp birliğinin telefonunu kaydettik. Pansiyonumuza gidince oradaki oda arkadaşım doktor asteğmen Erdal'a durumu anlattım. Erdal şaşkınlıktan yarım saat kendini toparlayamadı.

Doktor Erdal, farklı birlikte görevli olduğundan Murat'a yardımcı olamayacağını söylediğinde ben içimden “Mutlaka bir şekilde yardımın olacak.” diyordum. Ertesi gün telefonda Murat'ın birliğini aradım, görüşemedim. Murat, sabahtan başka birliğe gönderilmiş. Hangi birlik olduğunu sonra söyleyebilirlermiş. Yarın aramalıymışım. Sarıkamış'ta koca bir tümen var. Kim bilir Murat neredeydi. Doktor Erdal, Mekanize Taburunun sağlık kliniğinde görevliydi. Murat'ın Piyade Alayından başka birliğe gönderildiğini Doktor Erdal'a söylemek için akşamı beklemeye başladım. Akşam Erdal gülerek geldi.

“Ali bugün kliniğe kim geldi bir tahmin et bakalım?”

“Genelkurmay Başkanı.”

“İnan Genelkurmay Başkanı'nın görev yaptığım kliniğe gelebileceği ihtimali daha gerçekçi olurdu.”

“Şaşırmadım Erdal. Murat geldi değil mi?”

“Evet. Sabah gittim baktım Tümen Komutanlığından bir görevlendirme yazısı. Hemen Topçu Alayı sağlık kliniğinde göreve başlamam isteniyordu. Oradaki doktorun memleketindeki eşi erken doğum yaptığından apar topar doğum izni alarak gidince beni

geçici görevle topçu alayına göndermişler. Klinikte bir asker beni bekliyor. O kadar ayrıntılı tarif etmişsin ki hemen tanıdım. Yanıma gelerek hazır ola geçip selam verdi. Ben ‘Bir dakika.’ dedim. ‘Senin adın Murat Darıcı, Denizli’nin köyündensin. Sarıkamış’ta Pi-yade Alayına oradan da Topçu Alayına gönderildin. Sol tarafında ceviz ağacından düştüğün için kısmi felç var. Sıcak ortamda bulunmak zorunda olduğundan yatakhane, revir ya da mutfak nöbeti tutmak istiyorsun. Verdim gitti!’ dediğimde yüz ifadesini görecektin. Az daha şaşkınlıktan yıkılıp kalacaktı. Benim arkadaşımı nasıl şaşırtmış. Senin intikamını aldım. Şimdi o şaşırsın.”

Doktor Erdal’ın kıvrak zekâsını her zaman takdir etmişimdir. Bu tesadüf imkânsız gibi olsa da artık şaşırmıyordum. Murat, beni böyle güzel tesadüflere alıştırmıştı. Aradığı doktor geçici görevle ayağına kadar gelmişti. Sarıkamış’ta arayacağı kişi, tipi nedeniyle yollar kapandığından Erzurum’da ayağına kadar gelmişti. Tanıştıracığım hemşerisi otobüsten indiğimiz anda ayağına kadar gelmişti.

Ertesi gün operasyon nedeniyle taburumuz sabahdan yola çıktı. İki ay sonra geldiğimizde birkaç günlük izin kullanıp tekrar yeni bir operasyona gittik. İki ay süren yeni operasyon dönüşü Murat’ın birliğine gittim. Murat askerlik görevini tamamlamış terhis olmuştu. Bir daha onu göremedim. Askerliğini tamamladığı için ona kız verdiler mi ki? Tabii ki verdiler. Eminim evleneceği kız namusu ile çeyizi ile mal varlığı ile ayağına gelmiştir. Anlı şanlı düğün yapmışlardır. Allah’ın mübarek şemsiyesinin koruması altında sakin, huzurlu bir hayat yaşıyordur. Eminim ki bu güzel ve imkânsız tesadüfler tesadüf değildir.

OPERASYON DENİLİNCE AKLIMA OPERA GELİR

Operasyon kelimesi çok çeşitli anlamlarda ve meslek dallarında kullanılsa da anlamı aynıdır. Sağlık alanında, güvenlik alanında, eğitim alanında, siyasi ve sosyal alanlarda kullanılır. Yolunda gitmeyen bir işi veya zararlı bölgeyi kesip almak ya da düzeltmek anlamında kullanılsa da nedendir bilinmez ben opera sanatçıları Caruso veya Pavarotti'yi gözümde canlandırıyorum. İlgisi yok ama çağrışım işte.

Bölük komutanımız “Yakında operasyon var. Ailelerinizi en az bir ay haberleşemeyeceğiniz konusunda uyarın.” deyince gerçek olaylarla karşılaşacağımız kafamıza dank etti. Operasyon alanı belli değildi. Ben eşime ve aileme telefonla bilgi verdim. Üç gün sonra da sabahın ilk ışıklarıyla koca tabur yola çıktık. Komandoların bindiği kamyonlar, patlayıcı ve mermilerin yüklendiği kamyonlar, yiyecek ve içeceklerin yüklendiği kamyonlar, arazide kalırsak kullanacağımız çadır, battaniye gibi eşyaların yüklendiği kamyonlar, yolda bozulacak araçlar için tamir kamyonu ve hastalanacak olan erler için sağlık personelini taşıyan araçlarla büyük bir savaş kervanını yola çıktık.

Akşam saatlerinde, Ağrı'ya vardık. Oradaki tugay sınırları içinde konakladık. Ertesi gün Doğubayazıt ilçesine geldik. Oradaki tugayın içinde bulunan binalara yerleştik. Bizden önce operasyon için buraya getirilen tanklar, toplar, Skorski ve Kobra helikopter-

lerle, diğer alay ve taburlarla tugay tam bir eşek arısı kovanına dönüştü. Görüntü olağanüstüydü. Bu orduyu yenecek bir başka silahlı güç düşünemiyorum. İnsan bu görüntüyle bile gururlanabiliyor. Bir de bu kuvveti savaşırken görmek ayrı bir kıvanç. Vah karşımıza çıkacak düşmanlarımıza.

Üç günlük dinlenmeden sonra operasyon yapacağımız bölgenin adı tabur komutanımız Naki Binbaşı'nın başkanlığını yaptığı toplantıda nihayet söylendi. "Küçük Ağrı Dağı."

Operasyonun başlangıcında iki Kobra helikopteri kalkacak, önceden belirlenen hedefleri güdümlü füzelerle vuracak, ardından iki Skorski helikopteri bizim taburu 16 kişilik gruplar hâlinde dağa taşıyacak. Komandolar bölgede kara hâkimiyetini tamamen sağladıktan sonra piyade birlikleri bölgeye doluşacaktı. Eğer ihtiyaç duyulursa dev toplar ve tanklar kullanılacaktı.

Sabaha kadar arkadaşlarla uyuyamadık. Sabah erkenden, taburumuz iki Skorsky'nin önünde toplandı. Kobra helikopterleri bölgeye ulaşmış bombalarını, güdümlü füzelerini bırakıyorlardı. Tabur komutanımız "Güleryüz Naki" tüm heybetiyle pilotun yanına geçti. Altın diş Ufuk ve Eskişehirli Kara Dayı Sedat'ın bulunduğu 1'inci Bölüğün ilk iki takımı helikopter tarafından operasyon bölgesine götürüldü.

Bir süre sonra dönen helikopterlere, 1'inci Bölüğün Üçüncü Takımı ile 2'nci Bölüğün 1'inci Takımı bindiler. Avarel Bülent'le Çıtır Özcan ve başlarında bölük komutanları Dünder Üsteğmen de helikopterde yerlerini aldılar. Helikopterler havalandı ve gözden kayboldu. Sıra bizim bölüğe geliyordu. Yarım saat sonra telsizden çatışma haberi geldi. Teröristler, Skorski helikopterler inerken ateşe başlamışlar.

Az sonra gelen Skorski helikopterlerinden birisinin camında kocaman bir kurşun deliği vardı. Allah bizimkileri korumuştı. Çünkü pilotu vurmak amacıyla atılan mermi pilotun başını sıyrıp geçmişti. Büyük bir facia yaşanabilirdi. Bu nedenle pilot çatışma alanına asker taşıyamayacağını söyleyince biz geride kalanlar isyan ettik. Ya arkadaşlarımız ve askerlerimiz zor durumdaysa! Ya birbiri ardına şehitler veriyorsak! Düşünmesi bile korkunçtu.

İçimizi bu şüphe bir saat kadar kemirmişti ki tabur komutanımız Güler yüz Naki ile telsiz bağlantısı sağlandı. Çok şükür sadece dört askerimiz hafif yaralıymış 120-150 kadar teröristle toplam 64 aslanımız çarpışmış ve onlara iyi bir ders vermişlerdi. Tabur komutanımızın sesi, ilk defa bu kadar neşeli geliyordu. Taburumuz dağdan aşağı inmeye başlamış. Yakınlarda bulunan bir sınır karakolunun bahçesine kamp kuracaklarmış.

O gün geçmek bilmedi. Ertesi gün sabahtan geri kalan askerler ve başımızda tabur komutanı yardımcısı Şakir Binbaşı ile yola çıktık. Kamyonlardan bazılarında çadır ve battaniyeler vardı. Bazı kamyonlar da bizden önce helikopterle giden erleri almak için boş geliyordu. İlk defa gördüğüm yerler arasında en ilginç olanı ise karşı tarafımızdaki İran karakollarının görüntüsüydü. Aynı bir kale gibi tasarlanmıştı. Yalnız bizim sınır karakollarının içler acısı durumu da canımı çok sıkırmıştı. Oradaki çetin kış şartlarına uygun olmayan yollardan Allah'a emanet bir şekilde ulaşımlarını sağlıyorlardı. Karakollarda su yoktu. Kar şiddetli yağdığında ulaşım imkânsızlaşıyor ihtiyaçlarını helikopterlerle sağlayabildiklerinden bir terörist baskını olduğunda karakola yardıma gitmek hemen hemen imkânsız gibiydi. O zaman gördüğüm yerler bugün nasıldır, gelişmiş midir bilemem.

Akşama doğru, K... sınır karakoluna vardık. Karakolun geniş bahçesine komandolar yayılmıştı. Yaralı erler çok şükür ki gayet iyiydi ve durum aynen telsizde söylendiği gibiydi. Askerler, araçlardan iner inmez açık alana çadırları kurmaya başladılar. Karakolun içine girdik. İçerideki piyade erlerinin saç sakalı uzamıştı. Bir sobanın etrafına yığılmışlar hem ısınıp hem de tenekelere doldurdıkları karları eritmeye çalışıyorlardı. Karakolda su yoktu. Kantinde yiyecek bir şey kalmamıştı. Başlarındaki üsteğmen tamamen kendini bırakmıştı. Sadece kaçakçılıkla mücadele edebildiklerini, buradaki terörist gruplara müdahale edecek imkânlarının olmadığını söylüyordu ki tamamen haklıydı.

Çadırlarımız kuruldu. Yemekler yenildi. Çaylar içildi. Sabah karşı saat 2'de kalkılacak ve Küçük Ağrı Dağı'na tırmanış başlayacaktı. O gün de hiçbirimizi uyku tutmamıştı. Sabah 02:00'de "Kalk!" emri gelince zaten taburda hiç kimse uyumamış olduğun-

dan, bölükler hemen sırt çantalarını ve silahlarını alıp sıraya girdiler. Tabur komutanımız bu defa gerçekten neşeli ve güler yüzlü olmuştü. Bir gün önce yaşadığı büyük çatışmadan hiç etkilenmemiş, düğüne gider gibi neşe içindeydi.

Bölükler, Küçük Ağrı'ya doğru saat 02.30'da beyaz kar kıyafetleri ile tırmanmaya başladı. Beyaz kıyafetlerle karlı bölgede çok iyi kamuflaj sağlandığından fark edilmiyorduk. Küçük Ağrı Dağı deyince bu dağın küçük bir tepe olduğu zannedilmesin. Çünkü bu dağ, Ağrı Dağı'nın yanında olup Ağrı Dağı'ndan biraz daha küçüktü. Ben üçüncü taburun artçı takımına getirildim. Artçılar geride kalan ya da hastalanan askerleri toplar. Ben artçı takımın komutanı olarak geriden gelirken askerlerin bir kısmı dikkatimi çekmişti. Bu askerler, hem gözleri kapalı olarak uyurken yürüyor hem de teneke konserveden yemeklerini yiyorlardı. Başka yerde bu durum anlatılsa hayatta inanmam ama gözümle gördüğüm için Türk Askerinin kudretine bir kez daha şahit oldum. Eminim ki dünyanın hiçbir askerinde aynı anda hem uyuyup hem yemek yeme hem de yürüme kabiliyeti yoktur.

Tabur komutanımız ve bölük komutanlarımız karlarla boğuşarak hızla ilerlerken ben, artçı takımım ile iyice geride kaldım. Akşam kadar süren arazi arama taraması sonucunda teröristlerin cesetleri sağda solda bulundu. Aşağı indirilerek helikopterlere yüklendi. Keşke bu çatışmalar, bu ölümler, yaralanmalar hiç yaşanmasaydı. Keşke bu insanlar dağda vahşi hayvanlar gibi yaşayacaklarına bahçelerinde ekmeklerinin peşinde olsalardı. Teröristlerin bir kısmı İran'a kaçmışlardı. Gece çadırlarımızda kaldık. Ertesi gün sabah 08:00'de yola çıkıp Doğubayazıt'a vardık. İki gün daha orada kalıp sonraki operasyon için yolumuza devam ettik.

Erzurum'un Oltu ilçesinde bir gece konakladık. Akşam, Tabur Komutanı'mız Güler Yüz Naki, subay ve astsubaylara belli bir saate kadar çarşı izni verdi. Asteğmen arkadaşlarla beraber dışarı çıkıp Erzurum'un meşhur "Oltu çağ kebabını" yedik. Yemeğin üzerine gelen çayların bardakları kaşıksızdı. Masanın ortasına koyulan mini kâsedede kalın şeker parçaları vardı. "Kıtlama çay" dedikleri çay içme yöntemini orada denedim. Kalın şekerden ısırarak bir parça koparıp üzerine çay yudumluyorsunuz. Orada tanıdığım Oltulu yaşlıca bir amcanın dediğine göre eskiler bir parça kıtlama şeker ile kırk bardak çay içerlermiş.

Lokanta çıkışı uğradığımız hediyelik eşya satan küçük dükânlarda Oltu taşından yapılan tespih, kolye, yüzük, bilezik gibi hediyelik eşyalar satın aldık. Hele Çıtır Özcan, Oltu taşından yapılmış sekiz tane tespih alınca bizlere kalmayacak diye tespihlere saldırmamız görülecek manzaraydı.

Gece birliğe döner dönmez Bülent ile Ufuk nöbet yerlerine gittiler. Giderken ikisi yan yana gelince süper tezat ortaya çıktı. Bülent Uzun boylu, at dişli, zayıf, sarışın, yaylanarak yürürken Ufuk ise bodur, eksik dişli, şişman, esmer ve ördek gibi badi badi yürüyordu.

Koşullarımıza geçtik. Ben yaşadığım olayların etkisiyle elime küçük not defterimi ve kalemimi alıp yeni şiirimi yazdım.

ÖLÜMÜN SALTANATI

Saatimin derinliklerinde hasret var

Buram buram kokar yalnızlık

Pembe hayaller kurmak boşuna

Gözler yardan uzak kalpler kırık

Sabah güneşi aydınlatmaz ela gözlerini

Bu kulaklar duymaz güzel sözlerini

Çıkamaz odamdan sebepsiz hüznler
Yel vurur sel vurur aşk vurur
Başı göğre erer yalnızlığımın
Ölümün saltanatı başlar
Sarhoş Azrail kapıda bekler.
Kel başları ancak ölüm durdurur.

Şiiri yazdıktan sonra yatağıma geçip uyuyunca birbirinden kırıktık rüyalar gördüm. Isparta'ya gelirken gördüğüm rüyaların tek-
rarıydı sanki. Ben bir tepede teröristlere nişan alıyorum fakat ateş
etmiyorum. Onları izlerken terör kâbusunun da sona ereceğini di-
liyorum.

ERZURUM OLUR'DA MANTAR YE NE OLUR

Bir gün süren yolculuğumuz sonunda Erzurum'un dışında çadırlarımızı kurduk. Orada geceledik. Ertesi gün tekrar yola koyulduk. Nereye gideceğimizi zamanı gelince bölük komutanlarımız bizlere bildiriyordu. Sabahtan yola çıktık. İstikamet Olur ilçesi.

Erzurum'un Olur ilçesi, engebeli arazisi ile bizi zorlayacağına benziyordu. Öğle üzeri dağlık bir bölgede ilerliyoruz. Yol toprak ve çok dar. İki kamyon yan yana gidecek gibi değil. Bulduğum aracın komutanı olarak yolun üst kısımlarına bakarken aramızdan acı acı çalan korna seslerini duyunca irkildim. Arkadan patlayıcı dolu kamyon Azrail gibi geliyor. Kamyonun önüne çıkan diğer kamyonlar yan tarafa iyice yanaşarak yol veriyorlardı. Sıra bulduğum kamyona gelince araç sürücüsüne kenara yanaşmasını söyledim. Allah'tan bizi sıyrarak geçen kamyon sürücüsü, önündeki kamyonları sollamaya çalışırken yokuş başlayınca durdurulabildi. Kamyonun frenleri boşaldığından hızla aşağı kayarken Allah'ın yardımıyla ve araç komutanı Aydın Üsteğmen'in soğukkanlılığıyla yaşanabilecek korkunç felaket önlendi. Şimdi bile bu olay aklıma gelince tüylerim diken diken olur ve şükrederim. Böyle bir kaza ihtimali belki bütün taburu perişan edebilirdi. Çünkü freni boşalan kamyon ağzına kadar patlayıcı madde doluydu.

Akşama doğru, geniş bir düzlüğe vardık. Bölük komutanım, takımı alıp tepelere yerleştirmemi ve orada ikinci bir emre kadar beklememi istedi. Taburumuzun komuta merkezi o düzlüğe kuruldu. Biz orada beklerken askerlerden Erzincanlı Ümit elinde dokuz on tane iri dağ mantarıyla geldi. Mantarlar bembeyaz ve çok büyüktü.

“Komutanım, bu topladığım mantarlar yabani mantarların en lezzetlileridir. Aşağıdaki köyden varsa yumurta satın alırız. Sizlere ben hazırlarım. Ne dersiniz?”

“Sağ ol Ümit! Birazdan yumurtaları aldırırım. Zaten konserve yemekten içimiz dışımız kurumuştur. İyi düşünmüşsün.”

30 Yumurta aldırardım. Arkadaşlara haber verdim. Hepsi de davetime balıklama atladı. Bölük komutanlarımıza söyledim kabul ettiler ama birinci bölük komutanımız Aykut Üsteğmen, mantarların zehirli olabileceğini, kendisi yemediği gibi bizim de yememize izin vermeyeceğini söyleyince keyfimiz kaçtı. Diğer komutanlarımız dikkatle inceleyip mantarların zehirsiz olduğunu anlayınca mantar yeme yasağı kalktı.

Akşam oldu. Ümit, mantarları bir güzel kavurduktan sonra üzerlerine köy yumurtalarını kırınca yemeğin nefis kokusu tüm karargâhı kapladı. Biz Aykut Üsteğmen dışında mantara saldırırken mantar yememize daha önce izin vermemiş olan Aykut Üsteğmen geldi. Hemen yemeğe davet ettim.

“Mantar çok lezzetliymiş buyurun komutanım.”

“Ulan bu işler hep senin başının altından çıkıyor. Ya zehirlenirsek ne olacak?”

“Komutanım zehirli değilmiş. Aziz Üsteğmen’imizle Dünder Üsteğmen’imiz ve Bektaş Astsubay’ımız incelemiş. Çok beğenmişler. Vallahi ömrümde böyle lezzetli mantar yemedim.”

“Neyse ucundan alayım bari. Bak zehirlenirsem ahirette iki elim yakandadır.”

“Emredersiniz komutanım!”

Biz tüm subaylar mantar yerken tabur komutanımız Güler yüz Naki, karargâh çadırına girdi.

“Hayırdır gençler? Bu güzel kokan yiyecek nedir?”

“Komutanım, dağ mantarı ile köy yumurtası yiyoruz. Buyurun.”

“Hımmm! Tamam, pek lezzetli olur. Biraz koyun tabağa.”

Tabur komutanımız da burnunu batıra batıra yumurtalı mantara yumuldu. Yemekten sonra dışarı çıktık çay içtik. Yanımda oturan Altın diş Ufuk da çayını içiyordu. Şakanın tam sırasıydı. Birdenbire karnımı tutarak kıvranmaya başladım. Bir yandan acı içinde inliyordum. Zavallı Ufuk şaşkınlıkla bocalarken ben ağzımı çarpıtıp gözlerimi belerterek kucağına yığılınca neredeyse bayıla-

çaktı. Benim zehirlendiğimi sandığından etkilenip o da öğürmeye başlayınca zehirlenme şakasını kısa kestim.

Bu arada, biz operasyona çıkmadan önce tabura gelen hemşerim Ersen de yemekten sonra yanımıza geldi. Anlattığı anılarıyla asteğmen arkadaşları bazen gülmekten kırdı geçirdi. Bazen de hüznlendirdi.

Ersen, uzun boylu, esmer, çakı gibi bir askerdi. Hemşerimle gurur duyuyordum. Şimdi onun ağzından anılarını aktarıyorum.

“Komutanım, biz temel eğitimi yapmaya arkadaşım Zeki ile beraber Isparta’ya geldik. Askeri üniformalarımızı alıp giymek için koğuşlara çıktığımızda bizim gibi üzerlerini değiştirmeye gelen diğer koğuş arkadaşlarımızdan bazıları dikkatimizi çekti. Dikkatimizi çeken arkadaşların üstleri çıplak ve vücutları kaslı, karınları baklava dilimliydi. Hepside iri yarıydı. Zeki, etrafındaki bu kas yığını baklava dilimlilerden rahatsız olmuştu.

‘Ersen biz bu insan azmanlarının arasında kayboluruz.’ dedi. Ben bu sözler karşısında gülerek ‘Telaşlanma Zeki, ak koyun kara koyun eğitim alanında belli olur.’ dedim.

Beş altı gün sonraki güç engelleri dersinde, iplere tırmanma eğitimi verildi. Ardından tek tek iplere tırmanmak için sıraya girdik. Zeki ile ben iplere tırmanıp aşağı indik. Bizden sonra sırada olan baklava dilimlileri izlemeye başladık. Tırmanma ipinin yanında bulunan emekliliği gelmiş yaşlı astsubayımızın elindeki uzun ve kalın nar çubuğu ne işe yarayacak diye merak ediyorduk. Baklava dilimlilerden birisi ipe tırmanmaya çalıştı ama bir türlü kendini yukarı çekemedi. Çırpındı çırpındı sonunda kesildi kaldı. O zaman yaşlı astsubayımız yardıma yetişti. Bir eliyle tırmanma ipini yakalayıp diğer elinde bulunan nar çubuğunu baklava diliminin poposuna poposuna indirmeye başladı. Aşağıdan nar çubuğunu yiyen baklava dilimli ‘Allaaaah!’ diye bağırıp tekrar ipe tırmanmaya çalıştıysa da nafiye. İpe tırmanamayan arkadaş nar çubuğunu poposuna yedikçe ‘Allaaaaah!’ diye bağırmaktan neredeyse hatim indirecekti. O gün tüm baklava dilimli arkadaşlar ipe tırmanmadığından yaşlı astsubayımızın nar çubuğunun tadına baktılar komutanım.”

Hepimiz, Ersen'in canlandırarak anlattığı bu olaya çok güldük. Ben hemen cevabı yapıştırdım: "Ersen ben ipe tırmanamam. Allah'tan orada yoktum. Öyle olsaydı yaşlı astsubayınızın nar çubuğu değil çam kütüğü bile bana yardım edemezdi." dedim.

Ersen'in diğer anısı da ilginçti. Temel eğitimin sonuna doğru üç gün sürecek olan tatbikat için dağa götürülmüşler. Burada ikinci gün milletin sigarası bitmiş. Fakat Zeki, nereden bulduğu belli olmayan tütünleri sarıp sarıp içiyormuş. Sonra etrafındaki arkadaşlara da sarıp ikram etmeye başlayınca Ersen, arkadaşının bu tütünleri nereden temin ettiğini merak edip sormuş. Zeki kutu içine koyduğu tütünden bir tutam çıkarıp sarmış ve yakıp tüttürdükten sonra açıklamış.

"Bu tütünü her taraftan toplayabiliyorum Ersen. İstersen sen de toplayabilirsin."

"Ben sigara içmiyorum ki. Sadece tütünü bu dağ başında nereden bulduğunu merak etmişim."

"Ersen bu içtiğim tütün değil eşek kakası. Topladığım pislikleri kurutup kâğıda sarıyorum. Sonra da bir güzel tüttürüyorum. İthal sigaradan daha güzelmiş."

"Zeki çıldırdın mı? Öğğğk. İğrenç herif. Nereden aklına geldi eşek pisliğini tütün gibi içmek."

"Valla, anam ben askere gelmeden önce ne zaman beni sigara içerken görse 'Zıkkımın dibini iç veya eşeğin pisliğini iç!' derdi. Bir bildiği varmış ki öyle söylüyormuş. Dün sigaram kalmayınca eşek kakası bulup kuruttum. Haklı olduğunu anladım. Şimdi bir yandan zakkum ağacı arıyorum. Bulabilirsem kökünü ezip tütün gibi içeceğim."

"Zeki sen hastasın. Hemen seni doktora götüreceğim. Gel benimle." diyerek koluna girdim.

Zeki bana itiraz ettiyse de kulak asmayıp sürükleyerek doktor yüzbaşımıza götürdüm. Onu muayene eden doktorumuz, Zeki'yi hemen askerî hastaneye sevk etti. Zeki, ağır bir depresyon geçirdiğinin farkında değildi. Askerî hastanede kaldıktan iki gün sonra taburumuza gelince, Zeki'yi karşımda gayet dinç ve neşeli gördüm. Hem çok şaşırdım hem de çok sevindim. Birbirimize sarıldık. Canım arkadaşım, küçük yaşta babasını kaybettiğinden dolayı annesine çok düşkündü. Askere gelince annesiyle telefonda görüşmek için her gün gece telefon sırası beklediği hâlde kaç gündür anasıyla görüşmemiş, biz tatbikata gidince de özlemi iyice artmış ve depresyona girmiş. Hastaneye yatırılınca annesine haber vermişler. Annesi hemen otobüse atlayıp kuzusuna kavuşmuş. İlacı ayağına gelince Zeki o an iyileşmiş. Hastanede yattığı iki gün boyunca annesi refakatçi olarak odasında kalmış. Zeki tabura geldiği gün bizler de tabura dönmüşüz. Zeki bunları anlatırken duygulandığından ağlıyordu. Arkadaşımı sağ salim karşımda görmek beni çok sevindirmiş anlattıkları da bir o kadar duygulandırmıştı. O günden sonra Zeki sigarayı bıraktı. Şu anda Şırnak'ta asker, geçende ona gönderdiğim mektubumun içine bir parça eşek kakası koydum o da bana nereden bulmuşsa zakkum ağacının kökünü gönderdi.”

Ersen, o gece tüm asteğmen arkadaşlarımla beni ilk anısıyla çok güldürdü. İkinci anısıyla da çok duygulandırdı. Bir an gözümün önüne annem geldi. Şimdi ne yapıyordur kim bilir? 28 yaşında kocaman adam olsam da annemin kuzusuydum. Ah anneciğim babacığım sizleri ne çok seviyorum. Gece geç saatlere kadar süren sohbetten sonra herkes çadırlarına dağılıp anne özlemiyle uykuya daldı.

Ertesi gün, tüm tabur araziye dağıldı. Akşama kadar süren taramadan herhangi bir sonuç alamayıp karargâhımıza döndük. Birkaç

gün süren faaliyetlerin ardından Erzurum'un Şenkaya ilçesine gelsek de buralardaki arazi aramalarımız da sonuçsuz kaldı.

Taburumuz, haftalar süren operasyonlar sonunda birkaç gün dinlenip Kağızman'a doğru yola çıktı. Yeni maceralar bizleri bekliyordu.

KAĞIZMAN'A ISMARLADIM NARGİLE NARGİLE

Günlerce süren yolculuk sonunda, Kağızman'a geldik. Kars'ın bu şirin ilçesi oldukça yüksek bir düzlüğe kurulmuştu. Etrafındaki sivri ve karlı tepeler, insanın içini karartıyordu. Hemen orada bulunan alayın içine yerleştik. Kağızman'ın etrafındaki tırmanacağı-mız sivri tepelere umutsuzca baktım. Bizim gibi başka bölgelerden gelen komando, tankçı, topçu ve piyade birliklerinin komutanları görev bölgelerini paylaşma toplantılarını yaparlarken biz de fırsat-tan istifade futbol maçları yapıyoruz.

Karda futbol, çok yorucu ve bir o kadar da güzel bir oyun. Komando taburu futbolcularıyla piyade taburu futbolcuları karşı karşıya geldik. Subay, astsubay ve erler karışık maç yapacağız. Özcan, Bülent ve ben takımdayız. Maç başladı. Karlar içinde düşse kalka boğuşurken, gülmekten gözlerimiz yaşıyordu.

Karşı takımdan bir gol yiyince Bülent hırslandı avaz avaz bağırmaya başladı. Bir gol daha yiyince kaptanımız Aydın Üsteğmen takımın yarısını azarladı. Allah'ım bu ne hırs. Bülent'in ve Attila Astsubay'ın attığı gollerle skor eşitlendi. Sonrasında, Cavit Onbaş'ının attığı golle öne geçtik. Maçın sonlarında önüme atılan topun arkasından koşmaya çalışırken rakip takım oyuncusu bir asker, beni engellemeye çalıştı. Zaten karlara bata çıka nefesim kesilmiş bir de o askerle yan yana koşmaya çalışırken iyice zorlandığımdan askeri ittim. O da beni itti. Ben düşmemek için ona sarılınca o

da bir güreşçi gibi belime sarılıp havaya kaldırdı. Hakem faul düdüğü öttürdü ama asker bırakmaz. Tepem attı.

“Bıraksana ulan! Bırak dirseği yersin sonra, bırak!”

“Bırakamıyorum komutanım.”

“Ulan bırak beni hödük!”

Ben iyice sinirlenmiş askerin sarmaşık gibi kollarından kurtulmaya çalışırken karşı takımdaki askerlerden birisi yanıma koştu. “Komutanım o arkadaşın tiki var. Siz ne yaparsanız aynısını yapar. Siz direnmeyip çırpınmayın o da bırakacak.” dedi. Çok şaşırmıştım. Direnmeyi bıraktınca asker de beni bıraktı. “Özür dilerim komutanım. İsteyerek olmadı inanın.”

“Tamam, tamam önemli değil. Maçtan sonra konuşuruz.”

Maç bittikten sonra yanındaki arkadaşıyla beraber yanıma geldiler. İki de bir özür diliyor istemeden öyle davrandığını söylüyordu. İsmi Vedat'tı Zonguldaklıydı. Bu genç, küçük yaşlardan beri tiki

yüzünden çok sıkıntılar çekmişti. Yanındaki arkadaşı, taburdaki diğer arkadaşlarının da bu gençle çok uğraştıklarını söyledi. En çok yaptıkları şaka, Vedat'ı gördüklerinde ellerinde ne varsa yere fırlatmalarıymış. Vedat bu yüzden kaç defa elindeki nesneyi yere fırlatmış. Tabur çaycısı olduğundan 7-8 defa elindeki çay bardaklarıyla dolu tepsiyi yere fırlatıp kırınca oradan çıkartmışlar.

Vedat'ı görünce göbek atmaya başlayan erler onun yalvarmalarına aldırmadan Vedat'a göbek attırıyorlardı, yüzüne bakarak küfredince Vedat'ta küfrediyordu. Başlarını ileri geri sallayıp hoplayınca Vedat dayanamıyor aynısını yapıyordu. Ben, Vedat'ın tikleri nedeniyle yaşadıklarını dinledikçe kendimi tutamayıp gülmeye başlıyınca Vedat da anlamsızca gülmeye başladı.

Arkadaşı, en kötü anıyı sona bırakmıştı. Vedat hapisten üç ay önce çıkmış. Askerî cezaevinde iki yıldır cezasını çekiyormuş. Nedenini sorduğumda, yine o tiki yüzünden cezaevine girdiğini öğrendim. Arkadaşı cezaevine giriş nedenini anlattı.

Vedat, bundan iki buçuk sene önce birliğinde tehlikeli bir yerde arkadaşları ile silahlı nöbet tutarken yine bu tiki yüzünden kendisi ile sık sık alay eden arkadaşları, kendi elindeki tüfeği Vedat'a doğrultup nişan almış, Vedat her zamanki tiki nedeniyle elindeki gerçek mermi dolu tüfeği arkadaşına doğrultup ateş edince arkadaşları ağır yaralanmış. Günlerce yapılan çabalar, ameliyatlar, tedaviler sonucu arkadaşını tedavi edebilmişler. Askerî mahkeme olayın bilinç dışı gerçekleştiğine kanaat getirdiğinden sadece iki yıl hapis cezası vermiş. Cezası bittiğinde bir daha Vedat'a tüfek verilmemiş. Vedat askerliğini tuvalet ve banyo temizlik sorumlusu olarak sürdürüyordu.

Vedat'ın acı hikâyesi beni üzmüştü. Vedat'tan ben de küfürlü konuşmuşum ve onu tehdit ettiğim için özür diledim. Arkadaşlara bu olayı anlattım. Ertesi gün tepelere yapılacak operasyon öncesi bu hikaye ile herkesin moralini bozmayı başardığım için de kendime kızdım.

Akşam, Şırnak'tan gelen Furkan Astsubay bizleri hikâyeleriyle gülmekten kırdı geçirdi. Bölükte iki tane asteğmen varmış ikisi de çeşitli çatışmalarda cesurca savaşıyorlarmış. Söylediği asteğmenlerin ikisini de Eğirdir Dağ Komando Okulundan çok iyi tanıyor-duk. Biri meşhur İstanbullu İsmail, diğeri ise ondan daha meşhur Trabzonlu Cemil. Günlerdir dağlarda cirit atmaktan pestilleri çıkmışken bir yandan da teröristlerin telsiz konuşmalarını dinliyorlar-mış. Furkan Astsubay şiveleri ile konuşmalarını canlandırınca biz gülmekten yerlere yattık.

Teröristlerin komutanı:

“Eskerler üzerinize dogri geliy, ormana dogri ilerleyin.”

Terörist komutanın görüştüğü kişi:

“Hemen bölgeyi terk ediyik komitanım.”

Cemil Asteğmen, günlerdir dağlarda yatıp kalktığından iyice vahşileşmiş, telsizden bağırıyor.

“Ulaaaan! Oraya celeceğüz ağzınıza edeceğüz.”

Teröristlerin komutanı: “Sen de kimsin?”

“Ben Asteğmen Cemil. Tirabzon’dan buraya sizleru opmeye celdum.”

Teröristlerin komutanı:

“Vallah beyle küfretmek üniversite megzunu kültürlü arkadaşlara heç yakışmıy. Ayiptir vallah kurban, eyle küfretmayasınız.”

Cemil, karşısındakinin böyle konuşmasına şaşırmış bir an afalmış sonra kendini toplayarak küfür yağmuruna başlamıştı. “Ulaaaan! Ulaaaan ben nereden arkadaşın oluyorum itoğlu it. Ulaaaan ...”

Astsubay Furkan’ın ikinci anısı da çok komikti. Taburun arkasındaki tepede bir saldırıya karşı kendi bölüğüyle pusı kurmuş bekliyorlarmış. Gergin bekleyiş sabaha karşı bulundukları yere yaklaşan bir karaltı ile silahlı çatışmaya dönüşmüş. Nöbetçi askerlerden biri “Parolayı söyleeee!” diye bağırınca o karaltı kaçmaya başlamış. Asker de havaya ateş etmiş. Bunun üzerine yerlerinde uyuklayan diğer askerler de uyanıp sersemlikle havaya ateş etmeye başlayınca o karaltı anıarak deli gibi üstlerinden aşmış. Ancak o zaman bunun bir katır olduğunu anlamışlar. Askerlerden birisi gerginlikten dolayı karanlığa doğru öfkeyle bir taş fırlatınca taşın düştüğü yerden bir “Meeeee!” sesi gelmiş. Oraya gidip baktıklarında boynuzlarının arasından kan sızan baygın bir dağ keçisi bulmuşlar. Hayvanı ayıltıp başını sarınca iyice komik bir görüntü ortaya çıkmış. Keçiye “Sarıklı Baba” ismini vermişler. Dağ keçisi birkaç gün sonra iyileşince de tekrar buldukları yere bırakmışlar. Hay yaşayasin Furkan Astsubay. Arkadaşlarımla beni tekrar neşelendirdin.

YILANLARLA DANS

Kağızman'daki dağlar, tüm taburun ömrünü bitirdi. Her taraf kar, her taraf ayaz. Günlerdir dağları karış karış taradık. Teröristlerden ne bir iz ne bir işaret var. Yoruldukça hırsımız, kızgınlığımız artıyor bu yüzden de iyice saldırganlaşıyoruz. Tepelerden tepelere geçerken çok ilginç bir tepeye geldik. Gittiğimiz bütün yerlerde diz boyu kar varken, geldiğimiz tepede bir dirhem bile kar yok. Bu nasıl bir iştir? Nasıl bir yerdir burası anlayamadık. Her yer toprak ve taşlık aynı zamanda çalılıklarla dolu. Sanki tepenin altında bir ısıtma sistemi var. Ilık toprağın üzerine biraz dinlenmek için yayıldık. O sırada erlerden biri bağırdı.

“Komutanııım! Şu çalının dibinde bir yılan vaar!”

Yerimden fırladım, askerin gösterdiği çalının dibine gelince muhteşem yılanı gördüm. Yılan, küçük olsa da olağanüstü renkleri beni büyülemişti. Tüfeğin dipçiğiyle kafasını ezdim. Erlerden biri yılanın derisini yüzdü. Çakmağımı aldı. Yılanın derisinin içine soktu. Çakmağım rengârenk deriyle pırıl pırıl görünüyordu.

Bir başka asker seslendi. “Komutanııım! Burada da bir tane yılan vaaaaar.”

Yine koştum. Çalı dibinde uyuklayan yılanı görünce, onun da başını ezdim. Erler derisini yüzüp paylaştılar. İlerideki er seslendi: “Komutanııım! Burada çok büyük bir yılan var!” İşaret parmağı ile aşağıda bir yeri gösteriyordu. Oraya bakınca en az iki metre boyun-

daki tüm haşmetiyle kayanın üzerine uzanmış siyah beyaz yılanı gördüm. Şahmaran denilen yılanların kralı bu olsa gerek. Üzerindeki siyah benekler beyaz derisine ne de güzel yakışiyordu.

Yerden iri bir taş alıp yukarıdan üzerine sessizce büyük taşı bırakmak için hamle yaptığım an kendime geldim. Ben ne yapıyordum? Yılan kimseye zararı olmadan bir kayanın üzerine tembelce uzanmıştı. Öldürdüğüm diğer iki yılan çalılarının arasına kimseye zarar vermeden kıvrılmışlardı. Dağlarda gezmekten insanlıktan çıktığımı düşündüm. Taşı yana atınca çıkan sestten ürken yılan havaya sıçradı ve hızla aşağılara kayıp gözden kayboldu. Hemen erleri top-

ladım. “Arkadaşlar gördüğünüz yılanlara kesinlikle zarar vermeyin. Birazdan gideceğiz. Anlaşıldı mı?”

Askerler bir ağzıdan bağırdılar. “Emredersiniz komutanııııı!”

O tepede toplam bir saat kadar dinlendik. Bu süre zarfında en azından on beş tane yılan daha gördük. Aylardan mart olmasına rağmen karların tamamen erimiş olduğu o tepe ve ılık topraklarda-ki yılanlar hâlen gözümde canlanır.

İki gün daha geçti. Biz, her gün sağa sola gitmekten bitmiştik. Tepelerin yan taraflarından eğimden dolayı bir ayağımız yukarıda, diğer ayağımız aşağıda topallayarak yürümek zordu. Herhâlde “bir ayağı çukurda” deyimi işte böyle bir operasyon sonucu ortaya çıkmıştı. Aslında gözetlendiğimizi biliyorduk. Çünkü arada bir yakalayabildiğimiz telsiz konuşmalarından teröristlerin bizlerle ilgili bilgileri birbirlerine söylerken duyabiliyorduk.

Taburlar ağır ağır dönüş hazırlıkları yapıyorlardı. Bizim taburun askerleri de telsiz emriyle toplanma noktalarına doğru iniyorlardı. Sevinçle dönüş hazırlıkları yaparken ne kadar susadığımı aklıma geldi.

Aslında canım su da istemiyordu. Limon, mandalina, kivi ya da greyfurt gibi ekşi şeyler yemek istiyordu. Aklıma Kürşat Üsteğmen’in “hamile kadınlar gibi” benzetmesi geldi. Yoksa hamile miydim neydim? Aş ermeye mi başlamıştım? Askerlerin bir kısmının bir ağacın başına toplanmış, dallarındaki yaprakları yediklerini görünce şaşkına döndüm.

“Arkadaşlar, bu yaprakları keçi gibi yiyorsunuz. Bu yapraklar yenir mi?”

Askerlerden birisi “Komutanım, bu karamuk ağacıdır. Yaprakları çok nefis olur. Ekşi ekşi buyurun yeyin.”

Çekinerek yaprağı çiğnemeye başladım. Allah'ım, beni anında duyup karşıma bu ağacı çıkardın şükür. Dağın başında ekşi, limonu, mandalinayı nereden bulacağım diye kendi hâlime gülerken koruk gibi ekşi yaprakların tadı ne hoştu. Gelen diğer askerler ve subaylar da bizim gibi ağacın başına toplanıp yapraklarını yemeye başladılar.

Tekrar yola çıktık. Kamyonlara varmamıza birkaç kilometre kalmıştı ki uzak tepelerden silah sesleri geldi. Olayı daha sonra öğrendik. Bir piyade bölüğü altı kişilik terörist grubuyla aniden karşılaşıncı çatışma çıkmış. Teröristler kaçmışlar. Dönüş hazırlıkları iptal edildi. Operasyonun devamına karar verildi. Hepimiz çıldırıyoruz.

Ertesi gün, sabahtan yine tepelere tırmanmaya başladık. Bu defa tüm taburdaki bölükler yan yana gelmiş, tüm araziye kaplamış

vaziyette tepelere yayıldık. Üç gün süren arazi taramasından bir sonuç alamamışken, o altı kişilik terörist grubun kendi istekleriyle bir karakola gelip teslim oldukları haberiyle operasyonu bitirdik. Ama teslim olan bu terörist grubun elemanlarının hâlini bir subayımızdan dinleyince “İyi ki teslim olmuşlar!” dedik. Pişmanmışlar. Hiçbir silahlı eyleme katılmayıp ilk defa o gün askerlerimizle karşılaşınca ateş edip kaçmışlar. Araştırmalar onların söylediklerini doğruluyordu. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum.

Tabura bir hafta sonra geldiğimizde, üzerime bir koku sindi. Bu tuhaf koku her geçen gün artmaya başladı. Banyo yapıyorum, giysilerimi değiştiriyorum o koku bir türlü gitmiyor. Kokunun çakmağının üzerine kaplanan yılan derisinden geldiğini anlayınca fena oldum. Zaten yılanları öldürme pişmanlığı yakama yapışmıştı bir de böyle olunca iyice canım sıkıldı. Öldürdüğüm yılanların laneti yakama yapışmıştı. Çakmağı da deriyi de attım. Bir daha hiçbir canlıya gereksiz yere zarar vermeyeceğime yemin ettim.

Akşam yatağıma uzanmışken, aklıma haftalardır el süremediğim küçük not defterim geldi. Aldım kalemimi elime. Kapattım gözlerimi ve kendimi pırıl pırıl mehtap ışıkları altında yanımda biricik eşim olduğu hâlde bir sahilde buldum. Kalemim not defterimin üzerinde dans ederek şu şiiri yazdı:

SAHİLDEKİ GECE KARANLIĞI

Sahildeki gece karanlığı beyazdır aslında.

Ayrılmamışsan sevgilinden eğer.

Başın en yüksek zirvelere deyer.

Kumlarda yürürken bıraktığın ayak izleri,

Yaşamda bıraktığın izler gibidir.

Solgun çiçekleri diriltten can suyu,

Koşan kediler, sahıpsız kar taneleri...
Kederleri siler mutluluklar getirir.
Sahildeki gece karanlığı beyazdır aslında.
Ayrılmamışsan sevgilinden eğer.
Başın en yüksek zirvelere deyer.
Sevgilinden ayrılmamışsan.

RAP RUP RAP SAVAŞI

Nisan ayı ortalarında tabur komutanımız toplantı yaptı. İki hafta içinde denetleme yapılacağından, gündüzleri askerî eğitim ve spor, akşam yemeğinden sonra Mustafa Kemal Atatürk'ün hayatı, tüm katıldığı savaşlar, ilke ve inkılâplarının taburun tüm askerlerine öğretilmesi kararlaştırıldı.

Çalışmalar bütün hızıyla başladı. Sabahtan spor başlıyor, öğleden önce bitiyordu. Yemekten sonra atış, tırmanma, kayak, yanaşık düzen, keşif harekâtı, pusu kurma, patlayıcı hazırlama, pusula ve harita okuma eğitimleri veriliyor; akşam yemeğinden sonra da ben, İnkılâp Tarihi konularını taburdaki askerlere anlatıyordum. Anlattığım konuları ve bilgileri yazdırıyor arada bir tekrarlatıyor, sonra da konulardan sorular soruyordum.

Erler, zaten bütün gün karların üzerinde koşturmaktan ve boğuşmaktan canları çıktığı için akşamları sıcacık yemekhanede yavaş yavaş gevşemeye başlıyorlardı. Sonunda uyuklamalar başlayınca ben Orhan Binbaşı'mızın davudi sesini taklit etmeye çalışarak bağırıyordum. "Kaaaaaaalk!" Askerler, paldır küldür kalkıp hazır ol vaziyetine gelince "Otuuur!" diyordum. Günler böyle geçip giderken akşam derslerinde "Atatürk'ün katıldığı savaşlar" konusuna gelmiştim. Dikkatle konuyu anlatıyordum. Atatürk'ün katıldığı savaşları da sırasıyla kara tahtaya alt alta yazmıştım.

"Arkadaşlar, Mustafa Kemal Suriye'de ilk askerlik görevine başlamışken 1911 yılında başlayan bugünkü ismi olan Libya'da geçen Trablusgarp Savaşı'na gönüllü olarak katılmış, burada İtalyanlara başarıyla karşı koymuştur. Bu savaş sonunda imzalanan Uşi Antlaşması'nın mürekkebi kurumadan 1912'de başlayan 1. Balkan Savaşı'na katılmış fakat Osmanlı Ordusu içindeki siyasi ayrılıklar yüzünden, Bulgar Ordularının ilerlemesini engelleyememiştir. Atatürk, Balkan Devletlerinin Osmanlı topraklarını paylaşma telaşıyla birbirine girmesi üzerine başlayan 2. Balkan Savaşı'na da katılmıştır. Askerlerin horultuları başlayınca "Kaaaaaaalk!" (Erler paldır küldür kalkıyor.) Otuuuuur!" diyordum.

Askerler, tekrar dinlemeye başlayınca ben anlatmaya devam ediyorum. "2. Balkan Savaşı'nın 1913 yılında sona ermesinin ardından 1914 yılında başlayan 1. Dünya Savaşında Mustafa Kemal Atatürk Çanakkale, Kafkasya ve Suriye Cephelerinde savaşmıştır. Osmanlı Devleti'nin 30 Ekim 1918'de imzaladığı Mondros Ateşkes Antlaşması'yla "Kaaaaaaalk!" (Erler kalkıyor.) "Otuuuur!" Osmanlı Devleti 1. Dünya Savaşı'ndan çekildi. (İçerideki ılık hava, erlerin uykusunu getiriyordu. Bu yüzden ister istemez kalk otur komutlarını sık sık tekrarlıyordum.)

“Bundan sonra, Atatürk’ün başlattığı Kurtuluş Savaşı’nda doğuda Ermeniler, güneyde Fransızlar, güney ve güneybatıda İtalyanlar, batıda Yunanlılara karşı koyan ulusumuz, Mustafa Kemal önderliğinde Amasya Genelgesi’ni hazırlayıp ardından Erzurum ve Sivas Kongrelerini toplamıştır. ‘Kaaaaaaaalk!’ ‘Otuuuuuur!’ Yunanlılarla yapılan 1. İnönü, 2. İnönü, Kütahya-Eskişehir Savaşlarında Batı Cephesi Komutanı İsmet İnönü’yken sonraki Sakarya ve Büyük Taarruz Savaşlarında başkomutan yine Mustafa Kemal olmuştur. Kaaaaaalk!”

Askerler yine uykulu uykulu sağa sola çarparak ayağa fırladılar ama askerlerden birisi öylesine derin uyuyor ki yerinden kımıldamadan horluyor. Ben tekrar bağırdım. “Kaaaaaalk!”

Asker uyuyor. Yanındaki arkadaşları uyuyan askeri belli etmeden dürtüklüyorlar. “Hişşşt kalk Mehmet! Kalksana! Bak komutan kızacak kalk!”

Asker öyle derin uyumuş ki zorla uyandı. Yalpalayarak toparlandı. Ben bu kadar derin uyumasına kızdığımdan bağırdım. “Sen asker, kendini tanıt!”

Asker hâlâ toparlanamamıştı. “Emredersınız komitanim. Mehmet Gemici, Erzurum. Emret komitanim!”

“Mehmet, Mustafa Kemal Atatürk’ün görev aldığı savaşları tekrarla bakayım.”

Mehmet gözlerini tavana dikti. Hatırlamaya çalıştığı belliydi. “Birinci Dünya Sovaşiiiiii, Birinci Bolkan Sovaşiiiiiii, İkinci Bolkan Sovaşiiiiiii.”

“Afferim Mehmet Balkan desen iyi olur. Sıraya da uymuyorsun ama devam et!”

“Kurtuluş Savaşiiiiiii!”

“Peki, Kurtuluş Savaşında Yunanlılarla hangi savaşlarda görev almış?”

“Böyük Taharuuuuuz.”

“Yok Mehmet. Böyük Taarruz diyeceksin.”

“Böyük Taarruuuuz, Sokarya Sovaşiiiiii..... Hımmm. Sokarya Savaşıiiii, Birinci İnüünnü Sovaşiiii, Kötahya Eskişehir Sovaşii, İkinci İnüünnü Sovaşiiii, Böyüük Taarruuuz, Bir de... Birdeee.....”

“Afferim Mehmet. Son savaş kaldı.”

“Sokarya Savaşıiiii, Bolkan Savaşıiiii.....”

“Oğlum tahtaya, yazdıklarına baksana...”

Yüzü sevinçle aydınlandı. “Hah bulduuum! Rap Rup Rap Savaşıiiii.”

“Neeeeeee! Ne savaşını!”

“Rap Rup Rap Savaşı komitanim.”

“Salak herif ne Rap Rup Rapı! Tahtada böyle mi yazıyor? İyi oku!”

Yanındaki arkadaşı söz aldı: “Komutanım Mehmet okuma bilmez.” dedi.

Meğer taburda okuma yazma bilmeyen erler için açılması gereken okuma yazma kursları operasyonlar nedeniyle ertelenmiş, bizim Erzurumlu Mehmet’te askere gelmeden önce dağlarda çobanlık yaparmış bu nedenle hiç okula gidememiş. Buraya geldiğinde, açılan okuma yazma kurslarına katılmış fakat okuma yazma öğrenemeden operasyonlar nedeniyle eğitimi yarım kalmış. Tabura dönünce de yeniden kursa başlamışlar. Sonunda Mehmet’te okuma yazma öğrendi.

Denetleme günü geldi çattı. Her şey yolunda giderken denetim subaylarından birisinin tabur komutanımıza beni göstererek en

başarısız olduğum spor dalı olan “ipe tırmanma” görevini istemesi, beni zor duruma düşürdü. Ben, hayatımda ağaca bile çıkamamışken, ipe sarılıp yukarı tırmanmak benim için imkânsız gibiydi. İkındım sıkındım bir türlü olmadı ve ipe asılı kaldım.

Denetim subayı, burnundan kıl aldırmayan tavırlarla benim ipe cebelleşmemi izliyor. Alaycı bir ifadeyle tabur komutanım Güler yüz Naki’ye döndü. “Asteğmenim galiba bu konuda yeterince eğitim görmemiş binbaşım.” dedi. Tabur komutanımız cevap vermedi. O ise alaycı ifadelerine devam etti: “Ne dersiniz binbaşım bu asteğmenimizi denetlemeden sonra tekrar ipe tırmanma konusunda eğitsek iyi olur sanırım.” Tabur komutanım, “Emredersiniz komutanım!” dedi.

Tabur komutanımızın artık gülümseyen yüzünü görmek hayal olacak. Gözlerinden ateş saçarak beni izliyor. Ben ise ipe kasap vitrinindeki etler gibi asılı kalmışım. Denetleme subayı, diğer istasyona yönelince tabur komutanımızda peşinden gitti.

El bombası atma istasyonuna beni çağırdılar. Heyecanla gittim. İşte bu istasyonda başarılı olabilirdim. Yaşlı bir albay olan denetim subayı, gayet alaycı tavırlarla herkese tepeden bakıp emirler yağdırıyordu. El bombası maketini aldım. El bombasını, 40 metre kadar ilerideki hedef çukuruna isabet ettirmem gerekiyordu. Yaşlı albay, istasyonda görevli olan Aziz Üsteğmen’e dönerek “Üsteğmenim bu asteğmenin el bombasını hedefe ulaştıracağından emin misiniz?” dedi. Aziz Üsteğmen’im “Tabii ki komutanım. Asteğmenimiz görevini yerine getirecek emriniz olursa.” şeklinde politik bir cevap vererek yaşlı albayı onurlandırdı.

Ben, iyice hırslanmış olarak gerildim ve el bombası maketini “Ya Allah!” deyip savurdum. Tam çukurun içerisine düşünce denetim subayı küçümser tavırlarla “Tabii hareketli hedefte bu kadar isabet

imkânsızdır. Hele bir asteğmen için.” deyince ben izin almadan cevap verdim. “Canlı cansız tüm düşmanların hakkından gelirim komutanım.” Buz gibi bir hava esti. Yaşlı albay dik dik bakarak konuştu.

“Asteğmenim askerî terbiyeden habersiz galiba.”

Tam cevabı yapıştıracakken Aziz Üsteğmen'imın susmam konusundaki işaretini görüp cevap vermeden esas duruşa geçtim. Denetleme subayı olan yaşlı albay, atış istasyonuna yönelince Aziz Üsteğmen peşinden giderken tam yanıma gelince kulağıma eğildi. Fısıltıyla “Ali ne yapıyorsun? Bu ne saygısızlık, karşındaki asker arkadaşın değil, yıllarını askerlik uğrunda harcamış bir komutanımız, haddini bil ve sus! Cevap vermesen çatlar mısın? Emredersiniz komutanım de! Başka bir şey söyleme!” dedi.

Aziz Üsteğmen, bu çıkışıyla beni kendime getirdi. Ben birkaç aylık asker, ömrü dağlarda geçmiş dedem yaşındaki albayımın sözlerine hemen karşılık vermeye kalkışarak büyük terbiyesizlik yapmıştım. Bunu o an anladım. Diğer istasyonlarda denetime katıldım. Spor, atış, keşif harekâtı, pusu derken denetleme sona erdi. Denetleme subayları askerî servis araçlarına biniyorlardı. Yaşlı albayın yanına gelerek ondan özür diledim. Çok şaşırıldı. Elimi sıktı ve bana hem askerî hayatta hem sivil hayatta başarılar diledi. Denetleme subayları, servis aracına binip yola çıktılar.

Denetleme gayet başarılı geçmişti. Tabur komutanımız denetim subayları gittikten sonra beni çağırdı. Benim kasıtlı olarak ipe tırmanmayarak taburu küçük düşürmeye çalıştığımı iddia etti. Durumu ne kadar açıklamaya çalıştıysam da ikna edemediğimden bana olan kızgınlığını yatıştıramadım.

Homurdanarak bana baktı ve şöyle dedi. “Seni unutmayacağım asteğmenim.” “Tabii ki senin babanı da sevmezdim Şaban” diyecek hâli yoktu. Ben de seni unutmayacağım komutanım.

SON NÖBET: BASKIN BASANINDIR

Nizamiye nöbeti geldi çattı. Bu nöbet diğerlerine benzemez 24 saat sürer. Sabah saat sekizde nöbet başlar, ertesi gün sabah saat sekizde biter. Bu süre içerisinde uyumak yasaktır. Nöbet bitince bir tam gün dinlenme vardır. Hazır kıta denilen 15-20 kişilik savunma kuvveti yanınızdadır. Garnizona veya alaya kim girip çıkarsa oradan kontrol edilir. Birliğin nöbetçileri oradan nöbet yerlerine dağılırlar. Herhangi bir olumsuz gelişmede hazır kıta silahlı bir şekilde harekete geçmek için uyumadan bekler.

Bu nöbet, beşinci tuttuğum nizamiye nöbetimdi. İlk nöbetim, terör örgütünün kuruluş yıldönümüne denk geldiğinden, çevrede herhangi bir saldırı olabilir gerekçesiyle üstlerimiz tarafından uyarıldığımız için sabaha kadar gözümüzü kırpmadan gergin beklemiştik. Bu arada ilk nöbetimde benimle beraber nöbet tutmak zorunda kalan hazır kıta erlerini de arada bir denetliyordum.

Sabah kahvaltısında çay, yumurta, zeytin, peynir, reçel getirmişlerdi. Kahvaltı tepsimi alıp hazır kıta erlerinin yanına gidip kahvaltıyı beraber yapayım derken içlerinden bir tanesi dikkatimi çekti. Esmer, zayıf uzun yüzlü, kara gözlü bir er kahvaltılık yiyeceklerin hemen hepsine iç cebinden çıkarttığı bir baharat serpiştiriyordu. “Sen gel bakayım buraya.” deyince koştu Karşımda hazır ol vaziyetinde durup “Serhat Gümüşel, Gaziantep, emret komutanıım!” diye kendini tanıttı.

Ben, kahvaltılıkların üzerine serpiştirdiği baharatın ne olduğunu sorduğumda “Kırmızı pul biber komutanım. Biz her yiyeceğe pul biber atıp öyle yeriz.” deyince de gülmüştüm. “Serhat fazla pul biber atma sonra motoru bozarsın.” deyince de diğer erlerle gülüşerek “Emredersiniz komutanım!” dedi.

Öğle yemeği gelince ne kadar acıktığımı fark ettim. Tas kebab, pilav ve yoğurt gelmişti. Yoğurt ekşiydi. O yüzden yiyemedim. Biraz sonra Gaziantep’li Serhat geldi.

“Komutanım yoğurt ekşi olduğundan yenecek gibi değil, isterseniz ayran yapayım.”

“Sağol Serhat, ama yoğurt ekşi. Ayranı da ekşi olmaz mı?”

“Yok komutanım ben kebabçıyım. Size öyle bir ayran yaparım ki bayılırsınız.”

“Peki, al hazırla o zaman!”

Masamdaki yoğurdu alıp kaşıkla bir güzel çırttı. Tuzunu suyunu ekledi. Tekrar karıştırdı. Tattım ve çok beğendim. Hepsini içip teşekkür ettim. Serhat'ı yerine gönderdim. Az sonra uyukum geldi. Başımı masanın üzerine koyup gözlerimi kapattım. Aman Allah! Nasıl uyumuşum. Âdeta kendimden geçmiş bayılmışım. Gözlerimi bir açtım ki tam bir buçuk saat küp gibi kımıldamadan uyumuşum. Hemen çağırdım. “Serhat içine uyku ilacı mı attın? Bu nasıl bir ayran?” diye sordum. Onun cevabı ise çok ilginçti. “Komutanım ayranı yanınızda hazırladım, içine ne katayım? Yalnızca, bayılırsınız dedim bayıldınız işte.” dedi. Aradan yıllar geçtiği hâlde o ayranın tadını unutamam.

Gece saat 02.00 sıralarında hazır kıta bölümüne aniden girdiğimde beni gören çavuşun “Dikkaaaat!” komutuyla ayağa fırlaması bana güven vermişti. Çavuşla birlikte ayağa fırlayan diğer askerler arasında geride kalıp horul horul uyumakta olan asker dikkatimi çekti. Başucuna gelip dürtükleyince ayağa fırlayarak kendini tanıttı.

“Emre Kahveci, Balıkesir, emret komutanıuum!”

O zaman o askere çok kızmıştım. “Sen neden arkadaşların gibi oturarak bekleyeceğine uzanıp uyuyordun bakayım?” soruma verdiği cevap beni daha çok öfkelen-dirmişti.

“Ben oturarak uyuyamadığım için uzanmıştım komutanım.” diyerek beni çıldırttı.

“Bu ne pişkinlik! Dışarı çık ve birliğin spor sahası çevresinde bir tur koş! Marş marş!”

“Emredersiniz komutanım!” diyerek dışarı fırladı.

Karlara bata çıka koşusunu tamamlayıp karşıma geldi. Hazır ol vaziyetinde “Görev tamamlanmıştır. Emret komutanıuum!” diye bağır-dı. Kan ter içinde kalmıştı.

“Şimdi söyle bakayım neden bana böyle cevap verdin?”

Hazır ol vaziyetinde bekleyerek verdiği cevapla beni sakinleştirdiği gibi hayranlığımı da kazanmıştı.

“Çünkü ben yalan söyleyemem komutanım.”

O gün, herhangi bir olay yaşamadan nöbetimi teslim edip yatağıma atlamayı hayal ediyorum ki Allah’tan aynen öyle oldu. Giderken imzaladığım nöbet defterine yazdıklarım asteğmen arkadaşlar arasında bir hafta alay konusu olmuştu. Çünkü nöbet defterine “Nöbetim sırasında herhangi bir olay yaşanmamıştır.” diye yazdıktan sonra ismimi yazıp imzaladım. Alt kısma da rütbemi yazayım diye düşündüğümünden yazmadan önce arka sayfadaki rütbelere baktım. Arka sayfada bizim bölük astsubaylarından Attila Astsubayın imzası vardı. Rütbe kısmına “P. Kd. Asb. Çvş. Attila ...” yazmıştı. Ben o Kd. kısaltmasını komandonun kısaltması sandığımdan P. Kd. Atğm. Ali Gül” yazınca ertesi gün o kısaltmaları okuyan Aziz Üsteğmen’in beni uyarması ile hatam açığa çıktı. Benim komando zannettiğim Kd.’nin kısaltması, “Kıdemli” anlamındaymış. Kıdemli Asteğmen olamayacağı için komik duruma düşmüştüm. Bölük komutanım uzun süre beni “Kıdemli Asteğmenim!” diye çağırırdı.

Operasyon dönüşü, son nizamiye nöbetimi tutacağım. Bir gün önce komutanlarımız tarafından yine uyarıldık. Bu defa nöbet tutacağım gün terör örgütü liderinin doğum günüymüş. O nedenle bir saldırı bekleniyormuş. Çok dikkatli olmalıymışız. Anlaşılan son nizamiye nöbetim de ilki gibi gergin geçecekti.

Gündüz vakti görevli erler, askerî birliğin çevresinde bulunan direklerin üzerindeki projektörleri kontrol ettiler. Arızalıları değiştirdiler. Nizamiye nöbetçi subayı odasında bulunan diafonları kontrol ettiler. Bu diafonlar da çok önemli. Alay çevresinde bulunan nöbetçi kulübeleri ile sesli bağlantımızı sağlıyorlar.

Hazır kıta erlerini uyardım. Bütün gündüz ve gece gözümüzü kırpmadan nöbet tutacağımızı, aksini yapan erler hakkında mutlaka tutanak tutup ceza verdireceğimi söyledim. Bu işin şakası yoktu. Bu ihtimal doğru çıkarsa alay içerisindeki topçu ve komando taburları büyük tehlike yaşayabilirdi. Aslında komando taburunu basacak grubun aklına şaşmak lazım. Çünkü böyle bir saldırı eşekarısı kovanına çomak sokmakla eş değer bir davranış kadar akılsızca olur ya neyse.

O gece de geçmek bilmedi. Gergin bekleyişle çayların biri gidiyor diğeri geliyor. Gece 01:00'de nöbet değişimi için ormanın başlangıç kısmındaki kulübeye giden nöbetçi diafondan sinyal verdi. Heyecanla açtım.

“Söyle dört numara. Bir olay mı var?”

“Var komutanım. Ormanın içini aydınlatması gereken projektörün ışıkları bizim kulübeye çevrildiği için bizim nöbet kulübesi pırıl pırıl aydınlık içerisinde. Bir de önümüzde gölgeler var.”

“Ne gölgesi dört numara?”

“Komutanım projektör direğinin yanından gölgeler girip çıkıyor.”

“Neeee! Nasıl olur? Kim olduklarını net görebiliyor musun? Vahşi hayvanlar olmasın?”

“Kim olduklarını göremiyorum komutanım. Işığın altından geçtiklerinden gölgelerini fark edebiliyorum.”

“Yanıdaki arkadaşınla dikkatli olun! Silahlarınız ateş etmeye hazır olsun! Ben derhal taburdaki nöbetçi subayıma bilgi vereceğim. Gözünüzü dört açın!”

“Emredersiniz komutanım!”

Hemen bir askeri, nöbetçi subayıma gönderdim. Az sonra askerle beraber Bölük Komutanı Gökhan Üsteğmen uykulu gözlerle yanıma geldi. Bir yandan gülümsüyor.

“Beni güzellik uykumdan uyandıran sen miydin Ali?”

“Ne yapayım komutanım. Orman tarafındaki dört numaralı kulübeden verilen durum bilgisi nedeniyle size haber vermem gerekiyordu.”

Gökhan Üsteğmen dört numaralı diafona bastı. Nöbetçi asker ile konuştu. Durumu ayrıntılı bir şekilde dinledi. Yanıma gelerek “Ali, şimdi yanına 12 kişi al. 4 numaralı nöbet kulübesine git. Ben seni buradaki 8 askerle bekliyorum. Bana oradaki durum hakkında diafondan bilgi verirsin.” dedi.

Erlere beraber 250-300 metre kadar ilerideki dört numaralı nöbetçi kulübesine sessizce ve sinerek vardık. İki nöbetçi asker eğilmiş karşılardaki projektör direğini gözlüyorlardı. Projektörün yönü, askerin dediği gibi nöbet kulübesini gösteriyordu. Gerçekten de çeşitli karaltılar projektörün altından bizim alaya doğru süzülüp tekrar çıkıyordu. Projektör direği 25-30 metre kadar ilerimizdeydi. İki asker sürünerek direğe vardılar. Biz ellerimiz tetikte dikkatle o alanı takip ediyoruz. Askerler ayağa kalkıp bize seslendiler.

“Komutanım merak edecek bir şey yokmuş. Burada büyük bir baykuş var. Işığın altına doğru süzülüp tekrar yükselince sanki insan gölgeleri buradan geçiyormuş gibi görünüyor.”

Oraya gelince koca bir baykuşun kanat çırpıp ışığın altına süzülüğünü gördük. Bu acayip gölgelerin kaynağını keşfedince rahatladık. Hemen kulübenin diafonundan nöbetçi subayıma bilgi verdim. Projektör ışığının ormana değil de bizim nöbetçi kulübesine doğru döndürülme olayı da hazır kıta erlerimden birisinin açıklamasıyla aydınlandı. Gündüz projektörlerin tamirini yapan erlerden

birisi tamir bitince projektörün aydınlatma yönünü ormana çevirmeyi unutup bizi gerim gerim germiştir.

Nöbetçi subayım Gökhan Üsteğmen'le bir çay içip sohbet ettik. Sabah saat 08:00'de gözlerim uykusuzluktan kızarmış hâlde nöbetimi teslim edince derin bir nefes aldım.

Bir baykuş ve bir unutkanlık bizleri ne hâle sokmuştu. Yatağıma geçip uyuduğumda kendimi dev bir baykuşun sırtına binmiş uçarken gördüm. Akşama kadar çok derin uyumuşum. Akşam orduvinde arkadaşlarla buluştuğumuzda bu olayı anlattım. Pek eğlendiler. Yakında bir büyük operasyon olacağı müjdesini verdiler. Zaten anlamalıydım. Son günlerde tabur komutanımız Güleryüz Naki Binbaşı'nın yüzünde güller açıyordu. Operasyon ya da bir görev olmadığında ise yüzü sirke satıyor. Bekleyeceğiz bakalım. Allah kerim.

EVİMİZDE ŞENLİK VAR: ASKER AĞA GELİYOR KOMŞULAR

Sonunda bir yıllık görev süremi doldurdum. Terhis olmamıza yani eve dönmemize üç gün kalmışken biz hâlen dağlarda operasyondan operasyona koşuyoruz. Artık iyice ümitsizliğe düşüyoruz ve bir söylenti var: Hükûmet, terörle mücadele nedeniyle terhisleri kısa bir süreliğine dondurmuş. Operasyon sona ermeden evimize dönememişiz. Yeni asteğmenler yanımıza geleli üç aya yaklaştı. Artık yeni arkadaşlarımız da bölüklerine ve subaylarına ısındılar. Biz kıdemli asteğmenler gün sayıyoruz. Üç gün kalmış bize hiçbir şey söylenmiyor. Tabur komutanımızın neşeli hâli sürdüğüne göre operasyonlara devam edilecek.

Akşama doğru tabur komutanımız bizleri topladı. Yarın sabah 08:30'da bizi tabura askerî araçla göndereceğini söylediğinde hepimiz derin bir oh çektik. Ertesi gün öğleden sonra taburumuza vardık. Tüm asteğmen arkadaşlar, o gün kuş gibi hafif görevimizi tamamlamış olmanın verdiği gururla pek neşeliydik. Gece doğru dürüst uyuyamadık. Altın diş Ufuk, gene espri bombardımanıyla bizleri darmadağın etmişti. Gidince ilk iş olarak dışçı bir hanımla tanışacak, kendisi ile evlenmeye ikna edecekmiş. Sonra eksik dişini taktırınca da bir bahane ile onunla küsüp şimdiki sevgilisiyle evlenecek, böylece yeni dişlerini bedavaya getirecekmiş.

Bülent, her zamanki gürültülü kahkahaları ve konuşmalarıyla etrafımızdakilerin kavgaya ettiğimizi zannetmesine neden oluyordu.

Kara dayı Sedat ise sivil hayatta mühendis olarak çalıştığı şantiyedekileri göstereceği sert disiplinle nasıl muma çevireceğini anlatıyordu.

Sabah kahvaltımızı, büyük bir neşe ile yaptık. Terhis töreni yapılacaktı. Tabur komutanımız bu tören için operasyon bölgesinden birkaç saatliğine helikopterle gelmişti. Tören sona erince geri gideceği için elindeki plaketleri bizlere tek tek uzattı. Ellerimizi tek tek sıktı. Gözlerinde biriken yaşları saklamaya bile gerek duymadan karşımızda durdu. Şöyle dedi: “Arkadaşlar bu tabura geldiğiniz günden şimdiye kadar birçok olay yaşadık. Bu olayların etkisi ile sizlere karşı yanlış davranışlarım olmuşsa da hakkınızı helal edin! Ben de sizlere hakkımı helal ediyorum. Bundan sonraki sivil hayatınızda Eğirdir Dağ Komando Okulunda ve burada öğrendiklerinizi mutlaka uygulayın. Burada öğrendikleriniz burada kalsın. Hayatınızın her anında kullanın. Sizlerin hayatınızın her anında vatanımız, milletimiz ve manevi değerlerimiz için hiç düşünmeden fedakârlıklara girişeceğinizden eminim. Çocuklarınızı da kendiniz gibi yetiştirip onlarla gurur duyun. Eminim ki aileleriniz de sizlerle benim duyduğum kadar gurur duyuyordur. Sağlıkla gidin, sağlıklı varın!”

Bizler, Güler yüz Naki’nin duygusal ve oldukça etkili bu konuşmasına alışkın olmadığımızdan âdeta coşmuş havalanmaya hazırlanmıştık. Hazır ol vaziyetinde, hep bir ağızdan “Sağ ol!” dedik. Bizleri bekleyen askerî araç, otobüs terminaline bırakacaktı. Asteğmen arkadaşlarla askerî araca doğru eşyalarımızla yürürken tabur komutanımız arkamdan seslendi.

“Ali Asteğmen buraya gecele!”

“Emredin komutanıııııı!”

Geriye dönüp koşar adımlarla karşısına gelip esas duruşta beklerken yanıma geldi. Kulağıma doğru eğildi. Ben ne söyleyecek diye heyecanla kıpırdamadan beklerken fısıltıyla:

“Ulan askerliğin bitti daha esas duruşu beceremiyorsun. Düzgün dur!” dedi.

“Emredersiniz komutanım!”

Bana bakıp gülümsedi. “Arkadaşlarını bekletme marş marş!” dedi.

“Emredersiniz komutanım!”

Sırtını döndü gitti. Yahu bunu mu söyleyecektin be komutanım. Yani zaman durmuş, her nesne durmuş Güler yüz Naki “Ne söyleyecek?” diye bekliyor, söylenen söze bak! “Ulan askerliğin bitti daha esas duruşu beceremiyorsun. Düzgün dur!” Yav he he! “Düzgün dururuz komutanım.”

Otobüs terminaline gelince hepimiz de ayrı yönler gideceğimizden, ayrı otobüslere biletlerimizi aldık. Gitmeden önce hepimiz birbirimize telefonlarımızı ve adreslerimizi verdik. Hiç mümkün olmadığını bile bile sivil hayatta mutlaka tekrar bir araya gelmeye söz verdik. O zamandan beridir de birisiyle bile görüşmek kısmet olmadı.

Otobüsüm, ağır ağır hareketlendiğinde gözlerimi kapayıp başımı koltuğa yasladım. Yaşadıklarım tek tek gözümün önüne gelmeye başladı. Ankara’da yedek subaylık sınavından çıktıktan sonra bizi topladıkları odada “Hepiniz komandosunuz.” diyen komando binbaşı, Eğirdir Dağ Komando Okulu Komutanımız Şevket Binbaşı, davudi sesli Orhan Binbaşı ile “karanlıklar prensi” minibüsü; Cengiz, Osman, Mehmet Yüzbaşılar; Mustafa Kemal, Kürşat Üsteğmenler bölükteki arkadaşlarımla yaşadığım serpintiler, ip çek’ler, şaşkın timler, karşımızda bütün görkemiyle duran Eğirdir

Gölü ve bu göle giremeyen ciğer görmüş kedi misali bizler... Sarıkamış'taki taburuma gelmem, asteğmen arkadaşlarım; Aziz, Aydın, Dünder üsteğmenler; Kenan ve Attila Astsubaylar; kayak maceraları, operasyonlar, karlar, Ağrı, Küçük Ağrı, Kağızman, Şenkaya, Olur dağları, Göle ormanları, sınır karakolları...

Bunları düşünürken gözlerim bir yandan yaşlarla doluyor, bir yandan yüzüm aydınlanıyor, gülümsüyorum. Ömrümün bir yılı

geçip gitmiş. Elimde kalan ne? Elimde kalan neler var neler. Ben yüz yılda yaşayamayacağım macerayı yüz yılın tecrübesini bir yılda elde etmişim. Hayatı öğrenmek ancak askerlikle olurmuş. Hayatında askerlik yapmamış insanların beni anlamalarını beklemiyorum. Ama askerliğini kısa dönem de olsa yapan herkes bu yaşadıklarını yaşasın ya da yaşamamış olsun duygularımı anlayacaklardır.

Evime vardığımda beni kapıda karşılayan sevgili eşim hasretle boynuma sarıldığı hâlde bile yaşadığım anılarım, gözümün önünde dans etmeye devam ediyorlardı. Şimdi bu kitabı yazarken de danslarını sürdürüyorlar. Görünen o ki gelecekte de sürdürmeye devam edecekler.

Askerî tarih ve askerî teşkilat hakkında eser
hazırladıysanız bizimle irtibata geçebilirsiniz.

0549 654 7254
www.harpsanat.com

HARP SANAT YAYINLARI

1. Caner Aydın, *Osmanlı Askeri Organizasyonunda (1848-1914) Kurmay Subaylık: Teşkilat*, İstanbul 2021.
2. Mehmet Ali Kurçer, *Kâğıt Uçaktan Çelik Kanada*, İstanbul 2021.
3. Ömer Faruk Gülbahçe, *Denizcilik ve Türk Bahriye Tarihine Kısa Bir Yolculuk: Okyanuslara Doğru*, İstanbul 2021.
4. Levent Evren, *Türk Kara Ordusunda (1845-1927) Kurmay Subaylık: Eğitim*, İstanbul 2021.
5. Muzaffer Duran, *Pers Ordusu, (Akhaemenid Hanedanlığı)*, İstanbul 2022.
6. Ömer Faruk Gülbahçe, *Dünya ve Türk Bahriye Tarihinin İlkleri*, İstanbul 2022.
7. Derya Levent Miyak, *Üçüncü Ordu Komutanlığının Bölge Kalkınmasına Etkileri*, İstanbul 2023.
8. Hasan Remzi Fertan, *Hayatımdan Parçalar (Çanakkale'den İstiklal Harbi'ne Harp Hatıralarım)*, haz. Remzi Mehmet Fertan, İstanbul 2023.
9. Şehit Üsteğmen Sabri Efendi, *Azizem: Çanakkale Şehidinden Hanımına Mektuplar*, İstanbul 2023.
10. Uryanizâde Ali Vahid, *Çanakkale Cephesi'nde Duyup Düşündüklerim*, haz. Mehmet Sencer, İstanbul 2023.
11. Nejat Eslen, *Jeopolitik Akıl ve Yeni Dünya Düzeni*, İstanbul 2023.
12. Nejat Eslen, *Yeni Başlayanlar İçin Strateji El Kitabı*, İstanbul 2023.
13. Selçuk Sönmez, *Komandonun Tarihi*, İstanbul 2023.
14. Fevzi Kurtoglu, *Çanakkale ve 18 Mart 1915*, haz. Nuh Eşrefoglu, İstanbul 2024.
15. Mareşal Colmar Von Der Goltz Paşa, *Goltz Paşa'nın Hatıratı*, çev. Salih Mayakuşu, haz. Akın Sipahioğlu, İstanbul 2024.
16. Yüzbaşı Fevzi, *Deniz Kabramanlarımız*, haz. Nuh Eşrefoglu, İstanbul 2024.
17. Süleyman Kâni İrtem, *Boğazlar Meselesi*, haz. Nuh Eşrefoglu, İstanbul 2024.
18. General Nikolski, *Sarıkamuş Harekâtı*, Çev. Kaymakam Nazmi, haz. Nuh Eşrefoglu, İstanbul 2024.
19. Mustafa Hayrullah Diker, *Gazi İnkılabının Psikolocisi [Atatürk Devrimlerinin Psikolojisi]*, haz. Nuh Eşrefoglu, İstanbul 2024.
20. Rıza Çavdarlı, *Türkiye Harbe Giriyor Mu?*, haz. Yusuf Sağır, İstanbul 2024.
21. Suphi Nuri, *Sevres ve Lausanne (Sevr ve Lozan)*, haz. Akın Çelik, İstanbul 2024.
22. Namık Ekin, *Savaşçının Gözyaşları*, İstanbul 2024.